
7 Shrimaddevibhagavatamahapurane Saptamah Skandhah

७ श्रीमद्देवीभागवतमहापुराणे सप्तमः स्कन्धः

Document Information

Text title : Devi Bhagavata Mahapurana Skandha 07

File name : devIbhAgavatam07.itx

Category : purana, devI, devii, devibhagavatam

Location : doc_purana

Transliterated by : Vishwas Bhide, satsangdhara.net

Proofread by : Vishwas Bhide, satsangdhara.net

Latest update : March 30, 2024

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 31, 2024

sanskritdocuments.org

७ श्रीमद्देवीभागवतमहापुराणे सप्तमः स्कन्धः

७.१ प्रथमोऽध्यायः । दक्षप्रजापतिवर्णनम् ।

सूत उवाच -

श्रुत्वैतां तापसादिव्यां कथां राजा मुदान्वितः ।

व्यासं पप्रच्छ धर्मात्मा परीक्षितसुतः पुनः ॥ १ ॥

जनमेजय उवाच -

स्वामिन् सूर्यान्वयानां य राज्ञां वंशस्य विस्तरम् ।

तथा सोमान्वयानां य श्रोतुकामोऽस्मि सर्वथा ॥ २ ॥

कथयानघ सर्वज्ञ कथां पापप्रणाशिनीम् ।

यरितं भूपतीनां य विस्तराद्दंशयोर्द्रयोः ॥ ३ ॥

ते छि सर्वे पराशक्तिभक्ता इति मया श्रुतम् ।

देवीभक्तस्य यरितं शृण्वन्तोऽस्ति विरक्तिभाक् ॥ ४ ॥

इति राजर्षिणा पृष्टो व्यासः सत्यवतीसुतः ।

तमुवाच मुनिश्रेष्ठः प्रसन्नवदनो मुनिः ॥ ५ ॥

व्यास उवाच -

निशामय महाराज विस्तराद्गदतो मम ।

सोमसूर्यान्वयानां य तथान्येषां समुद्भवम् ॥ ६ ॥

विष्णोर्नाभिसरोजद्वे भ्रामाभूय्यतुराननः ।

तपस्तप्त्वा समाराध्य महादेवीं सुदुर्गाम् ॥ ७ ॥

तथा दत्तवरो धाता जगत्कर्तुं समुद्यतः ।

नाशकन्मानुषीं सृष्टिं कर्तुं लोकापितामहः ॥ ८ ॥

विश्विन्य भडुधा यित्ते सृष्ट्यर्थं यतुराननः ।

न विस्तारं जगामाशु रयितापि महात्मना ॥ ९ ॥

(ससर्ज मानसान्पुत्रान्सप्तसङ्ख्यान्प्रजापतिः)

मरीचिरङ्गिरात्रिश्च वसिष्ठः पुलहः ङतुः ।

पुलस्त्यश्चेति विष्याताः समैते मानसाः सुताः ॥ १० ॥

रुद्रो रोषात्समुत्पन्नोऽप्युत्सङ्गान्नारदोऽभवत् ।

दक्षोऽङ्गुष्ठात्तथान्येऽपि मानसाः सनकाद्यः ॥ ११ ॥

वामाङ्गुष्ठादक्षपत्नी जाता सर्वाङ्गसुन्दरी ।

वीरिणी नाम विष्याता पुराणेषु महीपते ॥ १२ ॥

असिक्नीति च नाम्ना सा यस्यां जातोऽथ नारदः ।

देवर्षिप्रवरः कामं ब्रह्मणो मानसः सुतः ॥ १३ ॥

जनमेजय उवाच -

अत्र मे संशयो ब्रह्मन् यद्दुक्तं भवता वयः ।

वीरिण्यां नारदो जातो दक्षादिति मडातपाः ॥ १४ ॥

कथं दक्षस्य पत्न्यां तु वीरिण्यां नारदो मुनिः ।

जातो हि ब्रह्मणः पुत्रो धर्मज्ञस्तापसोत्तमः ॥ १५ ॥

विचित्रमिदमाभ्यातं भवता नारदस्य च ।

दक्षाज्जन्मास्य भार्यायां तद्भद्रस्य सविस्तरम् ॥ १६ ॥

पूर्वदेहः कथं मुक्तः शापात्स्य मडामना ।

नारदेन बहुज्ञेन कस्माज्जन्म कृतं मुने ॥ १७ ॥

व्यास उवाच -

ब्रह्मणोसौ समादिष्टो दक्षः सृष्ट्यर्थमादितः ।

प्रजाः सृजेति सुभृशं वृद्धिहेतोः स्वयम्भुवा ॥ १८ ॥

ततः पञ्चसहस्रांश्च जनयामास वीर्यवान् ।

दक्षः प्रजापतिः पुत्रान् वीरिण्यां बलवत्तरान् ॥ १९ ॥

दृष्ट्वा तान्नारदः पुत्रान्सर्वांन्वर्धयिषून्प्रजाः ।

उवाच प्रहसन्वाचं देवर्षिः कालनोदितः ॥ २० ॥

भुवः प्रमाणमज्ञात्वा स्रष्टुकामाः प्रजाः कथम् ।

लोकानां ङास्यतां यूयं गमिष्यथ न संशयः ॥ २१ ॥

पृथिव्या वै प्रमाणं तु ज्ञात्वा कार्यः समुद्यमः ।

कृतोऽसौ सिद्धिमायाति नान्यथेति विनिश्चयः ॥ २२ ॥

बालिशा भत यूयं वै यदज्ञात्वा भुवस्तलम् ।
समुधताः प्रजाः कर्तुं कथं सिद्धिर्भविष्यति ॥ २३ ॥

व्यास उवाच -

नारदनैवमुक्त्वास्ते उर्यश्चा दैवयोगतः ।
अन्योन्यमूयुः सलसा सम्यगाळ मुनिः किल ॥ २४ ॥

ज्ञात्व प्रमाणमुर्व्यास्तु सुभं स्रक्ष्यामळे प्रजाः ।
एति सञ्चिन्त्य ते सर्वे प्रयाताः प्रेक्षितुं भुवः ॥ २५ ॥

तलं सर्वं परिज्ञातुं वयनान्नारदस्य य ।
प्राच्यां डेचिद्रताः कामं दक्षिणस्यां तथापरे ॥ २६ ॥

प्रतीच्यामुत्तरस्यां तु कृतोत्साडाः समन्ततः ।
दक्षः पुत्रा-गता-दृष्ट्वा पीडितस्तु शुभ्या भृशम् ॥ २७ ॥

अन्यानुत्पादयामास प्रजार्थं कृतनिश्चयः ।
तेऽपि तत्रोधताः कर्तुं प्रजार्थमुधमं सुताः ॥ २८ ॥

नारदः प्राळ तान्दृष्ट्वा पूर्वं यद्वयनं मुनिः ।
बालिशा भत यूयं वै यदज्ञात्वा भुवः किल ॥ २९ ॥

प्रमाणां तु प्रजाः कर्तुं प्रवृत्ताः केन डेतुना ।
श्रुत्वा वाङ्मं मुनेस्तेऽपि मत्वा सत्यं विमोडिताः ॥ ३० ॥

जग्मुः सर्वे यथापूर्वं भ्रातरश्चलितास्तथा ।
तान्सुतान्प्रस्थिता-दृष्ट्वा दक्षः कोपसमवितः ॥ ३१ ॥

शशाप नारदं कोपात् पुत्रशोकसमुद्भववात् ।
दक्ष उवाच -

नाशिता मे सुता यस्मात् तस्मान्नाशमवाप्नुडि ॥ ३२ ॥

पापेनानेन दुर्बुद्धे गर्भवसं व्रजेति य ।
पुत्रो मे भव कामं त्वं यतो मे भ्रंशिताः सुताः ॥ ३३ ॥

एति शमस्ततो जातो वीरिण्यां नारदो मुनिः ।
षष्टिर्भूयोऽसृजत्सन्ध्या वीरिण्यामिति नः श्रुतम् ॥ ३४ ॥

शोकं विडाय पुत्राणां दक्षः परमधर्मवित् ।

तासां त्रयोदश प्रादात्कश्यपाय महात्मने ॥ ३५ ॥

दश धर्माय सोमाय सप्तविंशति भूपते ।

द्वे यैव भृगवे प्रादाव्यतस्त्रोऽश्चिन्नेमिने ॥ ३६ ॥

द्वे यैवाङ्गिरसे कन्ये तथैवाङ्गिरसे पुनः ।

तासां पुत्राश्च पौत्राश्च देवाश्च दानवास्तथा ॥ ३७ ॥

जाता बलसमायुक्ताः परस्परविरोधकाः ।

रागद्वेषान्विताः सर्वे परस्परविरोधिनिः ।

सर्वे भोडावृताः शूरा ष्यभवन्नतिमायिनः ॥ ३८ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां सप्तमस्कन्धे

सोमसूर्यवंशवर्णने दक्षप्रजापतिवर्णनं नाम प्रथोमोऽध्यायः ॥ ७.१ ॥

७.२ द्वितीयोऽध्यायः । शर्यातिराजवर्णनम् ।

ममाप्याङ्घ्रि महाभाग राज्ञां वंशं सुविस्तरम् ।

सूर्यान्वयप्रसूतानां धर्मज्ञानां विशेषतः ॥ १ ॥

शृणु भारत वक्ष्यामि रविवंशस्य विस्तरम् ।

यथा श्रुतं मया पूर्वं नारदादृषिसत्तमात् ॥ २ ॥

अेकदा नारदः श्रीमान्सरस्वत्यास्तटे शुभे ।

आजगामाश्रमे पुण्ये विचरन्स्वेच्छया मुनिः ॥ ३ ॥

प्रणम्य शिरसा पादौ तस्याग्रे संस्थितस्तदा ।

ततस्तस्यासनं दत्त्वा कृत्वाङ्घ्रिमथादरात् ॥ ४ ॥

विधिवत्पूजयित्वा तमुक्तवान्वयनं त्विदम् ।

पावितोऽहं मुनिश्रेष्ठ पूज्यस्यागमनेन वै ॥ ५ ॥

कथां कथय सर्वज्ञ राज्ञां चरितसंयुताम् ।

राजनो ये समाप्याताः सप्तमेऽस्मिन्मनोः कुले ॥ ६ ॥

तेषामुत्पत्तिरतुला चरितं परमाद्भुतम् ।

श्रोतुकामोऽस्म्यहं ब्रह्मन् सूर्यवंशस्य विस्तरम् ॥ ७ ॥

समाप्याङ्घ्रि मुनिश्रेष्ठ समासव्यासपूर्वकम् ।

एति पृष्टो मया राजन्नारदः परमार्थवित् ॥ ८ ॥

उवाच प्रहसन्प्रीतः समाभाष्य मुदान्वयम् ।

नारद उवाच -

शृणु सत्यवतीसूनो राज्ञां वंशमनुत्तमम् ॥ ८ ॥

पावनं कर्णसुभद्रं धर्मज्ञानाद्विभिर्युतम् ।

ब्रह्मा पूर्वं जगत्कर्ता नाभिपद्भुजसम्भवः ॥ १० ॥

विष्णोरिति पुराणेषु प्रसिद्धः परिकीर्तितः ।

सर्वज्ञः सर्वकर्तासौ स्वयम्भूः सर्वशक्तिमान् ॥ ११ ॥

तपस्तप्त्वा स विश्वात्मा वर्षाणामयुतं पुरा ।

सृष्टिकामः शिवां ध्यात्वा प्राप्य शक्तिमनुत्तमाम् ॥ १२ ॥

पुत्रानुत्पद्यामास मानसाञ्छुभलक्षणात् ।

मरीचिः प्रथिस्तेषामभवत्सृष्टिकर्मणि ॥ १३ ॥

तस्य पुत्रोऽतिविभ्यातः कश्यपः सर्वसम्मतः ।

त्रयोदशैव तस्यासन्भार्या दक्षसुताः किल ॥ १४ ॥

देवाः सर्वे समुत्पन्ना दैत्या यक्षाश्च पन्नगाः ।

पशवः पक्षिणश्चैव तस्मात्सृष्टिस्तु काश्यपी ॥ १५ ॥

देवानां प्रथितः सूर्यो विवस्वान्नाम तस्य तु ।

तस्य पुत्रः स विभ्यातो वैवस्वतमनुर्नृपः ॥ १६ ॥

तस्य पुत्रस्तथेक्ष्वाकुः सूर्यवंशविवर्धनः ।

नवाभवन्सुतास्तस्य मनोरिक्ष्वाकुपूर्वजाः ॥ १७ ॥

तेषां नामानि राजेन्द्र शृणुष्वैकमनाः पुनः ।

ःक्ष्वाकुरथ नाभागो घृष्टः शर्यातिरेव च ॥ १८ ॥

नरिष्यन्तस्तथा प्रांशुर्नृगो द्विष्टश्च सप्तमः ।

करुषश्च पृषधश्च नवैते मानवाः स्मृताः ॥ १९ ॥

ःक्ष्वाकुरस्तु मनोः पुत्रः प्रथमः समजायत ।

तस्य पुत्रशतं यासीज्जयेद्यो विकुक्षिरात्मवान् ॥ २० ॥

नवानां वंशविस्तारं सङ्क्षेपेण निशामय ।

शूराणां मनुपुत्राणां मनोरन्तरजन्मनाम् ॥ २१ ॥

नाभागस्य तु पुत्रोऽभूद्भ्रूषः प्रतापवान् ।

धर्मज्ञः सत्यसन्धश्च प्रजापालनतत्परः ॥ २२ ॥

धृष्टात्तु धार्ष्टकं क्षत्रं ब्रह्मभूतमजायत ।

सङ्ग्रामकाले संभ्यग्ब्रह्मकर्मरतं तथा ॥ २३ ॥

शर्यातेस्तनयश्चाभूदानर्तो नाम विश्रुतः ।

सुकन्या य तथा पुत्री रुपलावण्यसंयुता ॥ २४ ॥

अथवनाय सुता दत्ता राज्ञाप्यन्याय सुन्दरी ।

मुनिः सुलोचनो जातस्तस्याः शीलगुणेन च ॥ २५ ॥

विहितो रविपुत्राभ्यामश्विभ्यामिति नः श्रुतम् ।

जनमेजय उवाच ।

सन्देहोऽयं मदान् ब्रह्मन् कथायां कथितस्त्वया ॥ २६ ॥

यद्गजा मुनयेऽन्याय दत्ता पुत्री सुलोचना ।

कुरुपा गुणोदीना वा नारी लक्ष्मणवर्जिता ॥ २७ ॥

पुत्री यदा भवेद्गजा तदान्याय प्रयच्छति ।

ज्ञात्वान्धं सुमुर्षीं कस्माद्दत्तवानृपसत्तमः ॥ २८ ॥

कारणं ब्रूहि मे ब्रह्मन्ननुग्राह्योऽस्मि सर्वदा ।

सूत उवाच -

एति राज्ञो वयः श्रुत्वा परीक्षितसुतस्य वै ॥ २९ ॥

द्वैपायनः प्रसन्नात्मा तमुवाच उसन्निव ।

व्यास उवाच -

वैवस्वतसुतः श्रीमाञ्छर्यातिर्नाम पार्थिवः ॥ ३० ॥

तस्य स्त्रीणां सडस्त्राणि यत्वार्यासन्परिग्रहाः ।

राजपुत्र्यः सरुपाश्च सर्वलक्षणसंयुताः ॥ ३१ ॥

पत्न्यः प्रेमयुताः सर्वाः प्रिया राज्ञः सुसम्मताः ।

येका पुत्री तु तासां वै सुकन्या नाम सुन्दरी ॥ ३२ ॥

पितुः प्रिया य मातृणां सर्वासां यारुडासिनी ।

नगरात्रातिदूरेऽभूत्सरो मानससन्निभम् ॥ ३३ ॥

बद्धसोपानमार्गं य स्वच्छपानीयपूरितम् ।

उंसकारणवाकीर्णं चङ्वाकोपशोभितम् ॥ ३४ ॥
 दान्युत्सारसाकीर्णं सर्वपक्षिगणवृतम् ।
 पञ्चधाकमलोपेतं यञ्चरीकसुसेवितम् ॥ ३५ ॥
 पार्श्वतश्च द्रुमाकीर्णं वेष्टितं पादपैः शुभ्रैः ।
 सालैस्तमालैः सरलैः पुत्रागाशोकमण्डितम् ॥ ३६ ॥
 वटान्धत्तकदम्बैश्च कदलीषण्डराजितम् ।
 जम्बीरैर्भाजपूरैश्च षण्णैः पनसैस्तथा ॥ ३७ ॥
 ऋमुकुन्दैर्नारिकेलैश्च केतकैः काञ्चनद्रुमैः ।
 यूथिकाजालकैः शुभ्रैः संवृतं मल्लिकागणैः ॥ ३८ ॥
 जम्बवाम्रतिन्तिणीभिश्च करञ्जकुटजवृतम् ।
 पलाशनिम्बपट्टिद्विभक्त्यामलकमण्डितम् ॥ ३९ ॥
 बभ्रूव कोडिलारावः केकास्वनविराजितम् ।
 तत्समीपे शुभ्रे देशे पादपानां गणवृते ॥ ४० ॥
 भार्गवश्चयनः शान्तस्तापसः संस्थितो मुनिः ।
 ज्ञात्वासाँ विजनं स्थानं तपस्तेपे समाहितः ॥ ४१ ॥
 कृत्वा दृढासनं मौनमाधाय जितमारुतः ।
 छन्द्रयाणि य संयम्य त्यक्त्वाडारस्तपोनिधिः ॥ ४२ ॥
 जलपानाद्विरहितो ध्यायन्नास्ते पराम्बिकाम् ।
 सवल्मीकोऽभवद्राजल्लताभिः परिवेष्टितः ॥ ४३ ॥
 कालेन मलता राजन् समाकीर्णः पिपीलिकैः ।
 तथा स संवृतो धीमान्मृत्पिण्डं च सर्वतः ॥ ४४ ॥
 कदाचित्स मलीपालः कामिनीगणसंवृतः ।
 आजगाम सरो राजन् विहर्तुमिदमुत्तमम् ॥ ४५ ॥
 शर्यातिः सुन्दरीवृन्दसंयुतः सलिलेऽमले ।
 क्रीडासक्तो मलीपालो बभ्रूव कमलाकरे ॥ ४६ ॥
 सुकन्या वनमासाध विजडार सप्तीवृता ।
 सुमनांसि विचिन्वन्ती यञ्चला यञ्चलोपमा ॥ ४७ ॥

सर्वाभराणसंयुक्ता रणव्यरणनूपुरा ।
 यद्भ्रममाणा वल्मीकं व्यवनस्य समासदत् ॥ ४८ ॥
 क्रीडासक्तोपविष्टा सा वल्मीकस्य समीपतः ।
 ददृशा यास्य रन्ध्रे वै भ्रद्योत एव ज्योतिषी ॥ ४९ ॥
 किमेतदिति सञ्चिन्त्य समुद्धर्तुं मनो दधे ।
 गृहीत्वा कण्टकं तीक्ष्णं त्वरमाणा कृशोदरी ॥ ५० ॥
 सा दृष्टा मुनिना आवा समीपस्था कृतोद्यमा ।
 विचरन्ती सुकेशान्ता मन्मथस्येव कामिनी ॥ ५१ ॥
 तां वीक्ष्य सुदतीं तत्र क्षामकण्ठस्तपोनिधिः ।
 तामभाषत कल्याणीं किमेतदिति भार्गवः ॥ ५२ ॥
 दूरं गच्छ विशालाक्षि तापसोऽहं वरानने ।
 मा भिन्दस्वाद्य वल्मीकं कण्ठकेन कृशोदरि ॥ ५३ ॥
 तेनेदं प्रोच्यमानापि सा यास्य न शृणोति वै ।
 किमु भ्रल्विदमित्युक्त्वा निर्भिभेदास्य लोचने ॥ ५४ ॥
 दैवेन नोदिता भित्त्वा जगाम नृपकन्यका ।
 क्रीडन्ती शङ्कमाना सा किं कृतं तु भयेति य ॥ ५५ ॥
 युकोध स तथा विद्धनेत्रः परममन्युमान् ।
 वेदनाभ्यर्दितः कामं परितापं जगाम ह ॥ ५६ ॥
 शङ्कन्मूत्रनिरोधोऽभूत्सैनिकानां तु तत्क्षणात् ।
 विशेषेण तु भूपस्य सामात्यस्य समन्ततः ॥ ५७ ॥
 गजोष्टतुरगाणां य सर्वेषां प्राणिनां तदा ।
 ततो रुद्धे शङ्कन्मूत्रे शर्यातिर्दुःषितोऽभवत् ॥ ५८ ॥
 सैनिकैः कथितं तस्मै शङ्कन्मूत्रनिरोधनम् ।
 चिन्तयामास भूपालः कारणं दुःप्रसम्भवे ॥ ५९ ॥
 विचिन्त्याह ततो राजा सैनिकान्स्वजनांस्तथा ।
 गृहमागत्य चिन्तार्तः केनेदं दृष्ट्वत्तं कृतम् ॥ ६० ॥
 सरसः पश्चिमे भागे वनमध्ये महातपाः ।
 व्यवनस्तापसस्तत्र तपश्चरति दृश्वरम् ॥ ६१ ॥

केनाप्यपकृतं तत्र तापसेऽग्निसमप्रभे ।
 तस्मात्पीडा समुत्पन्ना सर्वेषामिति निश्चयः ॥ ६२ ॥
 तपोवृद्धस्य वृद्धस्य वरिष्ठस्य विशेषतः ।
 केनाप्यपकृतं मन्ये भार्गवस्य महात्मनः ॥ ६३ ॥
 ज्ञातं वा यदि वाज्ञातं तस्येदं क्लममुत्तमम् ।
 कैश्च दृष्टैः कृतं तस्य डेलनं तापसस्य च ॥ ६४ ॥
 एति पृष्टास्तमूयुस्ते सैनिका वेदनार्हिताः ।
 मनोवाक्कायनितं न विभ्रोऽपकृतं वयम् ॥ ६५ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां
 सप्तमस्कन्धे शर्यातिराजवर्णनं नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ ७.२ ॥

७.३ तृतीयोऽध्यायः । व्यवनसुकन्ययोगोर्द्धस्थवर्णनम् ।

व्यास उवाच -
 एति पप्रच्छ तान्सर्वान् राजा चिन्ताकुलस्तथा ।
 पर्यपृच्छत्सुदृढर्गं साम्ना योऽत्रतयापि य ॥ १ ॥
 पीज्यमानं जनं वीक्ष्य पितरं दुःषितं तथा ।
 विचिन्त्य शूलभेदं सा सुकन्या येदमब्रवीत् ॥ २ ॥
 वने मया पितस्तत्र वल्मीको वीरुधावृतः ।
 कीडन्त्या सुदृढो दृष्टश्छिद्रद्रयसमन्वितः ॥ ३ ॥
 तत्र भद्योतवद्दीप्तज्योतीषी वीक्षिते मया ।
 सूत्र्याविष्टे महाराज पुनः भद्योतशङ्कया ॥ ४ ॥
 जलञ्जित्ना तदा सूत्री मया दृष्टा पितः किल ।
 डाडेति य श्रुतः शब्दो मन्दो वल्मीकमध्यतः ॥ ५ ॥
 तदाहं विस्मिता राजञ्जिते तदिति शङ्कया ।
 न जाने किं मया विष्टं तस्मिन्वल्मीकमण्डले ॥ ६ ॥
 राजा श्रुत्वा तु शर्यातिः सुकन्यावचनं मृदु ।
 मुनेस्तद्धेलनं ज्ञात्वा वल्मीकं क्षिप्रमभ्यगात् ॥ ७ ॥

तत्रापश्यत्तपोवृद्धं व्यवनं द्युम्भितं भृशम् ।
 स्फोटयामास वल्मीकं मुनिदंडावृतं भृशम् ॥ ८ ॥
 प्राणाम्य दण्डवद्भूमौ राजा तं भार्गवं प्रति ।
 तुष्टाव विनयोपेतस्तमुवाच कृताञ्जलिः ॥ ९ ॥
 पुत्र्या मम महाभाग कीडन्त्या दृष्टृतं कृतम् ।
 अज्ञानाद्भालया भ्रष्टमन् कृतं तत्क्षन्तुमर्हसि ॥ १० ॥
 अक्रोधना हि मुनयो भवन्तीति मया श्रुतम् ।
 तस्मात्त्वमपि बालायाः क्षन्तुमर्हसि साम्प्रतम् ॥ ११ ॥
 व्यास उवाच -
 षति श्रुत्वा वयस्तस्य व्यवनो वाक्यमब्रवीत् ।
 विनयोपनतं दृष्ट्वा राजानं द्युम्भितं भृशम् ॥ १२ ॥
 व्यवन उवाच -
 राजन्नाहं कदाचिद्वै करोमि क्रोधमएवपि ।
 न मयाद्यैव शप्तस्त्वं दृष्टिना पीडने कृते ॥ १३ ॥
 नेत्रे पीडा समुत्पन्ना मम याध निरागसः ।
 तेन पापेन जानामि द्युम्भितस्त्वं महीपते ॥ १४ ॥
 अपराधं परं कृत्वा देवीभक्तस्य को जनः ।
 सुभं लभेत यदपि भवेत् त्राता शिवः स्वयम् ॥ १५ ॥
 किं करोमि महीपाल नेत्रलीनो जरावृतः ।
 अन्धस्य परिचर्यां यः कः कश्चिन्ति पार्थिव ॥ १६ ॥
 राजोवाच -
 सेवका भडवः सेवां कश्चिन्ति तवानिशम् ।
 क्षमस्व मुनिशार्दूल स्वल्पक्रोधा हि तापसाः ॥ १७ ॥
 व्यवन उवाच -
 अन्धोऽहं निर्जनो राजंस्तपस्तप्तुं कथं क्षमः ।
 त्वदीयाः सेवकाः किं ते कश्चिन्ति मम प्रियम् ॥ १८ ॥
 क्षमापयसि येन्मां त्वं कुरु मे वयनं नृप ।
 दैहि मे परिचर्यार्थं कन्यां कमललोचनाम् ॥ १९ ॥

तुष्येऽनया मळाराज पुत्र्या तव मळामते ।
कश्चिन्मि तपश्चाळं सा मे सेवां कश्चिष्यति ॥ २० ॥

अेवं कृते सुभं मे स्यात्तव यैव भविष्यति ।
सन्तुष्टे मयि राजेन्द्र सैनिकानां न संशयः ॥ २१ ॥

विचिन्त्य मनसा भूप कन्यादानं समाचर ।
न यात्र दूषणं किञ्चित्तापसोऽलं यतप्रतः ॥ २२ ॥

व्यास उवाच -
शर्यातिर्वचनं श्रुत्वा मुनेश्चिन्तातुरोऽभवत् ।
न दास्येऽप्यथवा दास्ये किञ्चिन्नोवाय भारत ॥ २३ ॥

कथमन्धाय वृद्धाय कुत्रुपाय सुतामिमाम् ।
देवकन्योपमां दत्त्वा सुधी स्यामात्मसम्भवाम् ॥ २४ ॥

को वात्मनः सुभार्याय पुत्र्याः संसारजं सुभम् ।
उरतेऽल्यमतिः पापो जनन्नपि शुभाशुभम् ॥ २५ ॥

प्राप्य सा व्यवनं सुभूः पञ्चबाणशरार्दिता ।
अन्यं वृद्धं पतिं प्राप्य कथं कालं नयिष्यति ॥ २६ ॥

यौवने दूर्जयः कामो विशेषेण सुत्रुपया ।
आत्मतुल्यं पतिं प्राप्य किमु वृद्धं विलोचनम् ॥ २७ ॥

गौतमं तापसं प्राप्य रुपयौवनसंयुता ।
अलल्या वासवेनाशु वञ्चिता वरवर्णिनी ॥ २८ ॥

शसा य पतिना पश्चाज्ज्ञात्वा धर्मविपर्ययम् ।
तस्माद्भवतु मे दुःखं न ददामि सुकन्यकाम् ॥ २९ ॥

एति सञ्चिन्त्य शर्यातिर्विमना स्वगृहं ययौ ।
सचिवांश्च समादाय मन्त्रं यकेऽतिदुःभितः ॥ ३० ॥

भो मन्त्रिणो भ्रुवन्त्वद्य किं कर्तव्यं मयाधुना ।
पुत्री देयाथ विप्राय भोक्तव्यं दुःखमेव वा ॥ ३१ ॥

वियारयध्वं मिलिता छितं स्थान्मम वै कथम् ।
मन्त्रिण उच्युः -

किं भ्रूमोऽस्मिन्मळाराज सङ्कुटेऽतिदुरासदे ॥ ३२ ॥

दुर्भगाय सुकन्यैषा कथं देयातिसुन्दरी ।
 व्यास उवाच -
 तदा चिन्ताकुलं वीक्ष्य पितरं मन्त्रिणस्तदा ॥ ३३ ॥
 सुकन्या त्विङ्गितं ज्ञात्वा प्रहस्येदमुवाच उ ।
 पितः कस्माद्भवानधो चिन्ताव्याकुलितेन्द्रियः ॥ ३४ ॥
 मत्कृते दुःखसंविग्रो विषण्णवदनोऽसि वै ।
 अहं गत्वा मुनिं तत्र समाश्रास्य भयार्दितम् ॥ ३५ ॥
 कश्चिद्यामि प्रसन्नं तमात्मदानेन वै पितः ।
 एति राजा वयः श्रुत्वा भाषितं यत्सुकन्यया ॥ ३६ ॥
 तामुवाच प्रसन्नात्मा सखिवानां य शृण्वताम् ।
 कथं पुत्रि त्वमन्धस्य परिचर्यां वनेऽबला ॥ ३७ ॥
 कश्चिष्यसि जरातस्य क्रोधनस्य विशेषतः ।
 कथमन्धाय यानेन रूपेण रतिसन्निभाम् ॥ ३८ ॥
 ददामि जरया ग्रस्तदेहाय सुखवाञ्छया ।
 पित्रा पुत्री प्रदातव्या वयोज्ञातिबलाय च ॥ ३९ ॥
 धनधान्यसमृद्धाय नाधनाय कदाचन ।
 क्व ते रूपं विशालाक्षि क्वासौ वृद्धो वनेचरः ॥ ४० ॥
 कथं देया मया पुत्री तस्मै नातिवराय च ।
 उद्वेगे नियतं वासो यस्य नित्यं मनोहरे ॥ ४१ ॥
 कथमम्बुजपत्राक्षि कल्पनीयो मया तव ।
 मरणं मे वरं प्राप्तं सैनिकानां तथैव च ॥ ४२ ॥
 न ते प्रदानमन्धाय रोचते पिकभाषिणि ।
 भवितव्यं भवत्येव धैर्यं नैव त्यजाम्यहम् ॥ ४३ ॥
 सुस्थिरा भव सुश्रोणि न दास्येऽन्धाय कर्त्तव्यम् ।
 राज्ञ्यं तिष्ठतु वा यातु देहोऽयं य तथैव मे ॥ ४४ ॥
 न त्वां दास्याम्यहं तस्मै नेत्रहीनाय बालिके ।
 सुकन्या तं तदा प्राह श्रुत्व तद्दयनं पितुः ॥ ४५ ॥
 प्रसन्नवदनातीव स्नेहयुक्तमिदं वयः ।

सुकन्योवाय -

न मे चिन्ता पितः कार्या द्रिडि मां मुनयेऽधुना ॥ ४६ ॥

सुभं भवतु सर्वेषां लोकानां मद्भूतेन छि ।

सेवयिष्यामि सन्तुष्टा पतिं परमपावनम् ॥ ४७ ॥

भक्त्या परमया यापि वृद्धं य विजने वने ।

सतीधर्मपरा यादं यरिष्यामि सुसम्मतम् ॥ ४८ ॥

न भोगेच्छास्ति मे तात स्वस्थं चित्तं ममानघ ।

व्यास उवाच -

तश्छ्रुत्वा भाषितं तस्या मन्त्रिणो विस्मयं गताः ॥ ४९ ॥

राजा य परमप्रीतो जगाम मुनिसन्निधौ ।

गत्वा प्राणम्य शिरसा तमुवाच तपोधनम् ॥ ५० ॥

स्वामिन् गृडाण पुत्रीं मे सेवार्थं विधिवद्विभो ।

छत्युक्त्वासौ ददौ पुत्रीं विवाहविधिना नृपः ॥ ५१ ॥

प्रतिगृह्य मुनिः कन्यां प्रसन्नो भार्गवोऽभवत् ।

पारिभर्त्त न जग्राह दीयमानं नृपेण च ॥ ५२ ॥

कन्यामेवाग्रहीतामं परिचर्यार्थमात्मनः ।

प्रसन्नेऽस्मिन्मुनौ जातं सैनिकानां सुभं तदा ॥ ५३ ॥

राज्ञश्च परमाह्लादः सञ्जातस्तत्क्षणादपि ।

दत्त्वा पुत्रीं यदा राजा गमनाय गृहं प्रति ॥ ५४ ॥

मतिं चकार तवङ्गी तदोवाय नृपं सुता ।

सुकन्योवाय -

गृडाण मम वासांसि भूषणानि य मे पितः ॥ ५५ ॥

वल्कलं परिधानाय प्रयच्छाञ्जिनमुत्तमम् ।

वेषं तु मुनिपत्नीनां कृत्वा तपसि सेवनम् ॥ ५६ ॥

करिष्यामि तथा तात यथा ते कीर्तिरभ्युता ।

भविष्यति भुवः पृष्ठे तथा स्वर्गे रसातले ॥ ५७ ॥

परलोकसुभायादं यरिष्यामि दिवानिशम् ।

दत्त्वान्धाय य वृद्धाय सुन्दरीं युवतीं तु माम् ॥ ५८ ॥

चिन्ता त्वया न कर्तव्या शीलनाशसमुद्भवाम् ।
 अरुन्धती वसिष्ठस्य धर्मपत्नी यथा भुवि ॥ ५८ ॥
 तथैवाहं भविष्यामि नात्र कार्या विचारणा ।
 अनसूया यथा साध्वी भार्यात्रिः प्रथिता भुवि ॥ ६० ॥
 तथैवाहं भविष्यामि पुत्री कीर्तिकरी तव ।
 सुकुन्यावयनं श्रुत्वा राज्ञा परमधर्मवित् ॥ ६१ ॥
 दत्त्वाजिनं रुरोदाशु वीक्ष्य तां यारुडासिनीम् ।
 त्यक्त्वा भूषणवासांसि मुनिवेषधरां सुताम् ॥ ६२ ॥
 विवर्णवदनो भूत्वा स्थितस्तत्रैव पार्थिवः ।
 राश्यः सर्वाः सुतां दृष्ट्वा वल्कलाजिनधारिणीम् ॥ ६३ ॥
 रुरुद्बुर्भूशशोकार्ता वेपमाना एवाभवन् ।
 तामापृच्छ्य महीपालो मन्त्रिभिः परिवारितः ।
 ययौ स्वनगरं राजन् मुक्त्वा पुत्रीं शुचार्षिताम् ॥ ६४ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां
 सप्तमस्कन्धे व्यवनसुकन्ययोगोर्द्धस्थवर्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ७.३ ॥

७.४ यतुर्थोऽध्यायः । अश्विनीकुमारयोः सुकुन्यां प्रति बोधवयनवर्णनम् ।

व्यास उवाच -
 गते राजनि सा बाला पतिसेवापरायणा ।
 बभूव च तथाग्नीनां सेवने धर्मतत्परा ॥ १ ॥
 कृलान्यादाय स्वादूनि मूलानि विविधानि च ।
 ददौ सा मुनये बाला पतिसेवापरायणा ॥ २ ॥
 पतिं तमोदडेनाशु स्नापयित्वा मृगत्वया ।
 परिवेष्ट्य शुभायां तु भृश्यां स्थापितवत्यपि ॥ ३ ॥
 तिलान् यवकुशानग्रे परिकल्प्य कमण्डलुम् ।
 तमुवाच नित्यकर्म कुरुष्व मुनिसत्तम ॥ ४ ॥
 तमुत्थाप्य करे कृत्वा समाप्ते नित्यकर्मणि ।
 भृश्यां वा संस्तरे बाला भर्तारं संन्यवेशयत् ॥ ५ ॥

पश्चादानीय पङ्कवानि कृत्वानि च नृपात्मजा ।
 भोजयामास व्यवनं नीवारान्नं सुसंस्कृतम् ॥ ६ ॥
 भुङ्क्तवन्तं पतिं तृप्तं दत्त्वायमनमादरात् ।
 पश्चात्पूजं पत्राणि ददौ यादरसंयुता ॥ ७ ॥
 गृहीतमुपवासं तं संवेश्य च शुभासने ।
 गृहीत्वाऽऽज्ञां शरीरस्य यकार साधनं ततः ॥ ८ ॥
 कृलाडारं स्वयं कृत्वा पुनर्गत्वा च सन्निधौ ।
 प्रोवाच प्रणयोपेता किमाज्ञापयसे प्रभो ॥ ९ ॥
 पादसंवाहनं तेऽद्य करोमि यदि मन्यसे ।
 अयं सेवापरा नित्यं भवतु पतितत्परा ॥ १० ॥
 सायं ङोमावसाने सा कृत्वान्याहृत्य सुन्दरी ।
 अर्पयामास मुनये स्वादूनि च मृदूनि च ॥ ११ ॥
 ततः शेषाणि बुभुजे प्रेमयुक्ता तदाज्ञया ।
 सुस्पर्शास्तरणं कृत्वा शाययामास तं मुदा ॥ १२ ॥
 सुप्ते सुप्तं प्रिये कान्ता पदसंवाहनं तदा ।
 यकार पृच्छती धर्मं कुलस्त्रीणां कृशोदरी ॥ १३ ॥
 पादसंवाहनं कृत्वा निशि भक्तिपरायणा ।
 निद्रितं च मुनिं ज्ञात्वा सुष्वाप यरणात्किडे ॥ १४ ॥
 शुक्यौ प्रतिष्ठितं वीक्ष्य तालवृन्तेन भामिनी ।
 कुर्वाणा शीतलं वायुं सिधेवे स्वपतिं तदा ॥ १५ ॥
 डेमन्ते काष्ठसम्भारं कृत्वाग्निज्वलनं पुरः ।
 स्थापयित्वा तथापृच्छत्सुप्तं तेऽस्तीति यासकृत् ॥ १६ ॥
 ब्राह्मे मुहूर्ते चोत्थाय जलं पात्रं च मृत्तिकाम् ।
 समर्पयित्वा शौचार्थं समुत्थाप्य पतिं प्रिया ॥ १७ ॥
 स्थानाददूरे च संस्थाप्य दूरं गत्वा स्थिराभवत् ।
 कृतशौचं पतिं ज्ञात्वा गत्वा जग्राह तं पुनः ॥ १८ ॥
 आनीयाश्रममव्यग्रा योपवेश्यासने शुभे ।
 मृज्जलाभ्यां च प्रक्षाल्य पादावस्थ यथाविधि ॥ १९ ॥

दत्त्वाऽऽयमनपात्रं तु दन्तधावनमाडरत् ।
 समर्थं दन्तकाष्ठं य यथोक्तं नृपनन्दिनी ॥ २० ॥
 यकारोष्णं जलं शुद्धं समानीतं सुपावनम् ।
 स्नानार्थं जलमाहुत्य पप्रच्छ प्रार्थयान्विता ॥ २१ ॥
 डिमाज्ञापयसे ब्रह्मन् कृतं वै दन्तधावनम् ।
 उष्णोदकं सुसम्पन्नं कुरु स्नानं समन्त्रकम् ॥ २२ ॥
 वर्तते डोमकालोऽयं सन्ध्या पूर्वा प्रवर्तते ।
 विधिवद्धवनं कृत्वा देवतापूजनं कुरु ॥ २३ ॥
 अेवं कन्या पतिं लब्ध्वा तपस्विनमनिन्दिता ।
 नित्यं पर्ययरत्नीत्या तपसा नियमेन च ॥ २४ ॥
 अग्नीनामतिथीनां च शुश्रूषां कुर्वती सदा ।
 आराधयामास मुदा व्यवनं सा शुभानना ॥ २५ ॥
 कस्मिंश्चिदथ काले तु रविजवश्विनावुभौ ।
 व्यवनस्याश्रमाभ्याशे डीडमानौ समगतौ ॥ २६ ॥
 जले स्नात्वा तु तां कन्यां निवृत्तां स्वाश्रमं प्रति ।
 गच्छन्तीं चारुसर्वाङ्गीं रविपुत्रावपश्यताम् ॥ २७ ॥
 तां दृष्ट्वा देवकन्यात्मां गत्वा यान्तिकमादरात् ।
 उच्यतुः समभिद्रुत्य नासत्यावतिमोहितौ ॥ २८ ॥
 क्षणं तिष्ठ वरारोडे प्रष्टुं त्वां गजगामिनि ।
 आवां देवसुतौ प्रामौ ब्रूहि सत्यं शुचिस्मिते ॥ २९ ॥
 पुत्री कस्य पतिः कस्ते कथमुधानमागता ।
 ऐकाकिनी तडागेऽस्मिन् स्नानार्थं चारुलोचने ॥ ३० ॥
 द्वितीया श्रीरिवात्मासि कान्त्या कमललोचने ।
 षष्ठ्यामस्तु वयं ज्ञातुं तत्त्वमाभ्याडि शोभने ॥ ३१ ॥
 कोमलौ चरणाौ कान्ते स्थितौ भूमावनावृतौ ।
 दृष्ट्वाथे कुरुतः पीडां यलन्तौ यललोचने ॥ ३२ ॥
 विमानार्हासि तन्वङ्गि कथं पदभ्यां प्रजस्यदः ।

अनावृतात्र विपिने किमर्थं गमनं तव ॥ ३३ ॥

दासीशतसमायुक्ता कथं य त्वं विनिर्गता ।

राजपुत्र्यप्सरा वासि वद सत्यं वरानने ॥ ३४ ॥

धन्या माता यतो जाता धन्योऽसौ जनकस्तव ।

वक्तुं त्वां नैव शक्तौ य भर्तुर्भाग्यं तवानघे ॥ ३५ ॥

देवलिङ्गाधिका भूमिरियं यैव सुलोचने ।

प्रयलंश्चराणस्तेऽद्य सम्भावयति भूतलम् ॥ ३६ ॥

सौभाग्याश्च मृगाः कामं ये त्वां पश्यन्ति वै वने ।

ये या-ये पक्षिणः सर्वे भूरियं यातिपावना ॥ ३७ ॥

स्तुत्यालं तव यात्यर्थं सत्यं ब्रूहि सुलोचने ।

पिता कस्ते पतिः क्वासौ द्रष्टुमिच्छास्ति सादरम् ॥ ३८ ॥

व्यास उवाच -

तयोरिति वचः श्रुत्वा राजकन्यातिसुन्दरी ।

तावुवाच त्रपाङ्गान्ता देवपुत्री नृपात्मजा ॥ ३९ ॥

शर्यातितनयां मां वां वित्तं भार्या भुनेरिड ।

अथवनस्य सर्तीं कान्तां पित्रा दत्तां यदृच्छया ॥ ४० ॥

पतिरन्धोऽस्ति मे देवौ वृद्धश्चातीव तापसः ।

तस्य सेवामखोरात्रं करोमि प्रीतिमानसा ॥ ४१ ॥

कौ युवां किमिडायातौ पतिस्तिष्ठति याश्रमे ।

तत्रागत्य प्रकुरुतमाश्रमं याधे पावनम् ॥ ४२ ॥

तदाकण्ठं वचो दस्त्रावूयतुस्तां नराधिप ।

कथं त्वमपि कल्याणि पिता दत्ता तपस्विने ॥ ४३ ॥

भ्राजसेऽस्मिन्वनोद्देशे विधुत्सौदामिनी यथा ।

न देवेष्वपि तुल्या हि तव दृष्टास्ति भामिनि ॥ ४४ ॥

त्वं द्विव्याम्बरयोग्यासि शोभसे नाजिनैर्वृता ।

सर्वाभराणसंयुक्ता नीलालकवज्रिणी ॥ ४५ ॥

अखो विधेर्दृष्टवितं विचेष्टितं

यदत्र रम्भोरु वने विधीदसि ।

विशालनेत्रेऽन्धमिमं पतिं प्रिये
मुनिं समासाद्य जरातुरं भृशम् ॥ ४६ ॥

वृथा व्रतस्तेन भृशं न शोभसे
नवं वयः प्राप्य सुनृत्यपण्डिते ।
मनोभवेनाशु शराः सुसन्धिताः
पतन्ति कस्मिन्पतिरीदृशस्तव ॥ ४७ ॥

त्वमन्धभार्या नवयौवनाविता
कृतासि धात्रा ननु मन्दबुद्धिना ।
न यैनमर्हस्यसितायतेक्षणो
पतिं त्वमन्धं कुरु थारुलोचने ॥ ४८ ॥

वृथैव ते श्रुवितमम्बुजैक्षणो
पतिं य सम्प्राप्य मुनिं गतेक्षणम् ।
वने निवासं य तथाजिनाम्बर-
प्रधारणं योग्यतरं न मन्मडे ॥ ४९ ॥

अतोऽनवधाऽग्युभयोस्त्वमेकं
वरं कुरुषावडिता सुलोचने ।
किं यौवनं मानिनि सङ्करोषि
वृथा मुनिं सुन्दरि सेवमाना ॥ ५० ॥

किं सेवसे भाग्यविवर्जितं तं
समुज्जितं पोषणारक्षणाभ्याम् ।
त्यक्त्वा मुनिं सर्वसुभापवर्जितं
भजनवधाऽग्युभयोस्त्वमेकम् ॥ ५१ ॥

त्वं नन्दने यैत्ररथे वने य
कुरुष्व कान्ते प्रथितं विडारम् ।
अन्धेन वृद्धेन कथं छि कालं
विनेष्यसे मानिनि मानडीनम् ॥ ५२ ॥

भूपात्मजा त्वं शुभलक्षणा य
जानासि संसारविडारभावम् ।
भाग्येन डीना विजने वनेऽत्र
कालं कथं वाढ्यसे वृथा य ॥ ५३ ॥

तस्माद्भजस्व पिङ्गभाषिणि चारुवङ्ग्रे
 अयं द्रयोस्तव सुभाय विशालनेत्रे ।
 देवालयुषे य इशोदरि भुङ्क्व भोगान्
 त्यक्त्वा मुनिं जरठमाशु नृपेन्द्रपुत्रि ॥ ५४ ॥

किं ते सुभं यात्र वने सुकेशि
 वृद्धेन सार्धं विजने मृगाक्षि ।
 सेवा तथा न्यस्य नवं वयश्च
 किं ते मतं भूपतिपुत्रि दुःखम् ॥ ५५ ॥

शशिमुभि त्वमतीव सुकोमला
 कृलजलाडराणं तव नोयितम् ॥ ५६ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां
 संछितायां सप्तमस्कन्धे अश्विनीकुमारयोः सुकन्यां
 प्रति बोधवचनवर्णनं नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ७.४ ॥

७.५ पञ्चमोऽध्यायः । अश्विभ्यां श्यवनद्वारा सोमपानाय प्रतिज्ञावर्णनम् ।

व्यास उवाच -

तयोस्तद्भाषितं श्रुत्वा वेपमाना नृपात्मजा ।
 धैर्यमालम्ब्य तौ तत्र बभाषे मितभाषिणी ॥ १ ॥

देवौ वां रविपुत्रौ य सर्वज्ञौ सुरसम्मतौ ।
 सतीं मां धर्मशीलां य नैवं वदितुमर्हथः ॥ २ ॥

पित्रा दत्ता सुरश्रेष्ठौ मुनये योगधर्मिणे ।
 कथं गच्छामि तं मार्गं पुंश्चलीगणसेवितम् ॥ ३ ॥

द्रष्टायं सर्वलोकस्य कर्मसाक्षी द्रिवाकरः ।
 कश्यपाञ्चैव सम्भूतो नैवं भाषितुमर्हथः ॥ ४ ॥

कुलकन्या पतिं त्यक्त्वा कथमन्यं भजेन्नरम् ।
 असारोऽस्मिन्नि संसारे ज्ञानन्तौ धर्मनिर्णयम् ॥ ५ ॥

यथेश्च गच्छतं देवौ शापं दास्यामि वानघौ ।

सुकन्यालं च शर्यातिः पतिभक्तिपरायणा ॥ ६ ॥

व्यास उवाच -

धत्याकण्यं वयस्तस्या नासत्यौ विस्मिता भृशम् ।

तावभ्रूतां पुनस्त्वेनां शङ्कमानौ भयं मुनेः ॥ ७ ॥

राजपुत्रि प्रसन्नौ ते धर्मेश वरवर्णिनि ।

वरं वरय सुश्रोणि द्वास्यावः श्रेयसे तव ॥ ८ ॥

जानीहि प्रमदे नूनमावां देवभिषग्वरौ ।

युवानं रुपसम्पन्नं प्रकुर्यावः पतिं तव ॥ ९ ॥

ततश्चयाणामस्माकं पतिमेकतमं वृणु ।

समानरुपदेहानां मध्ये यातुर्यपण्डिते ॥ १० ॥

सा तयोवचनं श्रुत्वा विस्मिता स्वपतिं तदा ।

गत्योवाच तयोर्वाक्यं ताभ्यामुक्तं यददभुतम् ॥ ११ ॥

सुकन्योवाच -

स्वामिन् सूर्यसुतौ देवौ सम्प्राप्तौ व्यवनाश्रमे ।

दृष्टौ मया दिव्यदेहौ नासत्यौ भृगुनन्दन ॥ १२ ॥

वीक्ष्य मां चारुसर्वाङ्गीं जातौ कामातुरावुभौ ।

कथितं वचनं स्वामिन् पतिं ते नवयौवनम् ॥ १३ ॥

दिव्यदेहं कश्चिवावश्चक्षुष्मन्तं मुनिं किल ।

अतेन समयेनाद्यं तं शृणु त्वं मयोदितम् ॥ १४ ॥

समावयवद्वयं च कश्चिवावः पतिं तव ।

तत्र त्रयाणामस्माकं पतिमेकतमं वृणु ॥ १५ ॥

तच्छ्रुत्वाहमिहायाता प्रष्टुं त्वां कार्यमद्भुतम् ।

किं कर्तव्यमतः साधो भ्रूष्यस्मिन्कार्यसङ्कटे ॥ १६ ॥

देवमायापि दुर्ज्ञेया न जाने कपटं तयोः ।

यदाज्ञापय सर्वज्ञा तत्करोमि तवेप्सितम् ॥ १७ ॥

अथन उवाच -

गच्छ कान्तेऽद्य नासत्यौ वचनान्मम सुव्रते ।

आनयस्व समीपं मे शीघ्रं देवभिषग्वरौ ॥ १८ ॥

डिथतामाशु तद्वाक्यं नात्र कार्या विचारणा

व्यास उवाच -

अेवं सा समनुज्ञाता तत्र गत्वा वयोऽब्रवीत् ॥ १९ ॥

डिथतामाशु नासत्यौ समयेन सुरोत्तमौ ।

तश्छुत्वा याश्चिनौ वाक्यं तस्यास्तौ तत्र यागतौ ॥ २० ॥

उयतू राजपुत्रीं तां पतिस्तव विशत्वपः ।

रूपार्थं श्यवनस्तूर्णं ततोऽम्भः प्रविवेश ७ ॥ २१ ॥

अश्विनावपि पश्चात्तत्रविष्टौ सर उत्तमम् ।

ततस्ते निःसृतास्तस्मात्सरसस्तक्षणात्रयः ।

तुल्यरूपा द्विव्य देहा युवानः सदृशाः डिव ।

द्विव्यदुष्टलभूषाढ्याः समानावयवास्तथा ॥ २३ ॥

तेऽब्रुवन्सङ्घिताः सर्वे वृणीष्व वरवर्णिनि ।

अस्माकमीप्सितं भद्रे पतिं त्वममलानने ॥ २४ ॥

यस्मिन्वाप्यधिका प्रीतिस्तं वृणीष्व वरानने ।

व्यास उवाच -

सा दृष्ट्वा तुल्यरूपांस्तान्समानवयसस्तथा ॥ २५ ॥

अेकस्वरांस्तुल्यवेषांस्त्रीन्वै देवसुतोपमान् ।

सा तु संशयमापन्ना वीक्ष्य तान्सदृशाकृतीन् ॥ २६ ॥

अजानन्ती पतिं सम्यग्व्याकुला समश्चिन्तयत् ।

किं करोमि त्रयस्तुल्याः कं वृणोमि न वेद्म्यलम् ॥ २७ ॥

पतिं देवसुता ङ्येते संशये पतितास्म्यलम् ।

ठन्द्रजालमिदं सम्यग्देवाभ्यामिड कल्पितम् ॥ २८ ॥

कर्तव्यं किं मया यात्र मरुणं समुपागतम् ।

न मया पतिमुत्सृज्य वरणीयः कथञ्चन ॥ २९ ॥

देवस्त्वाधुनिकः कश्चिदित्येषा मम धारणा ।

ठति सञ्चिन्त्य मनसा परां विश्वेश्वरीं शिवाम् ॥ ३० ॥

दध्यौ भगवतीं देवीं तुष्टाव य कृशोदरी ।

सुकन्धोवाच -

शरणं त्वां जगन्मातः प्रामास्मि भृशदुःषिता ॥ ३१ ॥

रक्ष मेऽद्य सतीधर्मं नमामि यरणौ तव ।

नमः पद्मोद्भवै देवि नमः शङ्करवल्लभे ॥ ३२ ॥

विष्णुप्रिये नमो लक्ष्मि वेदमातः सरस्वति ।

छंदं जगत्त्वया सृष्टं सर्वं स्थावरजङ्गमम् ॥ ३३ ॥

पासि त्वमिदमव्यग्रा तथात्सि लोकशान्तये ।

ब्रह्मविष्णुमहेशानां जननी त्वं सुसम्भता ॥ ३४ ॥

बुद्धिदासि त्वमज्ञानां ज्ञानिनां मोक्षदा सदा ।

आज्ञा त्वं प्रकृतिः पूर्णा पुरुषप्रियदर्शना ॥ ३५ ॥

भुक्तिमुक्तिप्रदासि त्वं प्राणिनां विशदात्मनाम् ।

अज्ञानां दुःखदा कामं सत्त्वानां सुखसाधना ॥ ३६ ॥

सिद्धिदा योगिनामम्भ जयदा कीर्तिदा पुनः ।

शरणं त्वां प्रपन्नास्मि विस्मयं परमं गता ॥ ३७ ॥

पतिं दर्शय मे मातर्मन्नास्मि शोकसागरे ।

देवाभ्यां चरितं कूटं कं वृणोमि विमोहिता ॥ ३८ ॥

पतिं दर्शय सर्वज्ञे विदित्वा मे सतीप्रतम् ।

व्यास उवाच -

अेवं स्तुता तदा देवा तथा त्रिपुरसुन्दरी ॥ ३९ ॥

दृष्टयेऽस्यास्तदा ज्ञानं ददावाशु सुष्पोदयम् ।

निश्चित्य मनसा तुल्यवयोऽपधरा-सती ॥ ४० ॥

प्रसमीक्ष्य तु तान् सर्वा-न्वप्रे आवा स्वकं पतिम् ।

वृतेऽथ व्यवने देवौ सन्तुष्टौ तौ अभूवतुः ॥ ४१ ॥

सतीधर्मं समालोक्य सम्प्रीतौ ददतुर्वरम् ।

भगवत्याः प्रसादेन प्रसन्नौ तौ सुरौत्तमौ ॥ ४२ ॥

मुनिमामन्त्र्य तरसा गमनायोद्यतावुभौ ।

लब्ध्वा तु व्यवनो रुपं नेत्रे भार्यां च यौवनम् ॥ ४३ ॥

दृष्टोऽब्रवीन्महातेजास्तौ नासत्याविदं वयः ।

उपकारः कृतोऽयं मे युवाभ्यां सुरसत्तमौ ॥ ४४ ॥

किं भ्रवीमि सुभं प्राप्तं संसारेऽस्मिन्ननुत्तमे ।
 प्राप्य भार्यां सुकेशान्तां दृग्भं मेऽभवद्वन्द्वम् ॥ ४५ ॥
 अन्यस्य यातिवृद्धस्य भोगीनस्य कानने ।
 युवाभ्यां नयने दत्ते यौवनं रूपमद्भुतम् ॥ ४६ ॥
 सम्पादितं ततं किञ्चिद्दुपकर्तुमहं ब्रुवे ।
 उपकारिणि मित्रे यो नोपकुर्यात्कथञ्चन ॥ ४७ ॥
 तं धिगस्तु नरं देवीं भवेत्थ्य ऋणवान्भुवि ।
 तस्माद्वां वाञ्छितं किञ्चिद्दातुमिच्छामि साम्प्रतम् ॥ ४८ ॥
 आत्मनो ऋणमोक्षाय देवेशौ नूतनस्य य ।
 प्रार्थितं वां प्रदास्यामि यदलभ्यं सुरासुरैः ॥ ४९ ॥
 ब्रुवाथां वां मनोदिष्टं प्रीतोऽस्मि सुकृतेन वाम् ।
 श्रुत्वा तौ तु मुनेर्वाक्यमभिमन्थ्य परस्परम् ॥ ५० ॥
 तमूयतुर्मुनिश्रेष्ठं सुकन्यासहितं स्थितम् ।
 मुने पितुः प्रसादेन सर्वं नो मनसेप्सितम् ॥ ५१ ॥
 उत्कण्ठा सोमपानस्य वर्तते नौ सुरैः सह ।
 भिषजाविति देवेन निषिद्धौ यमसगळे ॥ ५२ ॥
 शङ्केण वितते यज्ञे ब्रह्मणः कनकायले ।
 तस्मात्त्वमपि धर्मज्ञा यदि शक्तोऽसि तापस ॥ ५३ ॥
 कार्यमेतद्धि कर्तव्यं वाञ्छितं नौ सुसम्मतम् ।
 अेतद्विज्ञाय वा ब्रह्मन्दुरु वां सोमपायिनौ ॥ ५४ ॥
 पिपासास्ति सुदुष्प्रापया त्वत्तः समुपयास्यति ।
 व्यवनस्तु तयोः प्राह तश्छ्रुत्वा वचनं मृदु ॥ ५५ ॥
 यदहं रूपसम्पन्नो वयसा य समन्वितः ।
 कृतो भवद्भ्यां वृद्धः सन्भार्यां य प्राप्तवानिति ॥ ५६ ॥
 तस्माद्भुवां करिष्यामि प्रीत्याहं सोमपायिनौ ।
 भिषतो देवराजस्य सत्यमेतद्भ्रवीम्यहम् ॥ ५७ ॥
 राजस्तु वितते यज्ञे शयतिरमितधुतेः ।

धत्याकण्यं वयो लृष्टौ तौ द्विवं प्रतिजग्मतुः ॥ ५८ ॥

अयवनेस्तां गृहीत्वा तु जगामाश्रममण्डलम् ॥ ५९ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां

संछितायां सप्तमस्कन्धे अश्विन्यां अयवनेद्वारा

सोमपानाय प्रतिज्ञावर्णनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ७.५ ॥

७.६ षष्ठोऽध्यायः । अयवनेश्विनोः कृते सोमपानाधिकारत्वयेष्टावर्णनम् ।

जनमेजय उवाच -

अयवनेन कथं वैद्यौ तौ कृतौ सोमपायिनौ ।

वयनं य कथं सत्यं जातं तस्य महात्मनः ॥ १ ॥

मानुषस्य बलं कीदृग्देवराजबलं प्रति ।

निषिद्धौ भिषजौ तेन कृतौ तौ सोमपायिनौ ॥ २ ॥

धर्मनिष्ठ तदाश्चर्यं विस्तरेण वद प्रबो ।

यस्मितं अयवनेत्याद्यं श्रोतुं कामोऽस्मि सर्वथा ॥ ३ ॥

व्यास उवाच -

निशामय महाराज यस्मितं परमाद्भुतम् ।

अयवनेस्य मधे तस्मिञ्छर्यातिर्भुवि भारत ॥ ४ ॥

सुकन्यां सुन्दरीं प्राप्य अयवनेः सुरसन्निभः ।

विजडार प्रसन्नात्मा देवकन्यामिवापरः ॥ ५ ॥

कदाचिद्यथा शर्यातिभार्यां चिन्तातुरा भृशम् ।

पतिं प्राणवेषमाना वयनं रुदती प्रिया ॥ ६ ॥

राजन् पुत्री त्वया दत्ता मुनयेऽन्याय कानने ।

भृतां ज्वलति वा सा तु द्रष्टव्या सर्वथा त्वया ॥ ७ ॥

गच्छ नाथ मुनेस्तावदाश्रमं द्रष्टुमादरात् ।

किं करोति सुकन्या सा प्राप्य नाथं तथाविधम् ॥ ८ ॥

पुत्रीदुःखेन राजर्षे दग्धास्मि सर्वथा लृष्टि ।

तामानय विशालाक्षीं तपःक्षामां मदन्तिके ॥ ९ ॥

पश्यामि सर्वथा पुत्रीं कृशाङ्गीं वल्कलावृताम् ।

अन्धं पतिं समासाद्य द्युःखभाजं कृशोदरीम् ॥ १० ॥

शर्यातिरुवाच -

गच्छामोऽद्य विशालाक्षि सुकन्यां द्रष्टुमादरात् ।

प्रियपुत्रीं वरारोडे मुनिं तं संशितव्रतम् ॥ ११ ॥

व्यास उवाच -

अेवमुक्त्व तु शर्यातिः कामिनीं शोकसङ्कुलाम् ।

जगाम रथमारुढ्य त्वरितश्चाश्रमं मुनेः ॥ १२ ॥

गत्वाऽऽश्रमसमीपे तु तमपश्यन्मखीपतिः ।

नवयौवनसम्पन्नं देवपुत्रोपमं मुनिम् ॥ १३ ॥

तं विलोक्यामराकारं विस्मयं नृपतिर्गतः ।

किं कृतं कुत्सितं कर्म पुत्र्या लोकविगर्हितम् ॥ १४ ॥

निहतोऽसौ मुनिर्वृद्धस्त्वनयान्यः पतिः कृतः ।

कामपीडितया कामं प्रशान्तोऽप्यतिनिर्धनः ॥ १५ ॥

दुःसहयोऽयं पुष्पधन्वा विशेषेण च यौवने ।

कुले कलङ्कः सुमहाननया मानवे कृतः ॥ १६ ॥

धिक्षतस्थ जिवितं लोके यस्य पुत्री छि कुत्सिता ।

सर्वपापैस्तु दुःभाय पुत्री भवति देहिनाम् ॥ १७ ॥

मया त्वनुचितं कर्म कृतं स्वार्थस्य सिद्ध्यै ।

वृद्धायान्धाय या दत्ता पुत्री सर्वात्मना किल ॥ १८ ॥

कन्या योग्याय दातव्या पित्रा सर्वात्मना किल ।

तादृशं छि क्वलं प्राप्तं यादृशं वै कृतं मया ॥ १९ ॥

उन्मि येऽद्य तनयां दुःशीलां पापकारिणीम् ।

स्त्रीहत्या दृस्तरा स्यान्मे तथा पुत्र्या विशेषतः ॥ २० ॥

मनुवंशस्तु विभ्यातः सकलङ्कः कृतो मया ।

लोकापवादो बलवान्दृस्त्याजया स्नेहशूङ्गभला ॥ २१ ॥

किं करोमीति चिन्ताब्धौ यदा मग्नः स पार्थिवः ।

सुकन्यया तदा दैवादृष्टश्चिन्ताकुलः पिता ॥ २२ ॥

सा दृष्ट्वा तं जगामाशु सुकन्या पितुरन्तिके ।

गत्वा पप्रच्छ भूपालं प्रेमपूरितमानसा ॥ २३ ॥
 किं विचारयसे राजंश्चिन्ताव्याकुलिताननः ।
 उपविष्टं मुनिं वीक्ष्य युवानमम्बुजेक्षणम् ॥ २४ ॥
 ओज्योऽपि पुरुषव्याघ्रं प्रणामस्व पतिं मम ।
 मा विषादं नृपश्रेष्ठ साम्प्रतं कुरु मानव ॥ २५ ॥
 व्यास उवाच -
 एति पुत्र्या वयं श्रुत्वा शर्यातिः क्रोधपीडितः ।
 प्रोवाच वयनं राजा पुरःस्थां तनयां ततः ॥ २६ ॥
 राजोवाच -
 क्व मुनिश्चयवः पुत्रि वृद्धोऽन्धस्तापसोत्तमः ।
 कोऽयं युवा मद्योन्मत्तः सन्देहोऽत्र मलान्मम ॥ २७ ॥
 मुनिः किं निःशतः पापे त्वया दृष्टतकारिणि ।
 नूतनोऽसौ पतिः कामातृतः कुलविनाशिनि ॥ २८ ॥
 सोऽहं चिन्तातुरस्तं न पश्याम्याश्रमसंस्थितम् ।
 किं कृतं दृष्टुं कर्म कुलटायरितं किल ॥ २९ ॥
 निमग्नोऽहं दुराचारं शोकाब्धौ त्वत्कृतेऽधुना ।
 दृष्ट्वैनं पुरुषं दिव्यमदृष्ट्वा व्यवनं मुनिम् ॥ ३० ॥
 विडस्य तमुवाचाशु सा श्रुत्वा वयनं पितुः ।
 गृहीत्वाऽऽनीय पितरं भर्तुरन्तिकमादरात् ॥ ३१ ॥
 व्यवनोऽसौ मुनिस्तात जामाता ते न संशयः ।
 अश्विभ्यामीदृशः कान्तः कृतः कमललोचनः ॥ ३२ ॥
 यदृच्छयात्र सम्प्राप्तौ नासत्यावाश्रमे मम ।
 ताभ्यां करुणया नूनं व्यवनस्तादृशः कृतः ॥ ३३ ॥
 नाहं तव सुता तात तथा स्यां पापकारिणी ।
 यथा त्वं मन्यसे राजन् विमूढो वृषसंशये ॥ ३४ ॥
 प्रणाम त्वं मुनिं राजन् भार्गवं व्यवनं पितः ।
 आपृच्छ कारुणं सर्वं कथियिष्यति विस्तरम् ॥ ३५ ॥
 एति श्रुत्वा वयं पुत्र्या शर्यातिस्त्वरितस्तदा ।

प्रणनाम मुनिं तत्र गत्वा पप्रच्छ सादरम् ॥ ३६ ॥

राज्ञोवाच -

कथयस्व स्ववृत्तान्तं भार्गवाशु यथोचितम् ।

नयने च कथं प्राप्ते क्व गता ते जरा पुनः ॥ ३७ ॥

संशयोऽयं मलान्मेऽस्ति रुपं दृष्ट्वातिसुन्दरम् ।

वद विस्तरतो ब्रह्मन् श्रुत्वाऽहं सुभमाप्नुयाम् ॥ ३८ ॥

अथ वन उवाच -

नासत्यावत्र सम्प्राप्तौ देवानां भिषज्जवुभौ ।

उपकारः कृतस्ताभ्यां कृपया नृपसत्तम ॥ ३९ ॥

मया ताभ्यां वरो दत्त उपकारस्य हेतवे ।

करिष्यामि ममे राज्ञो भवन्तौ सोमपायिनौ ॥ ४० ॥

अेवं मया वयः प्राप्तं लोथने विमले तथा ।

स्वस्थो भव महाराज संविशस्वासने शुभे ॥ ४१ ॥

धृत्युक्तः स तु विप्रेण सभार्यः पृथिवीपतिः ।

सुभोपविष्टः कल्याणीः कथाश्रुके महात्मना ॥ ४२ ॥

अथैनं भार्गवं प्राड राजानं परिसान्त्वयन् ।

याजयिष्यामि राज्ञस्त्वां सम्भारानुपकल्पय ॥ ४३ ॥

मया प्रतिश्रुतं ताभ्यां कर्तव्यौ सोमपौ युवाम् ।

तत्कर्तव्यं नृपश्रेष्ठ तव यज्ञेऽतिविस्तरे ॥ ४४ ॥

धन्द्रं निवारयिष्यामि कुङ्कं तेजोभलेन वै ।

पाययिष्यामि राजेन्द्र सोमं सोमममे तव ॥ ४५ ॥

ततः परमसन्तुष्टः शर्यातिः पृथिवीपतिः ।

अथवनस्य महाराज तद्गाडयं प्रत्यपूजयत् ॥ ४६ ॥

सम्मान्य अथवनं राजा जगाम नगरं प्रति ।

सभार्यश्चातिसन्तुष्टः कुर्वन्वार्तां मुनेः किल ॥ ४७ ॥

प्रशस्तेऽनि यज्ञीये सर्वकामसमृद्धिमान् ।

कारयामास शर्यातिर्यज्ञायतनमुत्तमम् ॥ ४८ ॥

समानीय मुनीन्पूजयान्वसिष्ठप्रभुभानसौ ।

भार्गवो याजयामास व्यवनः पृथिवीपतिम् ॥ ४८ ॥

वितते तु तथा यज्ञे देवाः सर्वे सवासवाः ।

आजग्मुश्चाश्विनौ तत्र सोमार्थमुपजग्मतुः ॥ ५० ॥

धन्द्रस्तु शङ्कितस्तत्र वीक्ष्य तावश्विनावुभौ ।

पप्रच्छ य सुरा-न्सर्वाङ्घ्रिभेतौ समुपागतौ ॥ ५१ ॥

थिङित्सकौ न सोमार्धौ केनानीताविडेति य ।

नाभ्रुवन्नमरास्तत्र राज्ञस्तु वितते भभे ॥ ५२ ॥

अगृह्णाव्यवनः सोममश्विनोर्द्वयोस्तदा ।

शङ्कस्तं वारयामास मा गृडाणैतयोर्ग्रहम् ॥ ५३ ॥

तमाह व्यवनस्तत्र कथमेतौ रवेः सुतौ ।

न ग्रहार्धौ य नासत्यौ भ्रूडि सत्यं शयीपते ॥ ५४ ॥

न सङ्घुरौ समुत्पन्नौ धर्मपत्नीसुतौ रवेः ।

केन दोषेण देवेन्द्र नार्धौ सोमं भिषग्वरौ ॥ ५५ ॥

निर्णयोऽत्र भभे शङ्क कर्तव्यः सर्वद्वैवतैः ।

ग्राहयिष्यामहं सोमं कृतौ तौ सोमपौ मया ॥ ५६ ॥

प्रेरितोऽसौ मया राजा मभाय मधवन्डिल ।

अेतदर्थं कश्चिन्मि सत्यं मे वयनं विभो ॥ ५७ ॥

आत्स्यामुपकृतः शङ्क तथा दत्तं नवं वयः ।

तस्मात्प्रत्युपकारस्तु कर्तव्यः सर्वथा मया ॥ ५८ ॥

धन्द्र उवाच -

थिङित्सकौ कृतावेतौ नासत्यौ निन्दितौ सुरैः ।

उभावेतौ न सोमार्धौ मा गृडाणैतयोर्ग्रहम् ॥ ५९ ॥

व्यवन उवाच -

अहल्याजार संयच्छ कोपं याद्य निरर्थकम् ।

वृत्रघ्नं किं हि नासत्यौ न सोमार्धौ सुरात्मजौ ॥ ६० ॥

अेवं विवादे समुपस्थिते य

न कोऽपि वाचं तमुवाच लूप ।

ग्रहं तयोर्भार्गवतिग्मतेजाः

સડ્ગ્રાહયામાસ તપોબલેન ॥ ૬૧ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્યાં
સંહિતાયાં સમમસ્કન્ધે ચ્યવનાશ્વિનોઃ કૃતે
સોમપાનાધિકારત્વચેષ્ટાવર્ણનં નામ ષષ્ઠોડધ્યાયઃ ॥ ૭.૬ ॥

૭.૭ સમમોડધ્યાયઃ । રેવતસ્ય રેવતીવરાર્થં બ્રહ્મલોકગમનવર્ણનમ્ ।

વ્યાસ ઉવાચ -

દત્તે ગ્રહે તુ રાજેન્દ્ર વાસવઃ કુપિતૌ ભૃશમ્ ।
પ્રોવાચ ચ્યવનં તત્ર દર્શયન્બલમાત્મનઃ ॥ ૧ ॥
મા બ્રહ્મબન્ધો મર્યાદામિમાં ત્વં કર્તુમર્હસિ ।
વધિષ્યામિ દ્વિષન્તં ત્વાં વિશ્વરૂપમિવાડપરમ્ ॥ ૨ ॥

ચ્યવન ઉવાચ -

માવમંસ્થા મહાત્માનૌ રૂપદ્રવિણવર્ચસા ।
યૌ ચક્રતુર્મા મઘવન્ વૃન્દારકમિવાપરમ્ ॥ ૩ ॥
ઋતે ત્વાં વિબુધાશ્ચાન્યે કથં વાદદતે ગ્રહમ્ ।
અશ્વિનાવપિ દેવેન્દ્ર દેવૌ વિહ્વિ પરન્તપૌ ॥ ૪ ॥

ઇન્દ્ર ઉવાચ -

ભિષજૌ નાર્હતઃ કામં ગ્રહં યજ્ઞે કથગ્ચન ।
યદિ દિત્સાસિ મન્દાત્મન્ શિરશ્છેત્સ્યામિ સામ્પ્રતમ્ ॥ ૫ ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।

અનાદૃત્ય તુ તદ્દાક્યં વાસવસ્ય ચ ભાર્ગવઃ ।
ગ્રહં તુ ગ્રાહયામાસ ભર્ત્સયન્નિવ તં ભૃશમ્ ॥ ૬ ॥
સોમપાત્રં યદા તાભ્યાં ગૃહીતં તુ પિપાસયા ।
સમીક્ષ્ય બલભિદેવ ઇદં વચનમબ્રવીત્ ॥ ૭ ॥
આભ્યમર્થાય સોમં ત્વં ગ્રાહયિષ્યાસિ ચેત્સ્વયમ્ ।
વજ્રં તુ પ્રહરિષ્યામિ વિશ્વરૂપમિવાપરમ્ ॥ ૮ ॥
વાસવેનૈવમુક્તસ્તુ ભાર્ગવશ્ચાતિગર્વિતઃ ।
જગ્રાહ વિધિવત્સોમમશ્વિભ્યામતિમન્યુમાન્ ॥ ૯ ॥

छन्दोऽपि प्राक्षिपत्कोपाद्भ्रजमस्मै स्वमायुधम् ।
 पश्यतां सर्वदेवानां सूर्यकोटिसमप्रभम् ॥ १० ॥
 प्रेरितं याशानि प्रेक्ष्य व्यवनस्तपसा ततः ।
 स्तम्भयामास वज्रं स शकस्यामिततेजसः ॥ ११ ॥
 कृत्यया स महाबाहुर्दिन्द्रं छन्दुमिडोद्यतः ।
 जुडावाग्रीं श्रुतं छव्यं मन्त्रेण मुनिसत्तमः ॥ १२ ॥
 तत्र कृत्या समुत्पन्ना व्यवनस्य तपोभवात् ।
 प्रबलः पुरुषः क्रूरो बृहत्कायो महासुरः ॥ १३ ॥
 मद्यो नाम महाघोरो भयदः प्राणिनामिड ।
 शरीरे पर्वताकारस्तीक्ष्णदंष्ट्रो मयानकः ॥ १४ ॥
 यतस्त्रिधायता दंष्ट्रा योजनानां शतं शतम् ।
 छतरे त्वस्य दशना बभूवुर्दशयोजनाः ॥ १५ ॥
 बाहू पर्वतसङ्काशावायतौ क्रूरदर्शनौ ।
 जिह्वा तु भीषणा क्रूरा लेलिहाना नभस्तलम् ॥ १६ ॥
 ग्रीवा तु गिरिशङ्गात्मा कठिना भीषणा भृशम् ।
 नभा व्याघ्रनभप्रप्याः केशाश्चातीवभीषणाः ॥ १७ ॥
 शरीरं कज्जलाभं य तस्य चास्यं भयानकम् ।
 नेत्रे द्वावानलप्रप्ये भीषणोऽतिभयानके ॥ १८ ॥
 छन्दुरेका स्थिता तस्य भूमावेका द्विवं गता ।
 अेवंविधः समुत्पन्नो मद्यो नाम बृहत्तनुः ॥ १९ ॥
 तं विलोक्य सुराः सर्वे भयमाजग्मुरेडसा ।
 छन्दोऽपि भयसन्त्रस्तो युद्धाय न मनो दधे ॥ २० ॥
 दैत्योऽपि वदने कामं वज्रमादाय संस्थितः ।
 व्याप्तं नभो घोरदृष्टिर्गसन्निव जगत्त्रयम् ॥ २१ ॥
 स भक्षयिष्यन्सङ्कुब्धः शतकृतुमुपाद्रवत् ।
 यङ्कुशुश्च सुराः सर्वे डा लताः स्मेति संस्थिताः ॥ २२ ॥
 छन्दः स्तम्भितबाहुस्तु मुमुक्षुर्वज्रमन्तिकात् ।
 न शशाक पविं तस्मिन्प्रलर्तुं पाकशासनः ॥ २३ ॥

वज्रहस्तः सुरेशानस्तं वीक्ष्य कालसन्निभम् ।
 सस्मार मनसा तत्र गुरुं समयकोविदम् ॥ २४ ॥
 स्मरणादाजगामाशु बृहस्पतिरुदारधीः ।
 गुरुस्तत्समयं दृष्ट्वा विपत्तिसदृशं मडत् ॥ २५ ॥
 विद्यार्थं मनसा कृत्यं तमुवाच शयीपतिम् ।
 दुःसाध्योऽयं मडामन्त्रैस्त्वयं वज्रेण वासव ॥ २६ ॥
 असुरो मदसंज्ञस्तु यज्ञकुण्डात्समुत्थितः ।
 तपोबलमृषेः सम्यक् व्यवनस्य मडाबलः ॥ २७ ॥
 अनिवार्योऽयं शत्रुस्त्वया देवैस्तथा मया ।
 शरणं याहि देवेश व्यवनस्य मडात्मनः ॥ २८ ॥
 स निवारयिता नूनं कृत्यामात्मकृतां डिल ।
 न निवारयितुं शक्ताः शक्तिभक्तारुषं क्वचित् ॥ २९ ॥
 व्यास उवाच -
 धृत्युक्तो गुरुणा शङ्कस्तदागच्छन्मुनिं प्रति ।
 प्रणम्य शिरसा नम्रः तमुवाच भयान्वितः ॥ ३० ॥
 क्षमस्व मुनिशार्दूल शमयासुरमुद्यतम् ।
 प्रसन्नो भव सर्वज्ञ वचनं ते करोम्यहम् ॥ ३१ ॥
 सोमार्डावश्विनावेतावधप्रभृति भार्गव ।
 भविष्यतः सत्यमेतद्भयो विप्र प्रसीद मे ॥ ३२ ॥
 मिथ्या ते नोद्यमोऽयेष भवत्येव तपोधन ।
 जाने त्वमपि धर्मज्ञ मिथ्या नैव करिष्यसि ॥ ३३ ॥
 सोमपावश्विनावेतौ त्वत्कृतौ य सदैवे हि ।
 भविष्यतश्च शर्यातेः कीर्तिस्तु विपुला भवेत् ॥ ३४ ॥
 मया यद्धि कृतं कर्म सर्वथा मुनिसत्तम ।
 परीक्षार्थं तु विज्ञेयं तव वीर्यप्रकाशनम् ॥ ३५ ॥
 प्रसादं कुरु मे ब्रह्मन् मदं संहर योत्थितम् ।
 कल्याणं सर्वदेवानां तथा भूयो विधीयताम् ॥ ३६ ॥

अवेमुक्तस्तु शङ्केण व्यवनः परमार्थवित् ।
 सञ्जहार तपः कोपं समुत्पन्नं विरोधजम् ॥ ३७ ॥
 देवमाश्रास्य संवित्रं भार्गवस्तु मदं ततः ।
 व्यभजत्स्त्रीषु पानेषु धूतेषु मृगयासु च ॥ ३८ ॥
 मदं विभज्य देवेन्द्रमाश्रास्य यदितं भिया ।
 संस्थाप्य च सुरा-सर्वान्मभं तस्य न्यवर्तयत् ॥ ३९ ॥
 ततस्तु संस्कृतं सोमं वासवाय मडात्मने ।
 अश्विभ्यां सर्वधर्मात्मा पाययामास भार्गवः ॥ ४० ॥
 अवे तौ व्यवनेनार्यावश्विनौ रविपुत्रकौ ।
 विहितौ सोमपौ राजन् सर्वथा तपसो बलात् ॥ ४१ ॥
 सरस्तदपि विष्यातं जातं यूपविमण्डितम् ।
 आश्रमस्तु मुनेः सम्यक् पृथिव्यां विश्रुतोऽभवत् ॥ ४२ ॥
 शर्यातिरपि सन्तुष्टो ष्यभवत्तेन कर्मणा ।
 यज्ञं समाप्य नगरे जगाम सचिवैर्वृतः ॥ ४३ ॥
 राजवं यकार धर्मज्ञो मनुपुत्रः प्रतापवान् ।
 आनर्तस्तस्य पुत्रोऽभूदानतद्रिवतोऽभवत् ॥ ४४ ॥
 सोऽन्तःसमुद्रे नगरीं विनिर्माय कुशस्थलीम् ।
 आस्थितोऽभुङ्क्त विषयानानर्तादीनस्मिन्मः ॥ ४५ ॥
 तस्य पुत्रशतं जज्ञे ककुभिज्येष्ठमुत्तमम् ।
 पुत्री च रेवती नाम्ना सुन्दरी शुभलक्षणा ॥ ४६ ॥
 वरयोग्या यदा जाता तदा राजा च रेवतः ।
 चिन्तयामास राजेन्द्रो राजपुत्रान्कुलोद्भवान् ॥ ४७ ॥
 रैवतं नाम च गिरिमाश्रितः पृथिवीपतिः ।
 यकार राजवं बलवानानर्तेषु नराधिपः ॥ ४८ ॥
 विचिन्त्य मनसा राजा कस्मै देया मया सुता ।
 गत्वा पृच्छामि ब्रह्मार्णं सर्वज्ञं सुरपूजितम् ॥ ४९ ॥
 षति सञ्चिन्त्य भूपालः सुतामादाय रेवतीम् ।
 ब्रह्मलोकं जगामाशु प्रष्टुकामः पितामहम् ॥ ५० ॥

યત્ર દેવાશ્ચ યજ્ઞાશ્ચ છન્દાંસિ પર્વતાસ્તથા ।
 અબ્ધયઃ સિદ્ધગન્ધર્વાઃ દિવ્યરૂપધરાઃ સ્થિતાઃ ॥ ૫૧ ॥
 ઋષયઃ સિદ્ધગન્ધર્વાઃ પન્નગાશ્ચારણાસ્તથા ।
 તસ્થુઃ પ્રાજ્ઞલયઃ સર્વે સ્તુવન્તશ્ચ પુરાતનાઃ ॥ ૫૨ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણોઽષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં
 સંહિતાયાં સપ્તમસ્કન્ધે રેવતસ્ય રેવતીવરાર્થ
 બ્રહ્મલોકગમનવાર્ણનં નામ સપ્તમોઽધ્યાયઃ ॥ ૭.૭ ॥

૭.૮ અષ્ટમોઽધ્યાયઃ । ઇક્ષ્વાકુવંશવાર્ણનમ્ ।

જનમેજય ઉવાચ -
 સંશયોઽયં મહાન્ બ્રહ્મન્ વર્તતે મમ માનસે ।
 બ્રહ્મલોકં ગતો રાજા રેવતીસંયુતઃ સ્વયમ્ ॥ ૧ ॥
 મયા પૂર્વં શ્રુતં કૃત્સ્વં બ્રાહ્મણેભ્યઃ કથાન્તરે ।
 બ્રાહ્મણો બ્રહ્મવિચ્છાન્તો બ્રહ્મલોકમવાપ્નુયાત્ ॥ ૨ ॥
 રાજા કથં ગતસ્તત્ર રેવતીસંયુતઃ સ્વયમ્ ।
 સત્યલોકેઽતિદુષ્પ્રાપે ભૂર્લોકાદિતિ સંશયઃ ॥ ૩ ॥
 મૃતઃ સ્વર્ગમવાપ્નોતિ સર્વશાસ્ત્રેષુ નિર્ણયઃ ।
 (માનુષેણ તુ દેહેન બ્રહ્મલોકે ગતિઃ કથં ।)
 સ્વર્ગાત્પુનઃ કથં લોકે માનુષે જાયતે ગતિઃ ॥ ૪ ॥
 એતન્મે સંસ્યયં વિદ્વંશ્છેતુમર્હસિ સામ્પ્રતમ્ ।
 યથા રાજા ગતસ્તત્ર પ્રષ્ટુકામઃ પ્રજાપતિમ્ ॥ ૫ ॥
 વ્યાસ ઉવાચ -
 મેરોસ્તુ શિખરે રાજન્ સર્વે લોકાઃ પ્રતિષ્ઠિતાઃ ।
 ઇન્દ્રલોકો વહ્નિલોકો યા ચ સંયમિની પુરી ॥ ૬ ॥
 તથૈવ સત્યલોકશ્ચ કૈલાસશ્ચ તથા પુનઃ ।
 વૈકુણ્ઠશ્ચ પુનસ્તત્ર વૈષ્ણવં પદમુચ્યતે ॥ ૭ ॥
 યથાર્જુનઃ શકલોકે ગતઃ પાર્થો ધનુર્ધરઃ ।

पञ्चवर्षाणि कौन्तेयः स्थितस्तत्र सुरालये ॥ ८ ॥

मानुषेणैव देवेन वासवस्य य सन्निधौ ।

तथैवान्येऽपि भूपालाः कुटुम्बप्रमुखाः किल ॥ ९ ॥

स्वर्लोकगतयः पश्चाद्देव्याश्चापि महाबलाः ।

जित्वेन्द्रसदनं प्राप्य संस्थितास्तत्र कामतः ॥ १० ॥

महाभिषः पुरा राजा ब्रह्मलोकं गतः स्वराट् ।

आगच्छन्तीं नृपो गङ्गामपश्यन्त्यातिसुन्दरीम् ॥ ११ ॥

वायुनाम्बरमस्थास्तु दैवाद्यपहृतं नृप ।

किञ्चिन्नग्नौ नृपेणैव दृष्टा सा सुन्दरी तथा ॥ १२ ॥

स्मितं यकार कामार्तः सा य किञ्चिज्जडास वै ।

ब्रह्मणा तौ तदा दृष्टौ शमौ जातौ वसुन्धराम् ॥ १३ ॥

वैकुण्ठेऽपि सुराः सर्वे पीडिता दैत्यदानवैः ।

गत्वा हरिं जगन्नाथमस्तुवन्कमलापतिम् ॥ १४ ॥

सन्देहो नात्र कर्तव्यः सर्वथा नृपसत्तम ।

गम्याः सर्वेऽपि लोकाः स्युर्मानवानां नराधिप ॥ १५ ॥

अवश्यं कृतपुण्यानां तापसानां नराधिप ।

पुण्यसद्भाव एवात्र गमने कारणं नृप ॥ १६ ॥

तथैव यजमानानां यज्ञेन भावितात्मनाम् ।

जनमेजय उवाच -

रेवतो रेवतीं कन्यां गृहीत्वा चारुलोचनाम् ॥ १७ ॥

ब्रह्मलोकं गतः पश्चात्किं कृतं तेने भूभुजा ।

ब्रह्मणा किं समादिष्टं कस्मै दत्ता सुता पुनः ॥ १८ ॥

तत्सर्वं विस्तराद्ब्रह्मन् कथय त्वं ममाधुना ।

व्यास उवाच -

निशामय महीपाल राजा रेवतकः किल ॥ १९ ॥

पुत्र्या वरं परिप्रेष्टुं ब्रह्मलोकं गतो यदा ।

आवर्तमाने गान्धर्वे स्थितो लब्धक्षाणः क्षणम् ॥ २० ॥

शृण्वन्नृप्यद्दृष्टात्मा सभायां तु सकन्धकः ।

समाप्ते तत्र गान्धर्वे प्राणम्य परमेश्वरम् ॥ २१ ॥

दर्शयित्वा सुतां तस्मै स्वाभिप्रायं न्यवेद्यत् ।

राजोवाच -

वरं कथय देवेश कन्येयं मम पुत्रिका ॥ २२ ॥

देया कस्मै मया ब्रह्मन् प्रष्टुं त्वां समुपागतः ।

ब्रह्मवो राजपुत्रा मे वीक्षिताः कुलसम्भवाः ॥ २३ ॥

कस्मिंश्चिन्मे मनः कामं नोपतिष्ठति यञ्चलम् ।

तस्मात्त्वां देवदेवेश प्रष्टुमत्रागतोऽस्म्यहम् ॥ २३ ॥

तदाज्ञापय सर्वज्ञा योग्यं राजसुतं वरम् ।

कुलीनं बलवन्तं च सर्वलक्षणसंयुतम् ॥ २४ ॥

दातारं धर्मशीलं च राजपुत्रं समादिश ।

व्यास उवाच -

तदाकर्ण्य जगत्कर्ता वयनं नृपतेस्तदा ॥ २६ ॥

तमुवाच उसन्वाङ्मयं दृष्ट्वा कालस्य पर्ययम् ।

ब्रह्मोवाच -

राजपुत्रास्त्वया राजन् वरा ये लृष्टये कृताः ॥ २७ ॥

अस्ताः कालेन ते सर्वे सपितृपौत्रबान्धवाः ।

सप्तविंशतिभोऽद्यैव द्वापरस्तु प्रवर्तते ॥ २८ ॥

वंशजास्ते मृताः सर्वे पुरी दैत्यैर्विलुण्ठिता ।

सोमवंशोद्भूतस्तत्र राजा राज्यं प्रशास्ति हि ॥ २९ ॥

उग्रसेनं प्रति भ्यातो मथुराधिपतिः किल ।

यथातिवंशसम्भूतो राजा माथुरमाण्डले ॥ ३० ॥

उग्रसेनात्मजः कंसः सुरद्वेषी महाबलः ।

दैत्यांशः पितरं सोऽपि कारागारं न्यवेशयत् ॥ ३१ ॥

स्वयं राज्यं यकारासौ नृपाणां मदगर्वितः ।

मेदिनी यातिभारतां ब्रह्ममाणं शरणं गता ॥ ३२ ॥

दृष्टराजन्यसैन्यायां भारेणातिसमाकुला ।

अंशावतरणं तत्र गदितं सुरसत्तमैः ॥ ३३ ॥

वासुदेवः समुत्पन्नः कृष्णः कमललोचनः ।
 देवक्यां देवदुषिण्यां योऽसौ नारायणो मुनिः ॥ ३४ ॥
 तपश्चर्यार द्युसाध्यं धर्मपुत्रः सनातनः ।
 गङ्गातीरे नरसभः पुण्ये बहुरिकाम्रमे ॥ ३५ ॥
 सोऽवतीर्णो यद्दुकुले वासुदेवोऽपि विश्रुतः ।
 तेनासौ निहतः पापः कंसः कृष्णेन सत्तम ॥ ३६ ॥
 उग्रसेनाय राज्ञ्यं वै दत्तं हत्वा भलं सुतम् ।
 कंसस्य श्वशुरः पापो जरासन्धो महाबलः ॥ ३७ ॥
 आगत्य मथुरां क्रोधाव्यकार सङ्गरं मुदा ।
 कृष्णेनासौ जितः सङ्घ्ये जरासन्धो महाबलः ॥ ३८ ॥
 प्रेषयामास युद्धाय सभलं यवनं ततः ।
 श्रुत्वाऽऽयान्तं महाशूरं ससैन्यं यवनाधिपम् ॥ ३९ ॥
 [कृष्णस्तु मथुरां त्यक्त्वा पुरीं द्वारावतीमगात् ।
 प्रभङ्गां तां पुरीं कृष्णः शिल्पिभिः सङ्गत्तैः ॥
 कारयामास दुर्गाढ्यां उट्टशालाविमण्डिताम् ।
 शुर्णोद्धारं पुरः कृत्वा वासुदेवः प्रतापवान् ।
 उग्रसेनं च राजानं यकार वशवर्तिनम् ॥]
 यादवान्स्थापयामास द्वारवत्यां यदूत्तमः ।
 वासुदेवस्तु तत्राद्य वर्तते बान्धवैः सङ्ग ॥ ४० ॥
 तास्याग्रतः स विष्यातो बलदेवो हलायुधः ।
 शेषांशो मुसली वीरो वरोऽस्तु तव सम्मतः ॥ ४१ ॥
 सङ्कुर्षणाय देव्याशु कन्यां कमललोचनानाम् ।
 देवतीं बलभद्राय विवाहविधिना ततः ॥ ४२ ॥
 दत्त्वा पुत्रीं नृपश्रेष्ठ गच्छ त्वं बहुरिकाम्रमम् ।
 तपस्तप्तुं सुरारामं पावनं कामदं नृणाम् ॥ ४३ ॥
 व्यास उवाच -
 एति राजा समादिष्टो ब्रह्मणो पद्मयोनिना ।
 जगाम तरसा राजन् द्वारकां कन्ययान्वितः ॥ ४४ ॥

દદૌ તાં બલદેવાય કન્યાં વૈ શુભલક્ષણામ્ ।
તતસ્તમ્વા તપસ્તીવ્રં નૃપતિઃ કાલપર્યયે ॥ ૪૫ ॥

જગામ ત્રિદશાવાસં ત્યક્ત્વા દેહં સરિત્તટે ।
રાજોવાચ -
ભગવન્મહાદાશ્ચર્યં ભવતા સમુદાહૃતમ્ ॥ ૪૬ ॥

રેવતસ્તુ સ્થિતસ્તત્ર બ્રહ્મલોકે સુતાર્થતઃ ।
યુગાનાં તુ ગતં તત્ર શતમષ્ટોત્તરં કિલ ॥ ૪૭ ॥

કન્યા વૃક્ષા ન સઙ્ગાતા રાજા વાતિતરાં નુ કિમ્ ।
એતાવન્તં તથા કાલમાયુઃ પૂર્ણં તયોઃ કથમ્ ॥ ૪૮ ॥

વ્યાસ ઉવાચ -
ન જરા ક્ષુપિત્વાસા વા ન મૃત્યુર્ન ભયં પુનઃ ।
ન તુ ગ્લાનિઃ પ્રભવતિ બ્રહ્મલોકે સદાનઘ ॥ ૪૯ ॥

મેરું ગતસ્ય શર્યાતિઃ સન્તતી રાક્ષસૈર્હતા ।
ગતાઃ કુશસ્થવીં ત્યક્ત્વા ભયભીતા ઇતસ્તતઃ ॥ ૫૦ ॥

મનોશ્ચ ક્ષુવતઃ પુત્ર ઉત્પન્નો વીર્યવત્તરઃ ।
ઇક્ષ્વાકુરિતિ વિખ્યાતઃ સૂર્યવંશકરસ્તુ સઃ ॥ ૫૧ ॥

વંશાર્થં તપ આતિષ્ઠદેવીં ધ્યાત્વા નિરન્તરમ્ ।
નારદસ્યોપદેશેન પ્રાપ્ય દીક્ષામનુત્તમામ્ ॥ ૫૨ ॥

તસ્ય પુત્રશતં રાજન્નિક્ષ્વાકોરિતિ વિશ્રુતમ્ ।
વિકુક્ષિઃ પ્રથમસ્તેષાં બલવીર્યસમન્વિતઃ ॥ ૫૩ ॥

અયોધ્યાયાં સ્થિતો રાજા ઇક્ષ્વાકુરિતિ વિશ્રુતઃ ।
શકુનિપ્રમુખાઃ પુત્રા પઞ્ચાશઙ્ગલવત્તરાઃ ॥ ૫૪ ॥

ઉત્તરાપથદેશસ્ય રક્ષિતારઃ કૃતાઃ કિલ ।
દક્ષિણાસ્યાં તથા રાજન્નાદિષ્ટાસ્તેન તે સુતાઃ ॥ ૫૫ ॥

ચત્વારિંશત્તથાષ્ઠૌ ચ રક્ષણાર્થં મહાત્મના ।
અન્યૌ દ્વૌ સંસ્થિતૌ પાર્શ્વે સેવાર્થં તસ્ય ભૂપતેઃ ॥ ૫૬ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેઽષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં સંહિતાયાં
સમ્પ્રમસ્કન્ધે ઇક્ષ્વાકુવંશવર્ણનં નામાષ્ટમોઽધ્યાયઃ ॥ ૭.૮ ॥

७.८ नवमोऽध्यायः । मान्धातोत्पत्तिवर्णनम् ।

व्यास उवाच -

कदाधिदृष्टकाश्राद्धे विकुक्षिं पृथिवीपतिः ।
 आज्ञापयदसम्भूढो मांसमानय सत्वरम् ॥ १ ॥
 मेध्यं श्राद्धार्थमधुना वने गत्वा सूतादरात् ।
 उत्सुक्तोऽसौ तथेत्याशु जगाम वनमस्त्रभृत् ॥ २ ॥
 गत्वा जघान बाणैः स वराहान्सूकरान्भृगान् ।
 शशांश्चापि परिश्रान्तो बभूवाथ बुभूक्षितः ॥ ३ ॥
 विस्मृता याष्टका तस्य शशं याददसौ वने ।
 शेषं निवेदयामास पित्रे मांसमनुत्तमम् ॥ ४ ॥
 प्रोक्षणाय समानीतं मांसं दृष्ट्वा गुरुस्तदा ।
 अनर्हमिति तज्ज्ञात्वा युकोप मुनिसत्तमः ॥ ५ ॥
 भुक्तशेषं तु न श्राद्धे प्रोक्षणीयमिति स्थितिः ।
 राज्ञो निवेदयामास वसिष्ठः पाकदूषणम् ॥ ६ ॥
 पुत्रस्य कर्म तज्ज्ञात्वा भूपतिर्गुरुणोदितम् ।
 युकोप विधिलोपात्तं देशान्निःसारयत्ततः ॥ ७ ॥
 शशाप धृति विख्यातो नाम्ना जातो नृपात्मजः ।
 गतो वने शशादस्तु पितृकोपादसम्भ्रमः ॥ ८ ॥
 वन्येन वर्तयन्कालं नीतवान् धर्मतत्परः ।
 पितर्युपरते राजयं प्राप्तं तेन मखात्मना ॥ ९ ॥
 शशादस्त्वकरोद्राज्यमयोध्यायाः पतिः स्वयम् ।
 यज्ञाननेकशः पूर्णाश्चकार सरयूतटे ॥ १० ॥
 शशादस्याभवत्पुत्रः ककुत्स्थ इति विश्रुतः ।
 तस्यैव नामभेदाद्द्वै धन्द्रवाहः पुरञ्जयः ॥ ११ ॥
 जनमेजय उवाच -
 नामभेदः कथं जातो राजपुत्रस्य यानघ ।
 कारणां ब्रूहि मे सर्वं कर्मणा येन आभवत् ॥ १२ ॥

व्यास उवाच -

शशादे स्वर्गते राजा ककुत्स्थ इति याभवत् ।

[राज्यं यकार धर्मज्ञः पितृपैतामहं बलात् ।]

अेतस्मिन्नन्तरे देवा दैत्यैः सर्वे पराजिताः ॥ १३ ॥

जग्मुस्त्रिलोकाधिपतिं विष्णुं शरणमव्ययम् ।

तान्प्रोवाच महाविष्णुस्तदा देवा-सनातनः ॥ १४ ॥

विष्णुरुवाच -

पाषिर्ज्ञात्राढं महीपालं प्रार्थयन्तु शशादजम् ।

स उनिष्यति वै दैत्या-सङ्ग्रामे सुरसत्तमाः ॥ १५ ॥

आगमिष्यति धर्मात्मा साढाय्यार्थं धनुर्धरः ।

पराशक्तेः प्रसादेन सामर्थ्यं तस्य यातुलम् ॥ १६ ॥

उरेः सुवचनादेवा ययुः सर्वे सवासवाः ।

अयोध्यायां मढाराज शशादतनयं प्रति ॥ १७ ॥

तानागतान् सुरान् राजा पूजयामास धर्मतः ।

पप्रच्छागमने राजा प्रयोजनमतन्द्रितः ॥ १८ ॥

राजोवाच -

ध-न्योऽढं पावितश्चास्मि ञुवितं सङ्गलं मम ।

यदागत्य गृढे देवा ददृशुश्च दर्शनं मढत् ॥ १९ ॥

भ्रुवन्तु कृत्यं देवेशा दृःसाध्यमपि मानवैः ।

करिष्यामि मढलकार्यं सर्वथा भवतां मढत् ॥ २० ॥

देवा ङियुः -

साढाय्यं कुरु राजेन्द्र सप्पा भव शयीपतेः ।

सङ्ग्रामे जय दैत्येन्द्रान्दुर्जयांस्त्रिदशैरपि ॥ २१ ॥

पराशक्तिप्रसादेन दुर्लभं नास्ति ते क्वचित् ।

विष्णुना प्रेरिताश्चैवमागतास्तव सन्निधौ ॥ २२ ॥

राजोवाच -

पाषिर्ज्ञाढो भवाम्यद्य देवानां सुरसत्तमाः ।

ध-न्द्रो मे वाढनं तत्र भवेद्यदि सुराधिपः ॥ २३ ॥

सङ्ग्रामं तु कश्चिन्मि दैत्यैर्द्वैतकृतोऽधुना ।
आरुह्येन्द्रं गमिष्यामि सत्यमेतद्भ्रवीम्यहम् ॥ २४ ॥
तद्युवांसवं देवाः कर्तव्यं कार्यमद्भुतम् ।
पत्रं भव नरेन्द्रस्य त्यक्त्वा लज्जा शयीपते ॥ २५ ॥
लज्जमानस्तदा शङ्कः प्रेरितो हरिणा भृशम् ।
अभूव वृषभस्तूर्णं रुद्रस्येवापरो मडान् ॥ २६ ॥
तमारुरोह राजासौ सङ्ग्रामगमनाय वै ।
स्थितः ककुटि येनास्य ककुत्स्थस्तेन याभवत् ॥ २७ ॥
छन्दो वाहः कृतो येन तेन नाम्नेन्द्रवाहकः ।
पुरं जितं तु दैत्यानां तेनाभूय पुरञ्जयः ॥ २८ ॥
जित्वा दैत्यान्मडाबाहुर्धनं तेषां प्रदत्तवान् ।
पप्रच्छ यैवं राजर्षेरिति सभ्यं अभूव ह ॥ २९ ॥
ककुत्स्थश्चातिविष्यातो नृपतिस्तस्य वंशजाः ।
काकुत्स्था भुवि राजानो अभूवुर्बहुविश्रुताः ॥ ३० ॥
ककुत्स्थस्याभवत्पुत्रो धर्मपत्न्यां मडाभलः ।
अनेना विश्रुतस्तस्य पृथुः पुत्रश्च वीर्यवान् ॥ ३१ ॥
विष्णोरेशः स्मृतः साक्षात्पराशक्तिपदार्यकः ।
विश्वरन्धिस्तु विज्ञेयः पृथोः पुत्रो नराधिपः ॥ ३२ ॥
यन्द्रस्तस्य सुतः श्रीमान् राजा वंशकरः स्मृतः ।
तत्सुतो युवनाश्वस्तु तेजस्वी भलवत्तरः ॥ ३३ ॥
शावन्तो युवनाश्वस्य जज्ञे परमधार्मिकः ।
शावन्ती निर्मिता तेन पुरी शङ्कपुरीसमा ॥ ३४ ॥
भृलक्षस्तु पुत्रोऽभूच्छावन्तस्य मडात्मनः ।
कुवलयाम्बुः सुतस्तस्य अभूव पृथिवीपतिः ॥ ३५ ॥
धुन्धुर्नामा हतो दैत्यस्तेनासौ पृथिवीतले ।
धुन्धुमारेति विष्यातं नाम प्रापातिविश्रुतम् ॥ ३६ ॥
पुत्रस्तस्य दृढाश्वस्तु पालयामास मेदिनीम् ।
दृढाश्वस्य सुतः श्रीमान्दर्यश्च षति कीर्तितः ॥ ३७ ॥

निकुम्भस्तत्सुतः प्रोक्तो बभूव पृथिवीपतिः ।
 बर्हिषाश्वो निकुम्भस्य कुशाश्वस्तस्य वै सुतः ॥ ३८ ॥
 प्रसेनजित्कुशाश्वस्य बलवान्सात्यविडमः ।
 तस्य पुत्रो महाभागो यौवनाश्वेति विश्रुतः ॥ ३९ ॥
 यौवनाश्वसुतः श्रीमान्मान्धातेति महीपतिः ।
 अष्टोत्तरसहस्रं तु प्रासादा येन निर्मिताः ॥ ४० ॥
 भगवत्यास्तु तुष्ट्यर्थं महातीर्थेषु मानद ।
 मातृगर्भे न जातोऽसावुत्पन्नो जनकोदरे ॥ ४१ ॥
 निःसारितस्ततः पुत्रः कुक्षिं भित्त्वा पितुः पुनः ।
 राजोवाच -
 न श्रुतं न च दृष्टं वा भवता तदुदाहृतम् ॥ ४२ ॥
 असम्भाव्यं महाभाग तस्य जन्म यथोदितम् ।
 विस्तरेण वदस्वाद्य मान्धातुर्जन्मकारणम् ॥ ४३ ॥
 राजोदरे यथोत्पन्नः पुत्रः सर्वाङ्गसुन्दरः ।
 व्यास उवाच -
 यौवनाश्वोऽनपत्योऽभूद्राजा परमधार्मिकः ॥ ४४ ॥
 भार्याणां च शतं तस्य बभूव नृपतेर्नृप ।
 राजा चिन्तापरः प्रायश्चिन्तयामास नित्यशः ॥ ४५ ॥
 अपत्यार्थं यौवनाश्वो द्युम्भितस्तु वनं गतः ।
 ऋषीणामाश्रमे पुण्ये निर्विण्णः स च पार्थिवः ॥ ४६ ॥
 मुमोच द्युम्भितः श्वासांस्तापसानां च पश्यताम् ।
 दृष्ट्वा तु द्युम्भितं विप्रा बभूवुश्च कृपालवः ॥ ४७ ॥
 तमूयुर्ब्राह्मणा राजन्स्माच्छोचसि पार्थिव ।
 किं ते द्युम्भं महाराज ब्रूहि सत्यं मनोगतम् ॥ ४८ ॥
 प्रतीकारं करिष्यामो द्युम्भस्य तव सर्वथा ।
 यौवनाश्व उवाच -
 राजयं धनं सदश्चाश्व वर्तन्ते मुनयो मम ॥ ४९ ॥

भार्याणां य शतं शुद्धं वर्तते विशदप्रभम् ।
 नारातिस्त्रिषु लोकेषु डोऽप्यस्ति बलवान्मम ॥ ५० ॥
 आज्ञाकरास्तु सामन्ता वर्तन्ते मन्त्रिणस्तथा ।
 अेकं सन्तानजं दुःखं नान्यत्पश्यामि तापसाः ॥ ५१ ॥
 अपुत्रस्य गतिर्नास्ति स्वर्गो नैव य नैव य ।
 तस्माच्छीयामि विप्रेन्द्राः सन्तानार्थं भृशं ततः ॥ ५२ ॥
 वेदशास्त्रार्थतत्त्वज्ञास्तापसाश्च कृतश्रमाः ।
 षष्टिं सन्तानकामस्य युक्तां ज्ञात्वा दिशन्तु मे ॥ ५३ ॥
 कुर्वन्तु मम कार्यं वै कृपा येदस्ति तापसाः ।
 व्यास उवाच -
 तश्छ्रुत्वा वयनं राज्ञः कृपया पूर्णमानसाः ॥ ५४ ॥
 कारयामासुरव्यग्रास्तस्येष्टिमिन्द्रदेवताम् ।
 कलशः स्थापितस्तत्र जलपूर्णास्तु वाऽवैः ॥ ५५ ॥
 मन्त्रितो वेदमन्त्रैश्च पुत्रार्थं तस्य भूपतेः ।
 राज्ञ तदज्ञासदनं प्रविष्टस्तृषितो निशि ॥ ५६ ॥
 विप्रान्दृष्ट्वा शयानान्स पपौ मन्त्रजलं स्वयम् ।
 भार्यार्थं संस्कृतं विप्रैर्मन्त्रितं विधिनोद्धृतम् ॥ ५७ ॥
 पीतं राज्ञा तृषार्तेन तदज्ञानानृपोत्तम ।
 व्युदकं कलशं दृष्ट्वा तदा विप्रा विशाङ्किताः ॥ ५८ ॥
 पप्रश्छ्रुस्ते नृपं केन पीतं जलमिति द्विजाः ।
 राज्ञा पीतं विदित्वा ते ज्ञात्वा दैवबलं भङ्गत् ॥ ५९ ॥
 षष्टिं समापयामासुर्गतास्ते मुनयो गृहान् ।
 गर्भं दधार नृपतिस्ततो मन्त्रबलाद्यथ ॥ ६० ॥
 ततः काले स उत्पन्नः कुक्षिं भित्त्वाऽस्य दक्षिणाम् ।
 पुत्रं निष्कासमायासुर्मन्त्रिणस्तस्य भूपतेः ॥ ६१ ॥
 देवानां कृपया तत्र न ममार भडीपतिः ।
 कं धास्यति कुमारोऽयं मन्त्रिणश्चुडुशुर्भुशम् ॥ ६२ ॥
 तदेन्द्रो देशिनीं प्रादान्मां धातेत्यवदद्वयः ।

સોડભવદ્ભલવાન્ રાજા માન્ધાતા પૃથિવીપતિઃ ।
તદુત્પત્તિસ્તુ ભૂપાલ કથિતા તવ વિસ્તરાત્ ॥ ૬૩ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણોઽષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં સંહિતાયાં
સપ્તમસ્કન્ધે માન્ધાતોત્પત્તિવર્ણનં નામ નવમોઽધ્યાયઃ ॥ ૭.૯ ॥

૭.૧૦ દશમોઽધ્યાયઃ । સત્યવ્રતાપ્થ્યાનવર્ણનમ્ ।

વ્યાસ ઉવાચ -

બભૂવ ચક્રવર્તી સ નૃપતિઃ સત્યસડ્ગરઃ ।
માન્ધાતા પૃથિવીં સર્વામજયનૃપતીશ્ચરઃ ॥ ૧ ॥
દસ્યવોઽસ્ય ભયત્રસ્તા યયુર્ગિરિગુહાસુ ચ ।
ઇન્દ્રેણાસ્ય કૃતં નામ ત્રસદસ્યુરિતિ સ્ફુટમ્ ॥ ૨ ॥
તસ્ય બિન્દુમતી ભાર્યા શશબિન્દોઃ સુતાભવત્ ।
પતિવ્રતા સુરૂપા ચ સર્વલક્ષણસંયુતા ॥ ૩ ॥
તસ્થામુત્પાદયામાસ માન્ધાતા દ્વૈ સુતૌ નૃપ ।
પુરુકુત્સં સુવિપ્થ્યાતં મુચુકુન્દં તથાપરમ્ ॥ ૪ ॥
પુરુકુત્સાત્તતોઽરણ્યઃ પુત્રઃ પરમધાર્મિકઃ ।
પિતૃભક્તિરતશ્ચાભૂદ્ભૂદશસ્તદાત્મજઃ ॥ ૫ ॥
હર્યશ્ચસ્તસ્ય પુત્રોઽભૂદ્ધાર્મિકઃ પરમાર્થવિત્ ।
તસ્થાત્મજસ્ત્રિધન્વાભૂદરુણસ્તસ્ય ચાત્મજઃ ॥ ૬ ॥
અરુણસ્ય સુતઃ શ્રીમાન્સત્યવ્રત ઇતિ શ્રુતઃ ।
સોઽભૂદિચ્છાચરઃ કામી મન્દાત્મા હ્યતિલોલુપઃ ॥ ૭ ॥
સ પાપાત્મા વિપ્રભાર્યા હૃતવાન્કામમોહિતઃ ।
વિવાહે તસ્ય વિદ્મં સ ચકાર નૃપતેઃ સુતઃ ॥ ૮ ॥
મિલિતા બ્રાહ્મણાસ્તત્ર રાજાનમરુણં નૃપ ।
ઉચ્યુર્ભૂશં સુદુઃખાર્તા હા હતાઃસ્મેતિ ચાસકૃત્ ॥ ૯ ॥
પપ્રચ્છ રાજા તાન્વિપ્રાન્દુઃપિતાન્પુરવાસિનઃ ।
કિં કૃતં મમ પુત્રેણ ભવતામશુભં દ્વિજાઃ ॥ ૧૦ ॥
તન્નિશમ્ય દ્વિજા વાક્યં રાણો વિનયપૂર્વકમ્ ।

तद्युक्स्वरुणं विप्रां कृताशीर्वयना भृशम् ॥ ११ ॥

ब्राह्मणा उच्युः -

राजंस्तव सुतेनाद्य विवाहे प्रकृता किल ।

विवाडिता विप्रकन्या भवेन बलिनांवर ॥ १२ ॥

व्यास उवाच -

श्रुत्वा तेषां वयस्तथ्यं राजा परमधार्मिकः ।

पुत्रमाह वृथा नाम कृतं ते दृष्टकर्मणा ॥ १३ ॥

गच्छ दूरं सुमन्दात्मन्दुरायार गृहान्मम ।

न स्थातव्यं त्वया पाप विषये मम सर्वथा ॥ १४ ॥

कुपितं पितरं प्राह क्व गच्छामीति वै मुहुः ।

अरुणस्तमथोवाच श्वपाकैः सह वर्तय ॥ १५ ॥

श्वपथस्य कृतं कर्म द्विजदारापडारणम् ।

तस्मात्तैः सह संसर्गं कृत्वा तिष्ठ यथासुभम् ॥ १६ ॥

नाहं पुत्रेण पुत्रार्थी त्वया य कुलपांसन ।

यथेष्टं प्रज दृष्टात्मन् कीर्तिनाशः कृतस्त्वया ॥ १७ ॥

स निशम्य पितुर्वाक्यं कुपितस्य महात्मनः ।

निश्चकाम पुरात्तस्मात्तरसा श्वपथान्यथौ ॥ १८ ॥

सत्यप्रतस्तदा तत्र श्वपाकैः सह वर्तते ।

धनुर्बाणधरः श्रीमान्धवथी करुणालयः ॥ १९ ॥

यदा निष्कासितः पित्रा कुपितेन महात्मना ।

गुरुणाय वसिष्ठेन प्रेरितोऽसौ महीपतिः ॥ २० ॥

तस्मात्सत्यप्रतस्तस्मिन्बभूव क्रोधसंयुतः ।

वसिष्ठे धर्मशास्त्रज्ञे निवारणपराङ्मुषे ॥ २१ ॥

डेनयिन्दारणेनाथ पिता तस्य महीपतिः ।

पुत्रार्थेऽसौ तपस्तप्तुं पुरं त्यक्त्वा वनं गतः ॥ २२ ॥

न ववर्ष तदा तस्मिन्विषये पाकशासनः ।

समा द्वादश राजेन्द्र तेनाधर्मेण सर्वथा ॥ २३ ॥

विश्वामित्रस्तदा दारांस्तस्मिंस्तु विषये नृप ।

संन्यस्य कौशिकीतीरे यथार विपुलं तपः ॥ २४ ॥

कातरा तत्र सञ्जाता भार्या वै कौशिकस्य च ।

कुटुम्बभरणार्थाय दुःप्रिता वरवर्णिनी ॥ २५ ॥

बालकान्क्षुधयाकान्तान्नुदतः पश्यती भृशम् ।

यायमानांश्च नीवारान्कृत्वाप पतिव्रता ॥ २६ ॥

यिन्तयामास दुःभार्ता तोकान्वीक्ष्य क्षुधातुरान् ।

नृपो नास्ति पुरे ङ्यद्यं कं याये वा करोमि किम् ॥ २७ ॥

न मे त्रातास्ति पुत्राणां पतिर्मे नास्ति सन्निधौ ।

रुदन्ति बालकाः कामं धिञ्जे ज्वनमद्य वै ॥ २८ ॥

धनहीनां य मां त्यक्त्वा तपस्तमुं गतः पतिः ।

न जानाति समर्थोऽपि दुःप्रितां धनवर्जिताम् ॥ २९ ॥

बालानां भरणं केन करोमि पतिना विना ।

मरिष्यन्ति सुताः सर्वे क्षुधया पीडिता भृशम् ॥ ३० ॥

येकं सुतं तु विक्रीय द्रव्येण कियता पुनः ।

पालयामि सुतानन्यानेष मे विहितो विधिः ॥ ३१ ॥

सर्वेषां मारणं नाह्ना युक्तं मम विपर्यये ।

कालस्य कलनायाहं विक्रीणामि तथात्मजम् ॥ ३२ ॥

दृष्टयं कठिनं कृत्वा सञ्चिन्त्य मनसा सती ।

सा दर्भरज्ज्वा बद्ध्वाथ गले पुत्रं विनिर्गता ॥ ३३ ॥

मुनिपत्नी गले बद्ध्वा मध्यमं पुत्रमौरसम् ।

शेषस्य भरणार्थाय गृहीत्वा चलिता गृहात् ॥ ३४ ॥

दृष्टा सत्यव्रतेनार्ता तापसी शोकसंयुता ।

पप्रच्छ नृपतिस्तां तु किं चिकीर्षसि शोभने ॥ ३५ ॥

रुदन्तं बालकं कण्ठे बद्ध्वा नयसि काधुना ।

किमर्थं यारुसर्वाङ्गि सत्यं ब्रूहि ममागतः ॥ ३६ ॥

ऋषिपत्न्युवाच -

विश्रामित्रस्य भार्याहं पुत्रोऽयं मे नृपात्मज ।

विक्रेतुमौरसं कामं गमिष्ये विषमे सुतम् ॥ ३७ ॥

अत्रं नास्ति पतिर्भुङ्क्त्वा गतस्तप्तुं नृप उवचित् ।
विङ्कीर्णामि क्षुधार्तेनं शेषस्य भरण्याय वै ॥ ३८ ॥

राजोवाच -

पतिप्रते रक्ष पुत्रं दास्यामि भरणां तव ।
तावदेव पतिस्तेऽत्र वनाञ्चैवागमिष्यति ॥ ३९ ॥

वृक्षे तवाश्रमाभ्याशे भक्ष्यं किञ्चिन्निरन्तरम् ।
बन्धयित्वा गमिष्यामि सत्यमेतद्भ्रवीम्यहम् ॥ ४० ॥

धृत्ययुक्ता सा तदा तेन राज्ञा कौशिककामिनी ।
विबन्धं तनयं कृत्वा जगामाश्रममाङ्गलम् ॥ ४१ ॥

सोऽभवद् गालवो नाम गलबन्धान्महातपाः ।
सा तु स्वस्थाश्रमे गत्वा मुमोह बालकैर्वृता ॥ ४२ ॥

सत्यव्रतस्तु भक्त्या य कृपया य परिप्लुतः ।
विश्वामित्रस्य य मुनेः कलत्रं तद् बभार उ ॥ ४३ ॥

वने स्थिताभृगान्धत्वा वराढान्महिषांस्तथा ।
विश्वामित्रवनाभ्याशे मांसं वृक्षे बबन्ध उ ॥ ४४ ॥

ऋषिपत्नी गृहीत्वा तन्मांसं पुत्रानदात्ततः ।
निर्वृत्तिं परमां प्राप प्राप्य भक्ष्यमनुत्तमम् ॥ ४५ ॥

अयोध्यां यैव राजयं य तथैवान्तःपुरं मुनिः ।
गते तप्तुं नृपे तस्मिन्वसिष्ठः पर्यरक्षत ॥ ४६ ॥

सत्यव्रतोऽपि धर्मात्मा ह्यतिष्ठन्नगराद् बहिः ।
पितुराज्ञां समास्थाय पशुध्नव्रतवान्वने ॥ ४७ ॥

सत्यव्रतो ह्यकस्माच्च कस्यचित्कारणात्प्रपः ।
वसिष्ठे याचिकं मन्युं धारयामास नित्यदा ॥ ४८ ॥

त्यज्यमानं वने पित्रा धर्मिष्ठे य प्रियं सुतम् ।
न वारयामास मुनिर्वसिष्ठः कारणेन उ ॥ ४९ ॥

पाणिग्रहणमन्त्राणां निष्ठा स्यात्सप्तमे पदे ।
जनत्रपि स धर्मात्मा विप्रदारपरिग्रहे ॥ ५० ॥

कस्मिंश्चिद्दिवसेऽरण्ये भृगाभावे महीपतिः ।

वसिष्ठस्य य गां दोग्ध्रीमपश्यद्भनमध्यगाम् ॥ ५१ ॥

तां जघान क्षुधार्तस्तु क्रोधान्मोहास्य दस्युवत् ।

वृक्षे बभन्ध तन्मांसं नीत्वा स्वयमभक्षयत् ॥ ५२ ॥

ऋषिपत्नी सुतान्सर्वान्भोजयमास तत्तदा ।

शङ्कुमाना मृगस्येति न गोरिति य सुव्रता ॥ ५३ ॥

वसिष्ठस्तु उतां दोग्ध्रीं ज्ञात्वा कुध्वस्तमब्रवीत् ।

दुरात्मन् किं कृतं पापं धेनुघातात्पिशाचयत् ॥ ५४ ॥

अेवं ते शङ्कुवः क्रूराः पतन्तु त्वरितास्त्रयः ।

गोवधादारुडरणात्पितुः क्रोधात्तथा बृशम् ॥ ५५ ॥

त्रिशङ्कुरिति नाम्ना वै भुवि प्यातो भविष्यसि ।

पिशाचरूपमात्मानं दर्शयन्सर्वदेहिनाम् ॥ ५६ ॥

व्यास उवाच -

अेवं शमो वसिष्ठेन तदा सत्यव्रतो नृपः ।

यथार य तपस्तीव्रं तस्मिन्नेवाश्रमे स्थितः ॥ ५७ ॥

कस्माच्छिन्मुनिपुत्रात्तु प्राप्य मन्त्रमनुत्तमम् ।

ध्यायन्भगवतीं देवीं प्रकृतिं परमां शिवाम् ॥ ५८ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां

सप्तमस्कन्धे सत्यव्रताभ्यानवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः ॥ ७.१० ॥

७.११ अेकादशोऽध्यायः । सत्यव्रताय राजनीत्युपदेशवर्णनम् ।

जनमेजय उवाच -

वसिष्ठेन य शमोऽसौ त्रिशङ्कुरूपतेः सुतः ।

कथं शापाद्धिनिर्मुक्तस्तन्मे ब्रूहि महाभते ॥ १ ॥

व्यास उवाच -

सत्यव्रतस्तथा शमः पिशाचत्वमवाप्तवान् ।

तस्मिन्नेवाश्रमे तस्थौ देवीभक्तिपरायणः ॥ २ ॥

कदाचिन्नृपतिस्तत्र जम्वा मन्त्रं नवाक्षरम् ।

डोमार्थं ब्राह्मणान्गत्वा प्रणम्योवाच भक्तितः ॥ ३ ॥

भूमिदेवाः शृणुध्वं वै वयनं प्रज्ञातस्य मे ।
ऋत्विजो मम सर्वेऽत्र भवन्तः प्रभवन्तु ७ ॥ ४ ॥

जपस्य य दशांशेन लोमः कार्यो विधानतः ।
भवद्भिः कार्यसिद्ध्यर्थं वेदविद्भिः कृपापरैः ॥ ५ ॥

सत्यप्रतोऽहं नृपतेः पुत्रो ब्रह्मविदां वराः ।
कार्यं मम विधातव्यं सर्वथा सुभजेतवे ॥ ६ ॥

तच्छ्रुत्वा ब्राह्मणस्तत्र तमूयुर्नृपतेः सुतम् ।
शप्तस्त्वं गुरुणा प्राप्तं पिशाचत्वं त्वयाधुना ॥ ७ ॥

न यागार्होऽसि तस्मात्त्वं वेदेष्वनधिकारतः ।
पिशाचत्वमनुप्राप्तं सर्वलोकेषु गर्हितम् ॥ ८ ॥

व्यास उवाच -

तन्निशम्य वयस्तेषां राजा द्युभमवाप ७ ।
धिष्णोवितमिदं मेऽद्य किं करोमि वने स्थितः ॥ ९ ॥

पित्रा याहं परित्यक्तः शप्तश्च गुरुणा भृशम् ।
राज्याद्भ्रष्टः पिशाचत्वमनुप्राप्तः करोमि किम् ॥ १० ॥

तदा पृथुतरां कृत्वा चितां काष्ठैर्नृपात्मजः ।
सस्मार यद्दिङ्कां देवीं प्रवेशमनुचिन्तयन् ॥ ११ ॥

स्मृता देवीं मलामायां चितां प्रज्वलितान् पुरः ।
कृत्वा स्नात्वा प्रवेशार्थं स्थितः प्राञ्जलिरग्रतः ॥ १२ ॥

ज्ञात्वा भगवती तं तु मर्तुकामं महीपतिम् ।
आजगाम तदाऽऽकाशं प्रत्यक्षं तस्य याग्रतः ॥ १३ ॥

दत्त्वाथ दर्शनं देवी तमुवाच नृपात्मजम् ।
सिंहाद्भ्रष्टा मळाराज मेघगम्भीरया गिरा ॥ १४ ॥

दिव्युवाच -

किं ते व्यवसितं साधो हुताशे मा तनुं त्यज ।
स्थिरो भव मलाभाग पिता ते जरसान्वितः ॥ १५ ॥

राज्यं दत्त्वा वने तुभ्यं गन्तास्ति तपसे किल ।
विषादं त्यज हे वीर परश्रोऽहनि भूपते ॥ १६ ॥

नेतुं त्वामागमिष्यन्ति सखिवाश्च पितुस्तव ।
 मत्प्रसादात्पिता य त्वामभिषिष्य नृपासने ॥ १७ ॥
 जित्वा कामं ब्रह्मलोकं गमिष्येत्येष निश्चयः ।
 व्यास उवाच -
 धृत्युक्त्वा तं तदा देवी तत्रैवान्तरधीयत ॥ १८ ॥
 राजपुत्रो विरमितो मरणात्पावकात्ततः ।
 अयोध्यायां तदाऽऽगत्य नारदेन मलात्मना ॥ १९ ॥
 वृत्तान्तः कथितः सर्वो राज्ञे सत्वरमादितः ।
 श्रुत्वा राज्ञाय पुत्रस्य तं तथा मरणोद्यमम् ॥ २० ॥
 भेदमाधाय मनसि शुशोच बभूधा नृपः ।
 सखिवानाह धर्मात्मा पुत्रशोकपरिप्लुतः ॥ २१ ॥
 ज्ञातं भवद्भिरत्युग्रं पुत्रस्य मम चेष्टितम् ।
 त्यक्तो मया वने धीमान्युत्रः सत्यव्रतो मम ॥ २२ ॥
 आज्ञयासौ गतः सद्यो राज्ञ्यार्हः परमार्थवित् ।
 स्थितस्तत्रैव विज्ञाने धनडीनः क्षमान्वितः ॥ २३ ॥
 वसिष्ठेन तथा शप्तः पिशाचसदृशः कृतः ।
 सोऽद्य द्युःप्तेन सन्तप्तः प्रवेष्टुञ्च लुताशनम् ॥ २४ ॥
 उद्यतः श्रीमहादेव्या निषिद्धः संस्थितः पुनः ।
 तस्माद् गच्छन्तु तं शीघ्रं ज्येष्ठपुत्रं मलाबलम् ॥ २५ ॥
 आश्वास्य वयनैरत्र तरसैवानयन्त्विह ।
 अभिषिष्य सुतं राज्ञ्ये औरसं पालनक्षमम् ॥ २६ ॥
 वनं यास्यामि शान्तोऽहं तपसे कृतनिश्चयः ।
 धृत्युक्त्वा मन्त्रिणः सर्वान्प्रेषयामास पार्थिवः ॥ २७ ॥
 तस्यैवानयनार्थं हि प्रीतिप्रवाणमानसः ।
 ते गत्वा तं समाश्वास्य मन्त्रिणः पार्थिवात्मजम् ॥ २८ ॥
 अयोध्यायां मलात्मानं मानपूर्वं समानयन् ।
 दृष्ट्वा सत्यव्रतं राज्ञा दुर्बलं मलिनाम्बरम् ॥ २९ ॥
 जटाजूटधरं कूरं चिन्तातुरमचिन्तयत् ।

किं कृतं निष्ठुरं कर्म मया पुत्रो विवासितः ॥ ३० ॥

राज्यार्थश्चातिमेधावी जानता धर्मनिश्चयम् ।

एति सञ्चिन्त्य मनसा तमालिङ्ग्य महीपतिः ॥ ३१ ॥

आसने स्वसमीपशे समाश्रास्योपवेशयत् ।

उपविष्टं सुतं राजा प्रेमपूर्वमुवाच ॥ ३२ ॥

प्रेमगद्गदया वाचा नीतिशास्त्रविशारदः ।

राजोवाच -

पुत्र धर्मे मतिः कार्या माननीया मुणोद्भवाः ॥ ३३ ॥

न्यायागतं धनं त्राड्यं रक्षणीयाः सदा प्रजाः ।

नासत्यं क्वापि वक्तव्यं नामार्गे गमनं क्वचित् ॥ ३४ ॥

शिष्टप्रोक्तं प्रकर्तव्यं पूजनीयास्तपस्विनः ।

हन्तव्या दस्यवः क्रूरा इन्द्रियाणां तथा जयः ॥ ३५ ॥

कर्तव्यं कार्यसिद्ध्यर्थं राज्ञा पुत्र सदैव हि ।

मन्त्रस्तु सर्वथा गोप्यः कर्तव्यः सचिवैः सह ॥ ३६ ॥

नोपेक्ष्योऽल्पोऽपि कृतिना रिपुः सर्वात्मना सुत ।

न विश्वसेत्परासक्तं सचिवं च तथा नतम् ॥ ३७ ॥

याराः सर्वत्र योक्तव्याः शत्रुमित्रेषु सर्वथा ।

धर्मे मतिः सदा कार्या दानं दद्याच्च नित्यशः ॥ ३८ ॥

शुष्कवाटो न कर्तव्यो दृष्टसङ्गं च वर्जयेत् ।

यष्टव्या विविधा यज्ञाः पूजनीया महर्षयः ॥ ३९ ॥

न विश्वसेत्स्त्रियं क्वापि स्त्रैणं धूतरतं नरम् ।

अत्यादरो न कर्तव्यो मृगयायां कदाचन ॥ ४० ॥

धूते मद्ये तथा गेये नूनं वारवधूषु च ।

स्वयं तद्धिमुणो भूयात् प्रजास्तेभ्यश्च रक्षयेत् ॥ ४१ ॥

ब्राह्मे मुहूर्ते कर्तव्यमुत्थानं सर्वथा सदा ।

स्नानादिकं सर्वविधिं विधाय विधिवद्यथा ॥ ४२ ॥

पराशक्तेः परां पूजां भक्त्या कुर्यात्सुदीक्षितः ।

पुत्रैतज्जन्मसाङ्गल्यं पराशक्तेः पदार्थनम् ॥ ४३ ॥

सकृत्कृत्वा महापूजां दैवीपादजलं पिबन् ।
 न जातु जननीगर्भे गच्छेदिति विनिश्चयः ॥ ४४ ॥
 सर्वं दृश्यं महादेवी द्रष्टा साक्षी च सैव हि ।
 एति तद्भावभरितस्तिष्ठेन्निरर्भययेतसा ॥ ४५ ॥
 कृत्वा नित्यविधिं सम्यग्गन्तव्यं सदसि द्विजान् ।
 समाडूय य प्रष्टव्यो धर्मशास्त्रविनिर्णयः ॥ ४६ ॥
 सम्पूज्य ब्राह्मणान्पूज्यान्वेदवेदान्तपारगान् ।
 गोभूडिरण्यादिकं च देयं पात्रेषु सर्वदा ॥ ४७ ॥
 अविद्वान्ब्राह्मणः कोऽपि नैव पूज्यः कदाचन ।
 आडारादधिकं नैव देयं भूर्भाय कर्त्तव्यम् ॥ ४८ ॥
 न वा लोभात्त्वया पुत्र कर्तव्यं धर्मलङ्घनम् ।
 अतः परं न कर्तव्यं क्वचिद्विप्रावमाननम् ॥ ४९ ॥
 ब्राह्मणा भूमिदेवाश्च माननीयाः प्रयत्नतः ।
 कारणं क्षत्रियाणां च द्विजा येव न संशयः ॥ ५० ॥
 अद्भ्योऽग्निर्ब्रह्मणः क्षत्रमश्मनो लोडमुत्थितम् ।
 तेषां सर्वत्रगं तेजः स्वासु योनिषु शाम्यति ॥ ५१ ॥
 तस्माद्गङ्गा विशेषेण माननीया भुभोद्भवः ।
 दानेन विनयेनैव सर्वथा भूतिमिच्छता ॥ ५२ ॥
 दण्डनीतिः सदा कार्या धर्मशास्त्रानुसारतः ।
 कोशस्य सङ्ग्रहः कार्यो नूनं न्यायागतस्य च ॥ ५३ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां सप्तमस्कन्धे
 सत्यव्रताय राजनीत्युपदेशवर्णनं नामैकादशोऽध्यायः ॥ ७.११ ॥

७.१२ द्वादशोऽध्यायः । त्रिशङ्कुपाष्यानवर्णनम् ।

अयं प्रबोधितः पित्रा त्रिशङ्कुः प्रणतो नृपः ।
 तथेति पितरं प्राड प्रेमगद्गदया गिरा ॥ १ ॥
 विप्रानाडूय मन्त्रज्ञान्वेदशास्त्रविशारदान् ।

अभिषेकाय सम्भारान् कारयामास सत्वरम् ॥ २ ॥

सविलं सर्वतीर्थानां समानाय्य विशाम्पतिः ।

प्रकृतीश्च समाहूय सामन्तान्भूपतींस्तथा ॥ ३ ॥

पुण्येऽङ्घ्रि विधिवत्तस्मै ददावासनमुत्तमम् ।

अभिषिष्य सुतं राज्ञे त्रिशङ्कुं विधिवत्पिता ॥ ४ ॥

तृतीयमाश्रमं पुण्यं जग्राह भार्यया युतः ।

वने त्रिपथगाङ्गुले यथार दृश्वरं तपः ॥ ५ ॥

काले प्राप्ते ययौ स्वर्गं पूजितस्त्रिदशैरपि ।

धन्द्रासनसमीपस्थो रराज रविवत्सदा ॥ ६ ॥

राजोवाच ।

पूर्वं भगवता प्रोक्तं कथायोगेन साम्प्रतम् ।

सत्यव्रतो वसिष्ठेन शमो दोग्ध्रीवधात्सिल ॥ ७ ॥

कुपितेने पिशायत्वं प्रापितो गुरुणा ततः ।

कथं मुक्तः पिशायत्वादित्येतत्संशयः प्रभो ॥ ८ ॥

न सिंहासनयोग्यो हि भवेच्छापसमन्वितः ।

मुनिना मोक्षितः शापात्तेनान्येन य कर्मणा ॥ ९ ॥

येतन्मे ब्रूहि विप्रर्षे शापमोक्षार्णकारणम् ।

आनीतस्तु कथं पित्रा स्वगृहे तादृशाकृतिः ॥ १० ॥

व्यास उवाच -

वसिष्ठेन य शमोऽसौ सद्यः पैशायतां गतः ।

दुर्वेषश्चातिदुर्धर्षः सर्वलोकभयङ्करः ॥ ११ ॥

यदैवोपासिता देवी भक्त्या सत्यव्रतेन च ।

तथा प्रसन्नया राज्ञं द्रिव्यदेहः कुतः क्षणात् ॥ १२ ॥

पिशायत्वं गतं तस्य पापं यैव क्षयं गतम् ।

विपाप्मा यातितेजस्वी सम्भूतस्तल्लुपामृतात् ॥ १३ ॥

वसिष्ठोऽपि प्रसन्नात्मा जातः शक्तिप्रसादतः ।

पितापि य भभूवास्य प्रेमयुक्तस्त्वनुग्राहात् ॥ १४ ॥

राज्यं शशास धर्मात्मा मृते पितरि पार्थिवः ।

ॐ य विविधैर्यज्ञैर्देवदेवीं सनातनीम् ॥ १५ ॥

तस्य पुत्रो बभूवाथ हरिश्चन्द्रः सुशोभनः ।

लक्ष्मणैः शास्त्रनिर्दिष्टैः संयुतश्चातिसुन्दरः ॥ १६ ॥

युवराजं सुतं कृत्वा त्रिशङ्कुः पृथिवीपतिः ।

मानुषेण शरीरेण स्वर्गं लोक्तुं मनो दधे ॥ १७ ॥

वसिष्ठस्याश्रमं गत्वा प्राणम्य विधिवन्नृपः ।

उवाच वयनं प्रीतः कृताञ्जलिपुटस्तदा ॥ १८ ॥

राजोवाच -

ब्रह्मपुत्र महाभाग सर्वमन्त्रविशारद ।

विज्ञानि मे सुमनसा श्रोतुमर्हसि तापस ॥ १९ ॥

ॐ मेऽद्य समुत्पन्ना स्वर्गलोकसुभाय य ।

अनेनैव शरीरेण भोगान्भोक्तुममानुषान् ॥ २० ॥

अप्सरोभिश्च संवासः क्रीडितुं नन्दने वने ।

देवगन्धर्वगानं च श्रोतव्यं मधुरं किं ॥ २१ ॥

याजय त्वं मपेनाशु तादृशेन महामुने ।

यथानेन शरीरेण वसे लोकं त्रिविष्टपम् ॥ २२ ॥

समर्थोऽसि मुनिश्रेष्ठ कुरु कार्यं ममाधुना ।

प्रापयाशु ममं कृत्वा देवलोकं दुरासदम् ॥ २३ ॥

वसिष्ठ उवाच -

राजन् मानुषदेहेन स्वर्गं वासः सुदुर्लभः ।

मृतस्य हि ध्रुवं स्वर्गः कथितः पुण्यकर्मणा ॥ २४ ॥

तस्माद् भिभेमि सर्वज्ञा दुर्लभाश्च मनोरथात् ।

अप्सरोभिश्च संवासो ञ्जवमानस्य दुर्लभः ॥ २५ ॥

कुरु यज्ञान्महाभाग मृतः स्वर्गमवाप्स्यसि ।

व्यास उवाच -

ॐ त्याकण्यं वयस्तस्य राजा परमदुर्मनाः ॥ २६ ॥

उवाच वयनं भूयो वसिष्ठं पूर्वरोषितम् ।

न त्वं याजयसे ब्रह्मन् गवाविशाख्य मां यदि ॥ २७ ॥

अन्धं पुरोहितं कृत्वा यक्ष्येऽहं किल साम्प्रतम् ।
 तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य वसिष्ठः कोपसंयुतः ॥ २८ ॥
 शशाप भूपतिं येति याद्दालो भव दुर्मते ।
 अनेन त्वं शरीरेण श्रपयो भव सत्वरम् ॥ २९ ॥
 स्वर्गकुन्तन पापिष्ठ सुरभीवधदूषित ।
 ब्रह्मपत्नीहरोच्छिन्न धर्ममार्गविदूषक ॥ ३० ॥
 न ते स्वर्गगतिः पाप मृतस्यापि कथञ्चन ।
 व्यास उवाच -
 धृत्युक्तो गुरुणा राज्ञस्त्रिशङ्कुस्तक्षणादपि ॥ ३१ ॥
 तत्र तेन शरीरेण बभूव श्रपयाकृतिः ।
 कुण्डलेऽश्ममये वापि जाते तस्य य तक्षणात् ॥ ३२ ॥
 देहे यन्मनगन्धश्च विगन्धो ज्यमवत्तदा ।
 नीलवर्णोऽथ सञ्जाते दिव्ये पीताम्बरे तनौ ॥ ३३ ॥
 राजवर्णोऽभवद्देहः शापात्तस्य महात्मनः ।
 शक्त्युपासकरोषेण कृलमेतदभून्नृप ॥ ३४ ॥
 तस्माच्छ्रीशक्तिभक्तो हि नावमान्यः कदायन ।
 गायत्रीजपनिष्ठो हि वसिष्ठो मुनिसत्तमः ॥ ३५ ॥
 दृष्ट्वा निन्दं निजं देहं राजा दुःखमवाप्तवान् ।
 न जगाम गृहे दीनो वनमेवाभितो ययौ ॥ ३६ ॥
 चिन्तयामास दुःभार्तास्त्रिशङ्कुः शोकविह्वलः ।
 किं करोमि क्व गच्छामि देहो मेऽतीव निन्दितः ॥ ३७ ॥
 कर्तव्यं नैव पश्यामि येन मे दुःखसङ्क्षयः ।
 गृहे गच्छामि येत्युन्नः पीडितोऽथ भविष्यति ॥ ३८ ॥
 भार्यापि श्रपयं दृष्ट्वा नाङ्गीकारं करिष्यति ।
 सखिवा नादरिष्यन्ति वीक्ष्य मामीदृशं पुनः ॥ ३९ ॥
 ज्ञातयो बन्धुवर्गश्च सङ्गतो न भविष्यति ।
 सर्वैस्तक्तस्य मे नूनं जिवितान्भरणं वरम् ॥ ४० ॥
 विषं वा भक्षयित्वाद्ये पतित्वा वा जलाशये ।

कृत्वा वा कण्ठपाशं य देहत्यागं करोम्यहम् ॥ ४१ ॥
 अग्रौ वा ज्वलिते देहं जुडोमि विधिवद् भवात् ।
 कृत्वा वानशनं प्राणांस्त्यजामि दूषितान्भृशम् ॥ ४२ ॥
 आत्महत्या भवेन्नूनं पुनर्जन्मनि जन्मनि ।
 श्वपत्यं यं शापश्च हत्यादोषाद्भवेदपि ॥ ४३ ॥
 पुनर्विचार्य भूपालश्चेतसा समश्चिन्तयत् ।
 आत्महत्या न कर्तव्या सर्वथैव मयाधुना ॥ ४४ ॥
 भोक्तव्यं स्वकृतं कर्म देहेनानेन कानने ।
 भोगेनास्य विपाकस्य भविता सर्वथा क्षयः ॥ ४५ ॥
 प्रारब्धकर्मणां भोगादन्यथा न क्षयो भवेत् ।
 तस्मान्मयात्र भोक्तव्यं कृतं कर्म शुभाशुभम् ॥ ४६ ॥
 कुर्वन्पुण्याश्रमाभ्याशे तीर्थानां सेवनं तथा ।
 स्मरणं याम्बिकायास्तु साधूनां सेवनं तथा ॥ ४७ ॥
 अथं कर्मक्षयं नूनं करिष्यामि वने वसन् ।
 भाग्ययोगात्कदाचित्तु भवेत्साधुसमागमः ॥ ४८ ॥
 एति सञ्चिन्त्य मनसा त्यज्वा स्वनगरं नृपः ।
 गङ्गातीरे गतः कामं शोचंस्तत्रैव संस्थितः ॥ ४९ ॥
 हरिश्चन्द्रस्तदा ज्ञात्वा पितुः शापस्य कारणम् ।
 दुःषितः सखिवांस्तत्र प्रेषयामास पार्षिवः ॥ ५० ॥
 सखिवास्तत्र गत्वाऽऽशु तभूयुः प्रश्रयान्विताः ।
 प्रणम्य श्वपथाकारं निःश्वसन्तं मुहुर्मुहुः ॥ ५१ ॥
 राजन् पुत्रेण ते नूनं प्रेषितान्समुपागतान् ।
 अवेदि सखिवांस्त्वं नो हरिश्चन्द्राज्ञया स्थितान् ॥ ५२ ॥
 युवराजसुतः प्राह यत्तच्छृणु नराधिप ।
 आनयध्वं नृपं यूयं सम्मान्य पितरं मम ॥ ५३ ॥
 तस्माद्वाजन् समागच्छ राज्यं प्रति गतव्यथः ।
 सेवां सर्वे करिष्यन्ति सखिवाश्च प्रजास्तथा ॥ ५४ ॥

गुरुं प्रसादयिष्यामः स यथा तु द्येत वै ।
 प्रसन्नोऽसौ मलातेजा द्युभस्यान्तं करिष्यति ॥ ५५ ॥
 एति पुत्रेण ते राजन् कथितं बहुधा डिल ।
 तस्माद् गमनमेवाशु रोयतां निजसन्ननि ॥ ५६ ॥
 व्यास उवाच -
 एति तेषां नृपः श्रुत्वा भाषितं श्रपयाकृतिः ।
 स्वगृहं गमनायासौ न मतिं कृतवानतः ॥ ५७ ॥
 तानुवाच तदा वाक्यं ब्रजन्तु सखिवाः पुरम् ।
 गत्वा पुरं मलाभागा ब्रुवन्तु वचनाख्य मे ॥ ५८ ॥
 नागमिष्याम्यहं पुत्रं कुरु राज्यमतन्द्रितः ।
 मानयन्ब्राह्मणान्देवान्यजन्यज्ञैरनेकशः ॥ ५९ ॥
 नाहं श्रपयवेषेण गर्हितेन मलात्मभिः ।
 आगमिष्याम्ययोध्यायां सर्वे गच्छन्तु मा यिरम् ॥ ६० ॥
 पुत्रं सिंहासने स्थाप्य हरिश्चन्द्रं मलाबलम् ।
 कुर्वन्तु राज्यकर्माणि यूयं तत्र ममाज्ञया ॥ ६१ ॥
 एत्यादिष्टास्ततस्ते तु रुरुदुश्चातुरा भृशम् ।
 सखिवा निर्ययुस्तूर्णान्त्वा तं य वनाश्रमात् ॥ ६२ ॥
 अयोध्यायामुपागत्य पुण्येऽह्नि विधिपूर्वकम् ।
 अभिषेकं तदा यकुर्दरिश्चन्द्रस्य मूर्ध्नि ते ॥ ६३ ॥
 अभिषिक्तस्तु तेजस्वी सखिवैश्च नृपाज्ञया ।
 राज्यं यकार धर्मिष्ठः पितरं चिन्तयन्भृशम् ॥ ६४ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते मलापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां
 सप्तमस्कन्धे त्रिशङ्खुपाप्यानवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ ७.१२ ॥

७.१३ त्रयोदशोऽध्यायः । त्रिशङ्खुशापोद्धाराय विश्वामित्रसान्त्वनवर्णनम् ।

राजोवाच -
 हरिश्चन्द्रः कृतो राजा सखिवैर्नृपशासनात् ।
 त्रिशङ्खुस्तु कथं मुक्तस्तस्माख्याण्डालदेहतः ॥ १ ॥

मृतो वा वनमध्ये तु गङ्गातीरे पश्चिप्लुतः ।
 गुरुणा वा कृपां कृत्वा शापात्तस्माद्भिर्भोजितः ॥ २ ॥
 अेतद् वृत्तान्तमभिलं कथयस्व ममाग्रतः ।
 यरितं तस्य नृपतेः श्रोतुकामोऽस्मि सर्वथा ॥ ३ ॥
 व्यास उवाच -
 अभिषिक्तं सुतं कृत्वा राजा सन्तुष्टमानसः ।
 कालातिक्रमणं तत्र यकार यिन्तयञ्छिवाम् ॥ ४ ॥
 अेवं गच्छति काले तु तपस्तप्त्वा समाहितः ।
 द्रष्टुं दारा-न्सुतादींश्च तदागात्कौशिको मुनिः ॥ ५ ॥
 आगत्य स्वजनं दृष्ट्वा सुस्थितं मुदमाप्तवान् ।
 भार्यां पप्रच्छ मेधावी स्थितामग्रे सपर्यया ॥ ६ ॥
 द्दुर्भिक्षे तु कथं कालस्तथा नीतः सुलोचने ।
 अन्नं विना त्विमे आलाः पालिता केन तद्भद्र ॥ ७ ॥
 अलं तपसि सन्नद्धो नागतः शृणु सुन्दरि ।
 किं कृतं तु त्वया कान्ते विना द्रव्येण शोभने ॥ ८ ॥
 मया यिन्ता कृता तत्र श्रुत्वा द्दुर्भिक्षमद्भुतम् ।
 नागतोऽलं विचार्यैवं किं करिष्यामि निर्धनः ॥ ९ ॥
 अलमप्यति वामोरु पीडितः क्षुधया वने ।
 प्रविष्टश्चौरभावेन कुत्रचिच्छ्वपययालये ॥ १० ॥
 श्वपयं निद्रितं दृष्ट्वा क्षुधया पीडितो भृशम् ।
 मडानसं परिज्ञाय भक्ष्यार्थं समुपस्थितः ॥ ११ ॥
 यदा भाण्डं समुद्धाटय पङ्कवं श्वतनुजामिषम् ।
 गृह्णामि भक्षणाथार्थं तदा दृष्टस्तु तेन वै ॥ १२ ॥
 पृष्टः कस्त्वं कथं प्राप्नो गृहे मे निशि सादरम् ।
 भ्रूळि कार्यं किमर्थं त्वमुद्धाटयसि भाण्डकम् ॥ १३ ॥
 एत्युक्तः श्वपयेनालं क्षुधया पीडितो भृशम् ।
 तमवोयं सुकेशान्ते कामं गद्गदया गिरा ॥ १४ ॥
 ब्राह्मणोऽलं महाभाग तापसः क्षुधयार्हितः ।

यौरभावमनुप्राप्तो भक्ष्यं पश्यामि भाण्डके ॥ १५ ॥

यौरभावेन सम्प्राप्तोऽस्म्यतिथिस्ते मढामते ।

क्षुधितोऽस्मि दृष्ट्वाज्ञां मांसमग्निं सुसंस्कृतम् ॥ १६ ॥

विश्वामित्र उवाच -

श्वपचस्तु वयः श्रुत्वा मामुवाच सुनिश्चितम् ।

भक्षं मां कुरु वर्णाग्र्यं जनीडि श्वपचालयम् ॥ १७ ॥

दुर्लभं भवतु मानुष्यं तत्रापि यं द्विजन्मता ।

द्विजत्वे ब्राह्मणत्वं यं दुर्लभं वेत्सि किं न हि ॥ १८ ॥

दृष्टाढारो न कर्तव्यः सर्वथा लोकमिच्छता ।

अत्राढ्या मनुना प्रोक्ताः कर्मणा सप्त चान्त्यजाः ॥ १९ ॥

त्याज्योऽहं कर्मणा विप्र श्वपचो नात्र संशयः ।

निवारयामि भक्ष्यात्त्वां न लोभेनाञ्जसा द्विज ॥ २० ॥

वर्णसङ्करदोषोऽयं मां यातु त्वां द्विजोत्तम ।

विश्वामित्र उवाच ।

सत्यं वदसि धर्मज्ञ मतिस्ते विशदान्त्यज ॥ २१ ॥

तथाप्यापदि धर्मस्य सूक्ष्ममार्गं ब्रवीम्यहम् ।

देहस्य रक्षणं कार्यं सर्वथा यदिति मानद ॥ २२ ॥

पापस्यान्ते पुनः कार्यं प्रायश्चित्तं विशुद्धये ।

दुर्गतिस्तु भवेत्पापादनापदि न यापदि ॥ २३ ॥

भरणान्क्षुधितस्याथ नरको नात्र संशयः ।

तस्मान्क्षुधापहरणं कर्तव्यं शुभमिच्छता ॥ २४ ॥

तेनाहं यौर्यधर्मोऽहं देहं रक्षेऽप्यथान्त्यज ।

अवर्षणे यं यौर्येण यत्पापं कथितं बुधैः ॥ २५ ॥

यो न वर्षति पर्जन्यस्तत्तु तस्मै भविष्यति ।

इत्युक्ते वयने कान्ते पर्जन्यः सडसापतत् ॥ २६ ॥

गगनाद्दस्तिहस्ताभिर्धाराम्बिरम्बिकाङ्कितः ।

मुदितोऽहं धनं वीक्ष्य वर्षन्तं विद्युता सड ॥ २७ ॥

तदाहं तद्गुहं त्यक्त्वा निःसृतः परया मुदा ।

कथय त्वं वरारोडे कालो नीतस्त्वया कथम् ॥ २८ ॥

कान्तारे परमः क्रूरः क्षयकृत्प्राणिनामिह ।

व्यास उवाच -

एति तस्य वयः श्रुत्वा पतिमाह प्रियंवदा ॥ २९ ॥

यथा शृणु मया नीतः कालः परमदारुणः ।

गते त्वयि मुनिश्रेष्ठ दुर्भिक्षं समुपागतम् ॥ ३० ॥

अन्नार्थं पुत्रकः सर्वे अब्रूवुश्चातिदुःप्तिताः ।

क्षुधितान्बालकान्वीक्ष्य नीवारार्थं वने वने ॥ ३१ ॥

भ्रान्ताहं चिन्तयाऽऽविष्टा किञ्चित्प्राप्तं कृतं तदा ।

अेवं च कतिचिन्मासा नीवारेण्णातिवाहिताः ॥ ३२ ॥

तदभावे मया कान्त चिन्तितं मनसा पुनः ।

न भिक्षा किल दुर्भिक्षे नीवारा नापि कानने ॥ ३३ ॥

न वृक्षेषु कृलान्यासुर्न मूलानि धरातले ।

क्षुधया पीडिता बाला रुदन्ति भृशमातुराः ॥ ३४ ॥

किं करोमि क्व गच्छामि किं ब्रवीमि क्षुधार्तितान् ।

अेवं विचिन्त्य मनसा निश्चयस्तु मया कृतः ॥ ३५ ॥

पुत्रमेकं ददाम्यद्ये कस्मैश्चिद्गनिने किल ।

गृहीत्वा तस्य मौल्यं तु तेन द्रव्येण बालकान् ॥ ३६ ॥

पालयेऽहं क्षुधार्तास्तु नान्योपायोऽस्ति पालने ।

एति सञ्चिन्त्य मनसा पुत्रोऽयं प्रहितो मया ॥ ३७ ॥

विह्वयार्थं महाभाग क्न्दमानो भृशातुरः ।

क्न्दमानं गृहीत्वैनं निर्गताहं गतत्रया ॥ ३८ ॥

तदा सत्यप्रतो मार्गे मामुद्गीक्ष्य भृशातुराम् ।

पप्रच्छ स च राजर्षिः कस्माद्रोदिति बालकः ॥ ३९ ॥

तदाहं तमुवाचेहं वयनं मुनिसत्तम ।

विह्वयार्थं नीयतेऽसौ बालकोऽद्य मया नृप ॥ ४० ॥

श्रुत्वा मे वयनं राजा ध्यार्द्रहृदयस्ततः ।

मामुवाच गृहं याहि गृहीत्वैनं कुमारकम् ॥ ४१ ॥

भोजनार्थं कुमारार्णामामिषं विहितं तव ।
 प्रापयिष्याम्यहं नित्यं यावन्मुनिसमागमः ॥ ४२ ॥
 अहन्यहनि भूपालो वृक्षेऽस्मिन्मृगसूकरान् ।
 विन्यस्य याति उत्वासौ प्रत्यहं दययान्वितः ॥ ४३ ॥
 तेनैव बालकः कान्त पाविता वृजिनार्णवात् ।
 वसिष्ठेनाथ शम्भाऽसौ भूपतिर्भम कारणात् ॥ ४४ ॥
 कस्मिंश्चिद्विसे मांसं न प्राप्तं तेन कानने ।
 उता दोग्ध्री वसिष्ठस्य तेनासौ कुपितो मुनिः ॥ ४५ ॥
 त्रिशङ्कुरिति भूपस्य कृतं नाम महात्मना ।
 कुपितेन वधाद्धेतोश्चाऽलक्ष्य कृतो नृपः ॥ ४६ ॥
 तेनाहं दुःभिता जाता तस्य दुःभेन कौशिक ।
 श्रपयत्वमसौ प्राप्नो मत्कृते नृपनन्दनः ॥ ४७ ॥
 येन केनाप्युपायेन भवता नृपतेः किल ।
 तस्माद्रक्षा प्रकर्तव्या तपसा प्रबलेन च ॥ ४८ ॥
 व्यास उवाच -
 एति भार्यावयः श्रुत्वा कौशिको मुनिसत्तमः ।
 तामाह कामिनीं दीनां सान्त्वपूर्वमरिन्दम ॥ ४९ ॥
 विश्वामित्र उवाच -
 मोचयिष्यामि तं शापानृपं कमललोचने ।
 उपकारः कृतो येन कान्ताराद्रक्षितासि वै ॥ ५० ॥
 विधातपोबलेनाहं करिष्ये दुःभसङ्क्षयम् ।
 एत्याश्वास्य प्रियां तत्र कौशिकः परमार्थवित् ॥ ५१ ॥
 चिन्तयामास नृपतेः कथं स्याद्दुःभनाशनम् ।
 संविमृश्य मुनिस्तत्र जगाम यत्र पार्थिवः ॥ ५२ ॥
 त्रिशङ्कुः पङ्कवणे दीनः संस्थितः श्रपयाकृतिः ।
 आगच्छन्तं मुनिं दृष्ट्वा विस्मितोऽसौ नराधिपः ॥ ५३ ॥
 दण्डवन्निपपातोर्व्यां पादयोस्तरसा मुनेः ।

गृहीत्वा तं करे भूपं पतितं कौशिकस्तदा ॥ ५४ ॥

उत्थाप्योवाय वचनं सान्त्वपूर्वं द्विजोत्तमः ।

मत्कृते त्वं महीपाल शमोऽसि मुनिना यतः ॥ ५५ ॥

वाञ्छितं ते करिष्यामि भ्रूळि किं करवाण्यडम् ।

राजोवाच -

मया सम्प्रार्थितः पूर्वं वसिष्ठो मज्जतेतवे ॥ ५६ ॥

मां याजय मुनिश्रेष्ठ करोमि मज्जमुत्तमम् ।

यथेष्टं कुरु विप्रेन्द्र यथा स्वर्गं व्रजाम्यडम् ॥ ५७ ॥

अनेनैव शरीरेण शङ्कलोकं सुभालयम् ।

कोपं कृत्वा वसिष्ठोऽसौ मामाढेति सुदुर्मते ॥ ५८ ॥

मानुषेण हि देहेन स्वर्गवासः कुतस्तव ।

पुनर्मयोक्तो भगवान्स्वर्गलुब्धेन यानघ ॥ ५९ ॥

अन्यं पुरोहितं कृत्वा यक्ष्येऽहं यज्ञमुत्तमम् ।

तदा तेनैव शमोऽहं याएऽलो भव पामर ॥ ६० ॥

इत्येतत्कथितं सर्वं कारणं शापसम्भवम् ।

मम दुःखविनाशाय समर्थोऽसि मुनीश्वर ॥ ६१ ॥

इत्युक्त्वा विररमासौ राजा दुःखरुजार्दितः ।

कौशिकोऽपि निराकर्तुं शापं तस्य व्यचिन्तयत् ॥ ६२ ॥

इति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां सप्तमस्कन्धे

त्रिशङ्कुशापोद्धाराय विश्वामित्रसान्त्वनवर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ ७.१३ ॥

७.१४ यतुर्दुःशोऽध्यायः । वरुणकृपया शैव्यायां पुत्रोत्पत्तिवर्णनम् ।

व्यास उवाच -

विचिन्त्य मनसा कृत्यं गाधिसूनुर्महातपाः ।

प्रकलय यज्ञसम्भारान्मुनीनामन्त्रयत्तदा ॥ १ ॥

मुनयस्तं मज्जं ज्ञात्वा विश्वामित्रनिमन्त्रिताः ।

नागताः सर्वे अवेते वसिष्ठेन निवारिताः ॥ २ ॥

गाधिसूनुस्तदाज्ञाय विमनाश्चातिदुःषितः ।

आजगामाश्रमं तत्र यत्रासौ नृपतिः स्थितः ॥ ३ ॥

तमाह कौशिकः क्रुद्धो वसिष्ठेन निवारिताः ।

नागताः ब्राह्मणाः सर्वे यज्ञार्थं नृपसत्तम ॥ ४ ॥

पश्य मे तपसः सिद्धिं यथा त्वां सुरसन्नि ।

प्रापयामि मडाराज वाञ्छितं ते करोम्यहम् ॥ ५ ॥

धृत्युक्त्वा जलमादाय हस्तेन मुनिसत्तमः ।

ददौ पुण्यं तदा तस्मै गायत्रीजपसम्भवम् ॥ ६ ॥

दत्त्वाथ सुकृतं राज्ञे तमुवाच महीपतिम् ।

यथेष्टं गच्छ राजर्षे त्रिविष्टपमतन्द्रितः ॥ ७ ॥

पुण्येन मम राजेन्द्र बहुकालार्जितेन य ।

याहि शङ्कपुरी प्रीतः स्वस्ति तेऽस्तु सुरालये ॥ ८ ॥

व्यास उवाच -

धृत्युक्तवति विप्रेन्द्रे त्रिशङ्कुस्तरसा ततः ।

उत्पपात यथा पक्षी वेगवांस्तपसो बलात् ॥ ९ ॥

उत्पत्य गगने राजा गतः शङ्कपुरी यदा ।

दृष्टो देवगाणैस्तत्र क्रूरश्चाण्डालवेषभाङ् ॥ १० ॥

कथितोऽसौ सुरेन्द्राय कोऽयमायाति सत्वरः ।

गगने देववद्भा यो दूर्दर्शः श्वपचाकृतिः ॥ ११ ॥

सहस्रोत्थाय शङ्कस्तमपश्यत्पुरुषाधमम् ।

ज्ञात्वा त्रिशङ्कुमपि स निर्भर्त्स्य तरसाभ्रवीत् ॥ १२ ॥

श्वपच क्व समायासि देवलोके जुगुप्सितः ।

याहि शीघ्रं ततो भूमौ नात्र स्थातुं त्वयोर्यितम् ॥ १३ ॥

धृत्युक्तः स्मलितः स्वर्गाश्छङ्केषामित्रकर्शन ।

निपपात तदा राजा क्षीणपुण्यो यथामरः ॥ १४ ॥

पुनश्चुकोश भूपालो विश्वामित्रेति यासकृत् ।

पतामि रक्ष दुःभार्तं स्वर्गाव्यलितमाशुगम् ॥ १५ ॥

तस्य तच्छन्दितं राजन् पतितः कौशिको मुनिः ।

श्रुत्वा तिष्ठेति उवाच पतन्तं वीक्ष्य भूपतिम् ॥ १६ ॥

वथनात्तस्य तत्रैव स्थितोऽसौ गगने नृपः ।
 मुनेस्तपःप्रभावेण यदितोऽपि सुरालयात् ॥ १७ ॥
 विश्वामित्रोऽप्यपः स्पृष्ट्वा यकारेष्टिं सुविस्तराम् ।
 विधातुं नूतनां सृष्टिं स्वर्गलोकं द्वितीयकम् ॥ १८ ॥
 तस्योद्यमं तथा ज्ञात्वा त्वरितस्तु शयीपतिः ।
 तत्राजगाम सडसा मुनिं प्रति तु गाधिजम् ॥ १९ ॥
 किं ब्रह्मन् किञ्चित् साधो कस्मात्कोपसमाकुलः ।
 अलं सृष्ट्या मुनिश्रेष्ठ ब्रूहि किं कस्वाणि ते ॥ २० ॥
 विश्वामित्र उवाच -
 स्वं निवासं महीपालं श्युतं त्वद्भुवनाद् विभो ।
 नयस्व प्रीतियोगेन त्रिशङ्कुं यातिदुःभितम् ॥ २१ ॥
 व्यास उवाच -
 तस्य तं निश्चयं ज्ञात्वा तुराषाडतिशङ्कितः ।
 तपोबलं विदित्वोग्रमोमित्योवाच वासवः ॥ २२ ॥
 द्रिव्यदेहं नृपं कृत्वा विमानवरसंस्थितम् ।
 आपृच्छ्य कौशिकं शङ्कोऽगमन्निजपुरीं तदा ॥ २३ ॥
 गते शङ्के तु वै स्वर्गं त्रिशङ्कुसहिते ततः ।
 विश्वामित्रः सुभं प्राप्य स्वाश्रमे सुस्थिरोऽभवत् ॥ २४ ॥
 उरिश्चन्द्रोऽथ तच्छ्रुत्वा विश्वामित्रोपकारकम् ।
 पितुः स्वर्गमनं कामं मुदितो राजयमन्वशात् ॥ २५ ॥
 अयोध्याधिपतिः कीडां यकार सड भार्यया ।
 रुपयौवनयातुर्ययुक्तया प्रीतिसंयुतः ॥ २६ ॥
 अतीतकाले युवती न सा गर्भवती ल्यभूत् ।
 तदा चिन्तातुरो राजा बभूवातीव दुःभितः ॥ २७ ॥
 वसिष्ठस्याश्रमं गत्वा प्राणभ्य शिरसा मुनिम् ।
 अनपत्यत्वज्जं चिन्तां गुरवे समवेदयत् ॥ २८ ॥
 दैवज्ञोऽसि भवाऽकामं मन्त्रविधाविशारदः ।

उपायं कुरु धर्मज्ञ सन्ततेर्मम मानद ॥ २९ ॥

अपुत्रस्य गतिर्नास्ति जनासि द्विजसत्तम ।
कस्माद्दुपेक्षसे जानन् दुःखं मम य शक्तिमान् ॥ ३० ॥

कलविङ्कास्त्वमे धन्या ये शिशुं लालयन्ति हि ।
मन्दभाग्योऽलमनिशं चिन्तयामि दिवानिशम् ॥ ३१ ॥

व्यास उवाच -

एत्याकण्डर्य मुनिस्तस्य निर्वेदमिश्रितं वयः ।
सञ्चिन्त्य मनसा सम्यक् तमुवाच विधेः सुतः ॥ ३२ ॥

वसिष्ठ उवाच -

सत्यं ब्रूहि मહाराज संसारेऽस्मिन् विद्यते ।
अनपत्यत्वञ्च दुःखं यत्तथा दुःखमद्भुतम् ॥ ३३ ॥

तस्मात्त्वमपि राजेन्द्र वरुणं यादसां पतिम् ।
समाराधय यत्नेन स ते कार्यं करिष्यति ॥ ३४ ॥

वरुणादधिको नास्ति देवः सन्तानदायकः ।
तमाराधय धर्मिष्ठ कार्यसिद्धिर्भविष्यति ॥ ३५ ॥

दैवं पुरुषकारश्च माननीयाविमौ नृभिः ।
उद्यमेन विना कार्यसिद्धिः सञ्जायते कथम् ॥ ३६ ॥

न्यायतस्तु नरैः कार्यं उद्यमस्तत्त्वदर्शिभिः ।
कृते तस्मिन्भवेत्सिद्धिर्नान्यथा नृपसत्तम ॥ ३७ ॥

एति तस्य वयः श्रुत्वा गुरोरमिततेजसः ।
प्रणम्य निर्ययौ राजा तपसे कृतनिश्चयः ॥ ३८ ॥

गङ्गातीरे शुभे स्थाने कृतपद्मासनो नृपः ।
ध्यायन्प्राशधरं चित्ते यथार दृश्वरं तपः ॥ ३९ ॥

अेवं तपस्यतस्तस्य प्रयेता दृष्टिगोचरः ।
कृपयाभून्महाराज प्रसन्नमुष्पङ्कुजः ॥ ४० ॥

हरिश्चन्द्रमुवायेदं वयनं यादसां पतिः ।
वरं वश्य धर्मज्ञ तुष्टोऽस्मि तपसा तव ॥ ४१ ॥

राजोवाच -

अनपत्योऽस्मि देवेश पुत्रं देहि सुभप्रदम् ।
ऋणत्रयापडारार्थमुद्यमोऽयं मया कृतः ॥ ४२ ॥

नृपस्य वयनं श्रुत्वा प्रगल्भं दुःभितस्य य ।
स्मितपूर्वं ततः पाशी तमाड पुराः स्थितम् ॥ ४३ ॥

वरुण उवाच -

पुत्रो यद्वि भवेद्ग्राहन् गुणी मनसि वाञ्छितः ।
सिद्धे कार्ये ततः पश्चात्किं कश्चिच्चि मे प्रियम् ॥ ४४ ॥

यद्वि त्वं तेन पुत्रेण मां यजेथा विशङ्कितः ।
पशुबन्धेन तेनैव ददामि नृपते वरम् ॥ ४५ ॥

राजोवाच -

देव मे मास्तु वन्ध्यत्वं यजिष्येऽहं जलाधिप ।
पशुं कृत्वा सुतं पुत्रं सत्यमेतद्भ्रवीमि ते ॥ ४६ ॥

वन्ध्यत्वे परमं दुःखमसह्यं भुवि मानद ।
शोकाग्निशमनं नृणां तस्माद्देहि सुतं शुभम् ॥ ४७ ॥

वरुण उवाच -

भविष्यति सुतः कामं राजन् गच्छ गृहाय वै ।
सत्यं तद्भयनं कार्यं यद्भ्रवीषि ममाग्रतः ॥ ४८ ॥

व्यास उवाच -

धृत्युक्तो वरुणेनासौ हरिश्चन्द्रो गृहं यथौ ।
भार्यायै कथयामास वृत्तान्तं वरदानजम् ॥ ४९ ॥

तस्य भार्याशतं पूर्णं भ्रूवातिमनोहरम् ।
पट्टराज्ञी शुभा शैव्या धर्मपत्नी पतिप्रता ॥ ५० ॥

काले गतेऽथ सा गर्भं दधार वरवर्णिनी ।
भ्रूव भुदितो राजा श्रुत्वा दौडदयेष्टितम् ॥ ५१ ॥

कारयामास विधिवत्संस्कारानृपतिस्तदा ।
मासेऽथ दशमे पूर्णं सुषुवे सा शुभे दिने ॥ ५२ ॥

ताराग्रहभलोपेते पुत्रं देवसुतोपमम् ।
पुत्रे जाते नृपः स्नात्वा ब्राह्मणैः परिवेष्टितः ॥ ५३ ॥

यकार जातकर्माद्यौ ददौ दानानि भूरिशः ।
 राज्ञश्चातिप्रमोदोऽभूत्पुत्रजन्मसमुद्भवः ॥ ५४ ॥
 बभूव परमोदारो धनधान्यसमन्वितः ।
 विशेषदानसंयुक्तो गीतवादित्रसङ्कुलः ॥ ५५ ॥
 इति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां सप्तमस्कन्धे
 वरुणकृपया शैव्यायां पुत्रोत्तिवर्णनं नाम यतुर्दशोऽध्यायः ॥ ७.१४ ॥

७.१५ पञ्चदशोऽध्यायः । उरिश्चन्द्रस्य जलोदरव्याधिप्राप्तिवर्णनम् ।

व्यास उवाच -
 प्रवृत्ते सद्ये तस्य राज्ञः पुत्रमडोत्सवे ।
 आजगाम तदा पाशी विप्रवेषधरः शुभः ॥ १ ॥
 स्वस्तीत्युक्त्वा नृपं प्राळ वरुणोऽहं निशामय ।
 पुत्रो जातस्तवाधीश यज्जानेन नृपाशु माम् ॥ २ ॥
 सत्यं कुरु वयो राजन् यत्प्रोक्तं भवतः पुरा ।
 वन्ध्यत्वं तु गतं तेऽद्य वरदानेन मे किल ॥ ३ ॥
 इति तस्य वयः श्रुत्वा राजा चिन्तां यकार उ ।
 कथं उन्मि सुतं जातं जलजेन समाननम् ॥ ४ ॥
 लोकापालः समायातो विप्रवेषेण वीर्यवान् ।
 न देवडेलनं कार्यं सर्वथा शुभमिच्छता ॥ ५ ॥
 पुत्रस्नेहः सुदुश्छेद्यः सर्वथा प्राणिभिः सदा ।
 किं करोमि कथं मे स्यात्सुभं सन्ततिसम्भवम् ॥ ६ ॥
 धैर्यमालम्ब्य भूपालस्तं नत्वा प्रतिपूज्य य ।
 उवाच वयनं श्लक्ष्णं युक्तं विनयपूर्वकम् ॥ ७ ॥
 राजोवाच -
 देवदेव तवानुज्ञां करोमि करुणानिधे ।
 वेदोक्तेन विधानेन ममं य बभूवक्षिणाम् ॥ ८ ॥
 पुत्रे जाते दशाहने कर्मयोग्यो भवेत्पिता ।
 मासेन शुध्योज्जननी दम्पती तत्र कारणम् ॥ ९ ॥

सर्वज्ञोऽसि प्रयेतस्त्वं धर्मं जनासि शाश्वतम् ।
कृपां कुरु त्वं वारीश क्षमस्व परमेश्वर ॥ १० ॥

व्यास उवाच -

ऽत्युक्तस्तु प्रयेतास्तं प्रत्युवाच जनाधिपम् ।
स्वस्ति तेऽस्तु गमिष्यामि कुरु कार्याणि पार्थिव ॥ ११ ॥

आगमिष्यामि मासान्ते यष्टव्यं सर्वथा त्वया ।
कृत्वौत्थानिकमायारं पुत्रस्य नृपसत्तम ॥ १२ ॥

ऽत्युक्त्वा श्वक्षणाया वाया राजानं यादसां पतिः ।
हरिश्चन्द्रो मुद्गं प्राप गते पाशिनि पार्थिवः ॥ १३ ॥

कोटिशः प्रददौ गास्ता घटोऽभीर्भूमपूरिताः ।
विप्रेभ्यो वेदविद्भ्यश्च तथैव तिलपर्वतान् ॥ १४ ॥

राजा पुत्रमुष्णं दृष्ट्वा सुष्णमाप मलत्तरम् ।
नामास्य रोहितश्चेति यकार विधिपूर्वकम् ॥ १५ ॥

पूर्णे मासे ततः पाशी विप्रवेषेण भूपतेः ।
आजगाम गृहे सद्यो यजस्वेति ब्रुवन्मुहुः ॥ १६ ॥

वीक्ष्य तं नृपतिर्दिवं निमग्नः शोकसागरे ।
प्रणिपत्य कृतातिथ्यं तमुवाच कृताञ्जलिः ॥ १७ ॥

दृष्ट्या देव त्वमायातो गृहं मे पावितं प्रभो ।
ममं करोमि वारीश विधिवद्वाञ्छितं तव ॥ १८ ॥

अदन्तो न पशुः श्वाध्य ऽत्याहुर्वेदवादिनः ।
तस्मादन्तोद्भवते तेऽहं करिष्यामि मलामभम् ॥ १९ ॥

व्यास उवाच -

ऽत्युक्तस्तेन वरुणास्तथेत्युक्त्वा यथावथ ।
हरिश्चन्द्रो मुद्गं प्राप्य विजडार गृडाश्रमे ॥ २० ॥

पुनर्दन्तोद्भवं ज्ञात्वा प्रयेता द्विजउपवान् ।
आजगाम गृहे तस्य कुरु कार्यमिति ब्रुवन् ॥ २१ ॥

भूपालोऽपि जवाधीशं वीक्ष्य प्राप्तं द्विजाकृतिम् ।
प्रणाम्यासनसम्मानैः पूजयामास सादरम् ॥ २२ ॥

स्तुत्वा प्रोवाच वचनं विनयान्तकन्धरः ।
 करोमि विधिवत्कामं मभं प्रबलदक्षिणम् ॥ २३ ॥
 बालोऽप्यकृतयौलोऽयं गर्भकेशो न सम्मतः ।
 यज्ञार्थे पशुकराणो मया वृद्धमुष्माच्छ्रुतम् ॥ २४ ॥
 तावत्क्षमस्व वारीश विधिं जनासि शाश्वतम् ।
 कर्तव्यः सर्वथा यज्ञो मुण्डनान्ते शिशोः किल ॥ २५ ॥
 तस्येति वचनं श्रुत्वा प्रयेताः प्राढं तं पुनः ।
 प्रतारयसि मां राजन् पुनः पुनरिदं भ्रुवन् ॥ २६ ॥
 अपि ते सर्वसामग्री वर्तते नृपतेऽधुना ।
 पुत्रस्नेहनिबद्धस्त्वं वञ्चयस्येव साम्प्रतम् ॥ २७ ॥
 क्षौरकर्मविधिं कृत्वा न कर्तासि मभं यदि ।
 तदाढं दारुणं शापं दास्ये कोपसमन्वितः ॥ २८ ॥
 अद्य गच्छामि राजेन्द्र वचनात्तव मानद ।
 न मृषा वचनं कार्यं त्वयेक्ष्वाकुकुलोद्भव ॥ २९ ॥
 धत्याभाष्य यथावाशु प्रयेता नृपतेर्गुडात् ।
 राजा परमसन्तुष्टो ननन्द भवने तदा ॥ ३० ॥
 यूडाकरणकाले तु प्रवृत्ते परमोत्सवे ।
 सम्प्राप्तस्तरसा पाश्री भवनं नृपतेः पुनः ॥ ३१ ॥
 यदाङ्घ्रे सुतमादाय राज्ञी नृपतिसन्निधौ ।
 उपविष्टा क्रियाकाले तदैव वरुणोऽभ्यगात् ॥ ३२ ॥
 कुरु कर्मेति विस्पष्टं वचनं कथयन्नृपम् ।
 विप्ररूपधरः श्रीमान् प्रत्यक्ष एव पावकः ॥ ३३ ॥
 नृपतिस्त्वं समालोक्य भभूवातीव विह्वलः ।
 नमश्चकार तं भीत्या कृताञ्जलिपुटः पुरः ॥ ३४ ॥
 विधिवत्पूजयित्वा तं राजोवाच विनीतवान् ।
 स्वामिन् कार्यं करोम्यद्य मभस्य विधिपूर्वकम् ॥ ३५ ॥
 वक्तव्यमस्ति तत्रापि शृणुष्वैकमना विभो ।
 युक्तं येन्मन्यसे स्वामिस्तद् भ्रवीमि तवाग्रतः ॥ ३६ ॥

ब्राह्मणः क्षत्रियो वैश्यस्त्रयो वार्णा द्विजातयः ।
 संस्कृताश्चान्यथा शूद्रा अवेवं वेदविदो विदुः ॥ ३७ ॥
 तस्माद्यं सुतो मेऽद्य शुद्रवद्भर्तते शिशुः ।
 उपनीतः क्रियार्हः स्यादिति वेदेषु निर्णयः ॥ ३८ ॥
 राज्ञामेकादशे वर्षे सद्योपनयनं स्मृतम् ।
 अष्टमे ब्राह्मणानां च वैश्यानां द्वादशे ङिल ॥ ३९ ॥
 द्यसे यदि देवेश दीनं मां सेवकं तव ।
 तद्योपनीय कर्तास्मि पशुना यज्ञमुत्तमम् ॥ ४० ॥
 लोकापालोऽसि धर्मज्ञ सर्वशास्त्रविशारद ।
 मन्यसे मद्भयः सत्यं तद् गच्छ भवनं विभो ॥ ४१ ॥
 व्यास उवाच -
 षति तस्य वयः श्रुत्वा दयावान् यादसां पतिः ।
 ओमित्युक्त्वा यथावाशु प्रसन्नवदनो नृपः ॥ ४२ ॥
 गतेऽथ वरुणो राजा बभूवातिमुदान्वितः ।
 सुभं प्राप्य सुतस्यैवं राजा मुदमवाप उ ॥ ४३ ॥
 यकार राजकार्याणि हरिश्चन्द्रस्तदा नृपः ।
 कालेन प्रजता पुत्रो बभूव दशवार्षिकः ॥ ४४ ॥
 तस्योपवीतसामग्रीं विभूतिसदृशीं नृपः ।
 यकार ब्राह्मणैः शिशैरन्वितः सखिवैस्तथा ॥ ४५ ॥
 अेकादशे सुतास्याब्दे प्रतबन्धविधौ नृपः ।
 विदधे विधिवत्कार्यं चित्ते चिन्तातुरः पुनः ॥ ४६ ॥
 वर्तमाने तथा कार्ये उपनीते कुमारके ।
 आजगामाथ वरुणो विप्रवेषधरस्तदा ॥ ४७ ॥
 तं वीक्ष्य नृपतिस्तूर्णं प्रणम्य पुरतः स्थितः ।
 कृताञ्जलिपुटः प्रीतः प्रत्युवाच सुरोत्तमम् ॥ ४८ ॥
 देव दत्तोपवीतोऽयं पशुयोग्योऽस्ति मे सुतः ।
 प्रसादात्तव मे शोको गतो वन्ध्यापवाद्यः ॥ ४९ ॥

कर्तुमिच्छाम्यहं यज्ञं प्रभूतवरदक्षिणाम् ।
 समये शृणु धर्मज्ञ सत्यमद्य भ्रवीम्यहम् ॥ ५० ॥
 समावर्तनकर्मान्ते करिष्यामि तवेप्सितम् ।
 ममोपरि दयां कृत्वा तावत्वं क्षन्तुमर्हसि ॥ ५१ ॥
 वरुण उवाच -
 प्रतारयसि मां राजन् पुत्रप्रेमाकुलो भृशम् ।
 मुहुर्मुहुर्मतिं कृत्वा युक्तियुक्तां मङ्गामते ॥ ५२ ॥
 गच्छाम्यद्य मङ्गराज वयसा तव नोदितः ।
 आगमिष्यामि समये समावर्तनकर्मणि ॥ ५३ ॥
 धृत्युक्त्वा प्रययौ पाशी तपापृच्छ्य विशाम्पते ।
 राजा प्रमुदितः कार्यं यकार य यथोत्तरम् ॥ ५४ ॥
 आगतं वरुणं दृष्ट्वा कुमारोऽतिविचक्षणः ।
 यज्ञस्य समयं ज्ञात्वा तदा चिन्तातुरोऽभवत् ॥ ५५ ॥
 शोकस्य कारणां राज्ञः पर्यपृच्छदितस्ततः ।
 ज्ञात्वात्मवधमायुष्मन् गमनाय मतिं दधौ ॥ ५६ ॥
 निश्चयं परमं कृत्वा सम्मन्थ सखिवात्मजैः ।
 प्रययौ नगरात्तस्मान्निर्गत्य वनमप्यसौ ॥ ५७ ॥
 गते पुत्रे नृपः कामं दुःषितोऽभूद् भृशं तदा ।
 प्रेरयामास हृत्तान्स्वांस्तस्यान्वेषणकाम्यया ॥ ५८ ॥
 अेवं गतेऽथ कालेऽसौ वरुणस्तद्गृहं गतः ।
 राजानं शोकसन्तमं कुरु यज्ञमिति भ्रुवन् ॥ ५९ ॥
 राजा प्रणम्य तं प्राह देवदेव करोमि किम् ।
 न जाने क्वापि पुत्रो मे गतस्त्वद्य भयाकुलः ॥ ६० ॥
 सर्वत्र गिरिदुर्गेषु मुनीनामाश्रमेषु य ।
 अन्वेषितो मे दूतैस्तु न प्राप्तो यादसाम्पते ॥ ६१ ॥
 आज्ञापय मङ्गराज किं करोमि गते सुते ।
 न मे दोषोऽत्र सर्वज्ञ भाग्यदोषस्तु सर्वथा ॥ ६२ ॥
 व्यास उवाच -

ઇતિ ભૂપવચઃ શ્રુત્વા પ્રચેતાઃ કુપિતો ભૃશમ્ ।
 શશાપ ચ નૃપં ક્રોધાદ્ગ્ચિતસ્તુ પુનઃ પુનઃ ॥ ૬૩ ॥
 નૃપતેડહં ત્વયા યસ્માદ્વચસા ચ પ્રવચ્ચિતઃ ।
 તસ્માજ્જલોદરો વ્યાધિસ્ત્વાં તુદત્વતિદારુણઃ ॥ ૬૪ ॥

વ્યાસ ઉવાચ -

ઇતિ શમો મહીપાલઃ કુપિતેન પ્રચેતસા ।
 પીડિતોડભૂતદા રાજા વ્યાધિના દુઃખદેન તુ ॥ ૬૫ ॥
 એવં શમ્વા નૃપં પાશી જગામ નિજમાસ્પદમ્ ।
 રાજા પ્રાપ્ય મહાવ્યાધિં બભૂવાતીવ દુઃખિતઃ ॥ ૬૬ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્યાં સંહિતાયાં સપ્તમસ્કન્ધે
 હરિશ્ચન્દ્રસ્ય જલોદરવ્યાધિપ્રાપ્તિવર્ણનં નામ પચ્ચદશોડધ્યાયઃ ॥ ૭.૧૫ ॥

૭.૧૬ ષોડશોડધ્યાયઃ । યજ્ઞાપશુભૂતસ્ય બ્રાહ્મણપુત્રસ્ય વધકરણાય વિશ્વામિત્રનિષેધવર્ણનમ્ ।

વ્યાસ ઉવાચ -

ગતેડથ વરુણો રાજા રોગેણાતીવ પીડિતઃ ।
 દુઃખાદુઃખં પરં પ્રાપ્ય વ્યથિતોડભૂદ્ ભૃશં તદા ॥ ૧ ॥
 કુમારોડસૌ વને શ્રુત્વા પિતરં રોગપીડિતમ્ ।
 ગમનાય મતિં રાજંશ્ચકાર સ્નેહયન્ત્રિતઃ ॥ ૨ ॥
 સંવત્સરે વ્યતીતે તુ પિતરં દ્રષ્ટુમાદરાત્ ।
 ગન્તુકામં તુ તં જ્ઞાત્વા શકસ્તત્રાજગામ હ ॥ ૩ ॥
 વાસવસ્તુ તદા રૂપં કૃત્વા વિપ્રસ્ય સત્વરઃ ।
 વારયામાસ યુક્ત્યા વૈ કુમારં ગન્તુમુદ્યતમ્ ॥ ૪ ॥

ઇન્દ્ર ઉવાચ -

રાજપુત્ર ન જાનાસિ રાજનીતિં સુદુર્લભામ્ ।
 અતઃ કરોષિ મૂઢસ્ત્વં ગમનાય મતિં વૃથા ॥ ૫ ॥
 પિતા તવ મહાભાગ બ્રાહ્મણૈર્વેદપારગૈઃ ।
 કારયિચ્ચિતિ હોમં તે જ્વલિતેડથ વિભાવસૌ ॥ ૬ ॥

आत्मा हि वल्लभस्तात सर्वेषां प्राणिनां भवु ।
 तदर्थे वल्लभाः सन्ति पुत्रदारधनादयः ॥ ७ ॥
 आत्मनो देउरक्षार्थं उत्वा त्वां वल्लभं सुतम् ।
 उवनं कारयित्वासौ रोगमुक्तो भविष्यति ॥ ८ ॥
 तस्मात्त्वया न गन्तव्यं राजपुत्र पितुर्गुडे ।
 मृते पितरि गन्तव्यं राज्यार्थं सर्वथा पुनः ॥ ९ ॥
 अेवं निषेधितस्तत्र वासवेन नृपात्मजः ।
 वनमध्ये स्थितः कामं पुनः संवत्सरं नृप ॥ १० ॥
 अत्यन्तं दुःभितं श्रुत्वा उरिश्चन्द्रं तदाऽऽत्मजः ।
 गमनाय मतिं यत्के मरणे कृतनिश्चयः ॥ ११ ॥
 तुषाराद् द्विजऋषेण तत्रागत्य य रोहितम् ।
 निवारयामास सुतं युक्तिवाक्यैः पुनः पुनः ॥ १२ ॥
 उरिश्चन्द्रोऽतिदुःभार्तो वसिष्ठे स्वपुरोहितम् ।
 पप्रच्छ रोगनाशाय तत्रोपायं सुनिश्चितम् ॥ १३ ॥
 तमाह ब्रह्मणः पुत्रो यज्ञं कुरु नृपोत्तम ।
 क्यकीतेन पुत्रेण शापमोक्षो भविष्यति ॥ १४ ॥
 पुत्रा दशविधां प्रोक्ता ब्राह्मणैर्वेदपारगैः ।
 द्रव्येणानीय तस्मात्त्वं पुत्रं कुरु नृपोत्तम ॥ १५ ॥
 वरुणोऽपि प्रसन्नः सन्सुभकारी भविष्यति ।
 लोभात्कोऽपि द्विजः पुत्रं प्रदास्यति स्वराष्ट्रजः ॥ १६ ॥
 अेवं प्रमोदितो राजा वसिष्ठेन मडामना ।
 प्रधानं प्रेरयामास तदन्वेषणकाम्यया ॥ १७ ॥
 अञ्जुगर्तो द्विजः कश्चिद्विषये तस्य भूपतेः ।
 तस्यासंश्च त्रयः पुत्रा निर्धनस्य विशेषतः ॥ १८ ॥
 प्रधानेनाप्यसौ पृष्टः पुत्रार्थं दुर्बलो द्विजः ।
 गवां शतं ददामीति देहि पुत्रं मयाय वै ॥ १९ ॥
 शुनःपुच्छः शुनःशेपः शुनोलाङ्गूल छत्यमी ।
 तेषामेकतमं देहि ददामि तु गवां शतम् ॥ २० ॥

અજીગર્તસ્તુ તચ્છુત્વા ક્ષુધયા પીડિતો ભૃશમ્ ।
 પુત્રં ચ કતમં તેભ્યો વિકેતું વૈ મનો દધે ॥ ૨૧ ॥
 કાર્યાધિકારિણં જયેષ્ઠં મત્વા નાસાવદાદમુમ્ ।
 કનિષ્ઠં નાપ્યદાન્માતા મમૈષ ઇતિ વાદિની ॥ ૨૨ ॥
 મધ્યમં ચ શુનઃશેપં દદૌ ગવાં શતેન ચ ।
 આનિનાય પશું ચક્રે નરમેધે નરાધિપઃ ॥ ૨૩ ॥
 રુદન્તં દુઃખિતં દીનં વેપમાનં ભૃશાતુરમ્ ।
 યૂપે બદ્ધં નિરીક્ષ્યામું ચુકુશુર્મુનયસ્તદા ॥ ૨૪ ॥
 શામિત્રાય પશું ચક્રે નરમેધે નરાધિપઃ ।
 શમિતા નાદદે શસ્ત્રં તમાલભ્ભયિતું શિશુમ્ ॥ ૨૫ ॥
 નાહં દ્વિજસુતં દીનં રુદન્તં કરુણં ભૃશમ્ ।
 હનિષ્યામિ સ્વલોભાર્થમિત્યુવાચાપ્યસૌ તદા ॥ ૨૬ ॥
 ઇત્યુક્ત્વા વિરરામાસૌ કર્મણો દુષ્કરાદય ।
 રાજા આભાસદઃ પ્રાહ કિં કર્તવ્યમિતિ દ્વિજઃ ॥ ૨૭ ॥
 જાતઃ કિલકિલાશબ્દો જનાનાં ક્રોશતાં તદા ।
 કન્દમાને શુનઃશેપે સભાયાં ભૃશમદ્ભુતમ્ ॥ ૨૮ ॥
 અજીગર્તસ્તદોત્થાય તમુવાચ નૃપોત્તમમ્ ।
 રાજન્ કાર્યં કરિષ્યામિ તવાહં સુસ્થિરો ભવ ॥ ૨૯ ॥
 વેતનં દ્વિગુણં દેહિ હનિષ્યામિ પશું કિલ ।
 કર્તવ્યં મખકાર્યં વૈ મયા તેડધ ધનાર્થિના ॥ ૩૦ ॥
 દુઃખિતસ્ય ધનાર્થસ્ય સદાસૂયા પ્રસૂયતે ।
 વ્યાસ ઉવાચ -
 તચ્છુત્વા વચનં તસ્ય હરિશ્ચન્દ્રો મુદાન્વિતઃ ॥ ૩૧ ॥
 તમુવાચ દદામ્યધ ગવાં શતમનુત્તમમ્ ।
 તદાકણ્યં પિતા તસ્ય પુત્રં હન્તું સમુદતઃ ॥ ૩૨ ॥
 લોભેનાકુલચિત્તોડસૌ શામિત્રે કૃતનિશ્ચયઃ ।
 સમુદતં ચ તં દૃષ્ટ્વા જનાઃ સર્વે સભાસદઃ ॥ ૩૩ ॥

युक्कुशुर्भृशङ्कुःभार्ता ङाडेति जगद्दुर्वयः ।
 पिशाचोऽयं मडापापी क्रूरकर्मा द्विजाकृतिः ॥ ३४ ॥
 यत्स्वयं स्वसुतं उन्तुमुधतः कुलपांसनः ।
 धिक्त्र्याङ्गाल किमेतत्ते पापकर्म चिकीर्षितम् ॥ ३५ ॥
 उत्वा सुतं धनं प्राप्य किं सुभं ते भविष्यति ।
 आत्मा वै जायते पुत्र अङ्गाद्वै वेदभाषितम् ॥ ३६ ॥
 तत्कथं पापभुङ्क्ते त्वमात्मानं उन्तुमिच्छसि ।
 अयं कोलाडले तत्र जाते कुशिकनन्धनः ॥ ३७ ॥
 समीपं नृपतेर्गत्वा तमुवाच दयापरः ।
 विश्वामित्र उवाच -
 राजन्नमुं शुनःशेषं रुदन्तं भृशङ्कुःप्रितम् ॥ ३८ ॥
 इतुस्ते भविता पूर्णो रोगनाशश्च सर्वथा ।
 दयासमं नास्ति पुण्यं पापं लिंसासमं नडि ॥ ३९ ॥
 रागिणां रोचनार्थाय नोदनेयं विचारय ।
 आत्मदेहस्य रक्षार्थं परदेहनिर्कृन्तनम् ॥ ४० ॥
 न कर्तव्यं मडाराज सर्वतः शुभमिच्छता ।
 दयया सर्वभूतेषु सन्तुष्टो येन केन च ॥ ४१ ॥
 सर्वेन्द्रियोपशान्त्या य तुष्यत्याशु जगत्पतिः ।
 आत्मवत्सर्वभूतेषु चिन्तनीयं नृपोत्तम ॥ ४२ ॥
 श्रुवितव्यं प्रियं नूनं सर्वेषां सर्वदा डिल ।
 त्वमिच्छसि सुभं कर्तुं देहे उत्वा त्वमुं द्विजम् ॥ ४३ ॥
 कथं नेच्छेदसौ देहं रक्षितुं स्वसुभास्पदम् ।
 पूर्वजन्मकृतं वैरं नानेन साड ते नृप ॥ ४४ ॥
 येनामुं उन्तुकाभस्त्वं द्विजपुत्रं निरागसम् ।
 यो यं उन्ति विना वैरं स्वकामः सततं पुनः ॥ ४५ ॥
 उन्तारं उन्ति तं प्राप्य जननं जननान्तरे ।
 जनकोऽस्य सुदुष्टात्मा येनासौ ते समर्पितः ॥ ४६ ॥
 स्वात्मजो धनलोभेन पापाचारः सुदुर्मतिः ।

अेष्टव्या भडवः पुत्रा यद्येकोऽपि गयां प्रजेत् ॥ ४७ ॥

यजेत याश्रमेधेन नीलं वा वृषमुत्सृजेत् ।

देशमध्ये य यः कश्चित्पापकर्म समाचरेत् ॥ ४८ ॥

षष्ठंशस्तस्य पापस्य राजा भुङ्क्ते न संशयः ।

निषेधनीयो राज्ञासौ पापं कर्तुं समुद्यतः ॥ ४९ ॥

न निषिद्धस्त्वया कस्मात्पुत्रं विडेतुमुद्यतः ।

सूर्यवंशे समुत्पन्नस्त्रिशङ्कुतनयः शुभः ॥ ५० ॥

आर्यस्त्वनार्यवत्कर्म कर्तुमिच्छसि पार्थिव ।

मोयनाम्बुनिपुत्रस्य करणाद्भयनस्य मे ॥ ५१ ॥

तव देहे सुभं राजन् भविष्यत्यविचारणात् ।

पिता ते शापयोगेन याएडात्वमुपागतः ॥ ५२ ॥

मयासौ तेन देहेन स्वर्लोकं प्रापितः किल ।

तेनैव प्रीतियोगेन कुरु मे वचनं नृप ॥ ५३ ॥

मुञ्चैनं भालकं दीनं रुदन्तं भृशमातुरम् ।

याचितोऽसि मया नूनं यज्ञेऽस्मिन् राजसूयके ॥ ५४ ॥

प्रार्थनाभङ्गजं दोषं कथं त्वं नावबुध्यसे ।

प्रार्थितं सर्वदा देयं मभेऽस्मिन्नृपसत्तम ॥ ५५ ॥

अन्यथा पापमेव स्यात्तव राजन्न संशयः ।

व्यास उवाच -

इति तस्य वयः श्रुत्वा कौशिकस्य नृपोत्तमः ॥ ५६ ॥

प्रत्युवाच महाराज कौशिकं मुनिसत्तमम् ।

जलोदरेण गाधेय द्युम्भितोऽहं भृशं मुने ॥ ५७ ॥

तस्मान्न मोययाम्येनमन्यत्प्रार्थय कौशिक ।

न त्वया विग्रहः कार्यः कार्येऽस्मिन्मम सर्वथा ॥ ५८ ॥

तच्छ्रुत्वा वचनं राज्ञो विश्वामित्रोऽतिकोपनः ।

अभूव द्युःखसन्तप्तो वीक्ष्य दीनं द्विजात्मजम् ॥ ५९ ॥

इति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां

सप्तमस्कन्धे यज्ञापशुभूतस्य ब्राह्मणपुत्रस्य वधकरणाय

विश्वामित्रनिषेधवर्णनं नाम षोडशोऽध्यायः ॥ ७.१६ ॥

७.१७ समदशोऽध्यायः । वसिष्ठविश्वामित्रपरावर्णनम् ।

व्यास उवाच -

रुदन्तं बालकं वीक्ष्य विश्वामित्रो दयातुरः ।
शुनःशेषमुवाचेदं गत्वा पार्श्वेऽतिदुःषितम् ॥ १ ॥

मन्त्रं प्रयेतसः पुत्रं मयोक्तं मनसा स्मरन् ।
जपतस्तव कल्याणं भविष्यति ममाज्ञया ॥ २ ॥

विश्वामित्रवचः श्रुत्वा शुनःशेषः शुयाऽऽकुलः ।
मन्त्रं जज्ञाप मनसा कौशिकोक्तं स्फुटाक्षरम् ॥ ३ ॥

जपतस्तत्र तस्याशु प्रयेतास्तु कृपाकरः ।
प्रादुर्भूय सलसा प्रसन्नो नृप बालके ॥ ४ ॥

दृष्ट्वा तमागतं सर्वे विस्मयं परमं गताः ।
तुष्टुवुर्वरुणं देवं मुह्यिता दृशन्निन ते ॥ ५ ॥

राज्जातिविस्मितः पादौ प्राणनाम रुज्जातुरः ।
बद्धाञ्जलिपुटो देवं तुष्टाव पुरतः स्थितम् ॥ ६ ॥

उरिश्चन्द्र उवाच -

देवदेव कृपासिन्धो पापात्माहं सुमन्दधीः ।
कृतापराधः कृपणः पावितः परमेष्ठिना ॥ ७ ॥

मया ते पुत्रकामेन दुःष्परसंस्थेन डेलनम् ।
कृतं क्षमाय्यं प्रभुणा कोऽपराधः सुदुर्मतेः ॥ ८ ॥

अर्था द्योषं न जानाति तस्मात्पुत्रार्थिना मया ।
वञ्चितस्त्वं देवदेव भीतेन नरकाद्भिभो ॥ ९ ॥

अपुत्रस्य गतिर्नास्ति स्वर्गो नैव य नैव य ।
भीतोऽहं तेन वाक्येन तस्मात्ते डेलनं कृतम् ॥ १० ॥

नाज्ञस्य दूषणं चिन्त्यं नूनं ज्ञानवता विभो ।
दुःषितोऽहं रुज्जाकान्तो वञ्चितः स्वसुतेन ह ॥ ११ ॥

न जानेऽहं महाराज पुत्रो मे क्व गतः प्रभो ।

વચ્ચથિત્વા વને ભીતો મરણાન્માં કૃપાનિધે ॥ ૧૨ ॥

પ્રયયૌ દ્રવિણં દત્વા ગૃહીતો દ્વિજબાલકઃ ।

ચણ્ણોડયં ક્રીતપુત્રેણ પ્રારબ્ધસ્તવ તુષ્ટયે ॥ ૧૩ ॥

દર્શનં તવ સમ્પ્રાપ્ય ગતં દુઃખં મમાદ્ભુતમ્ ।

જલોદરકૃતં સર્વં પ્રસન્ને ત્વચિ સામ્પ્રતમ્ ॥ ૧૪ ॥

વ્યાસ ઉવાચ -

ઇતિ તસ્ય વચઃ શ્રુત્વા રાણ્ણો રોગાતુરસ્ય ચ ।

દયાવાન્દેવદેવેશઃ પ્રત્યુવાચ નૃપોત્તમમ્ ॥ ૧૫ ॥

વરુણ ઉવાચ -

મુચ્ય રાજઞ્છુનઃશેપં સ્તુવન્તં માં ભૃશાતુરમ્ ।

ચણ્ણોડયં પરિપૂર્ણસ્તે રોગમુક્તો ભવાત્મના ॥ ૧૬ ॥

ઇત્યુક્ત્વા વરુણસ્તૂર્ણં રાજાનં વિરુજં તથા ।

ચકાર પશ્યતાં તત્ર સદસ્થાનાં સુસંસ્થિતમ્ ॥ ૧૭ ॥

વિમુક્તોડસૌ દ્વિજઃ પાશાદ્ધરુણેન મહાત્મના ।

જયશબ્દસ્તતસ્તત્ર સઞ્જાતો મખમણ્ડપે ॥ ૧૮ ॥

રાજા પ્રમુદિતઃ સદ્ધો રોગાન્મુક્તઃ સુદારુણાત્ ।

યૂપાન્મુક્તઃ શુનઃશેપો બભૂવાતીવ સંસ્થિતઃ ॥ ૧૯ ॥

રાજા ત્વિમં મખં પૂર્ણં ચકાર વિનયાન્વિતઃ ।

શુનઃશેપસ્તદા સભ્યાનિત્યુવાચ કૃતાઞ્જલિઃ ॥ ૨૦ ॥

ભો ભોઃ સભ્યા સુધર્મજ્ઞાઃ બ્રુવન્તુ ધર્મનિર્ણયમ્ ।

વેદશાસ્ત્રાનુસારેણ યથાર્થવાદિનઃ કિલ ॥ ૨૧ ॥

પુત્રોડહં કસ્ય સર્વજ્ઞાઃ પિતા કે કોડગ્રતઃ પરમ્ ।

ભવતાં વચનાત્તસ્ય શરણં પ્રવ્રજામ્યહમ્ ॥ ૨૨ ॥

ઇત્યુક્તે વચને તત્ર સભ્યાઃ પ્રોચુઃ પરસ્પરમ્ ।

સભ્યા ઊચૂઃ -

અજીગર્તસ્ય પુત્રોડયં કસ્યાન્યસ્ય ભવેદસૌ ॥ ૨૩ ॥

અડ્ગાદડ્ગાત્સમુદ્ભૂતઃ પાલિતસ્તેન ભક્તિતઃ ।

અન્યસ્ય કસ્ય પુત્રોડસૌ પ્રભવેદિતિ નિશ્ચયઃ ॥ ૨૪ ॥

तश्श्रुत्वा वामदेवस्तु तानुवाय सभासदः ।
 विक्रीतस्तेन तातेन द्रव्यलोभात्सुतः किल ॥ २५ ॥
 पुत्रोऽयं धनदातुश्च राज्ञस्तत्र न संशयः ।
 अथवा वरुणस्यैष पाशाभुक्तोऽस्त्यनेन वै ॥ २६ ॥
 अन्नदाता भयत्राता तथा विद्याप्रदश्च यः ।
 तथा वित्तप्रदश्चैव पञ्चैते पितरः स्मृताः ॥ २७ ॥
 तदा केचित्पितुः प्राहुः केचिद्राज्ञस्तथापरे ।
 वरुणस्येति संवाटे निर्णयं न ययुश्च ते ॥ २८ ॥
 धत्थं सन्देहमापन्ने वसिष्ठो वाक्यमब्रवीत् ।
 सभ्यान्विवदतस्तत्र सर्वज्ञः सर्वपूजितः ॥ २९ ॥
 शृणुष्वं भो महाभागा निर्णयं श्रुतिसम्मतम् ।
 निःस्नेहेन यदा पित्रा विक्रीतोऽयं सुतः शिशुः ॥ ३० ॥
 सम्बन्धस्तु गतस्तस्य तदैव धनसङ्ग्राहात् ।
 हरिश्चन्द्रस्य सञ्जातः पुत्रोऽसौ कीत श्रेव य ॥ ३१ ॥
 यूपे बद्धो यदा राज्ञा तदा तस्य न वै सुतः ।
 वरुणस्तु स्तुतोऽनेन तेन तुष्टेन मोक्षितः ॥ ३२ ॥
 तस्मान्नायं महाभागा ह्यसौ पुत्रः प्रयेतसः ।
 यो यं स्तौति महामन्त्रैः सोऽपि तुष्टो ददाति य ॥ ३३ ॥
 धनं प्राणान्पशून् राज्ञ्यं तथा मोक्षं किलेप्सितम् ।
 कौशिकस्य सुतश्चायमरिष्टे येन रक्षितः ॥ ३४ ॥
 मन्त्रं दत्त्वा महावीर्यं वरुणस्यातिसङ्कुटे ।
 व्यास उवाच -
 श्रुत्वा वाक्यं वसिष्ठस्य बाढभूयुः सभासदः ॥ ३५ ॥
 विश्वामित्रस्तु जग्राह तं करे दक्षिणे तदा ।
 ओष्ठि पुत्रं गृहं मे त्वमित्युक्त्वा प्रेमपूरितः ॥ ३६ ॥
 शुनःशेषो जगामाशु तेनैव सल सत्वरः ।
 वरुणस्तु प्रसन्नात्मा जगाम य स्वमालयम् ॥ ३७ ॥
 ऋत्विजश्च तथा सभ्याः स्वगृहान्निर्ययुस्तदा ।

राजापि रोगनिर्मुक्तो बभूवातिमुदान्वितः ॥ ३८ ॥
 प्रजस्तु पालयामास सुप्रसन्नेन येतसा ।
 रोहिताभ्यस्तु तच्छ्रुत्वा वृत्तान्तं वरुणस्य ७ ॥ ३९ ॥
 आजगाम गृहं प्रीतो दुर्गमाद्गन्पर्वतात् ।
 दूता राजानमभ्येत्य प्रोयुः पुत्रं समागतम् ॥ ४० ॥
 मुदितोऽसौ जगामाशु सम्भुषः कोसलाधिपः ।
 दृष्ट्वा पितरमायान्तं प्रेमोद्भ्रिक्तः सुसम्भ्रमः ॥ ४१ ॥
 दण्डवत्पतितो भूमावश्रुपूर्वामुषः श्रुत्या ।
 राजापि तं समुत्थाप्य परिरभ्य मुदान्वितः ॥ ४२ ॥
 तमाघ्राय सुतं मूर्ध्नि पप्रथ्य कुशलं पुनः ।
 उत्सङ्गे तं समारोप्य मुदितो मेदिनीपतिः ॥ ४३ ॥
 उषरैर्नेत्रजलैः शीर्षण्यभिषेकमथाकरोत् ।
 राज्यं शशास तेनासौ पुत्रेणातिप्रियेण च ॥ ४४ ॥
 वृत्तान्तं नरमेधस्य कथयामास विस्तरात् ।
 राजसूयं कृतुवरं यकार नृपसत्तमः ॥ ४५ ॥
 वसिष्ठं पूजयित्वाथ डोतारमकरोद्विभुः ।
 समामे त्वथ यज्ञेशे वसिष्ठोऽतीव पूजितः ॥ ४६ ॥
 शङ्कस्य सदनं रभ्यं जगाम मुनिरादरात् ।
 विश्वामित्रोऽपि तत्रैव वसिष्ठेन च सङ्गतः ॥ ४७ ॥
 मिलित्वा तौ स्थितौ देवसदने मुनिसत्तम ।
 विश्वामित्रोऽपि पप्रथ्य वसिष्ठं प्रतिपूजितम् ॥ ४८ ॥
 वीक्ष्य विस्मययित्तस्तं सभायां तु शयीपतेः ।
 विश्वामित्र उवाच -
 क्वेयं पूजा त्वया प्राप्ता मडती मुनिसत्तम ॥ ४९ ॥
 कृता केन मडाभाग सत्यं ब्रूहि ममान्तिके ।
 वसिष्ठ उवाच -
 यजमानोऽस्ति मे राजा हरिश्चन्द्रः प्रतापवान् ॥ ५० ॥
 राजसूयः कृतस्तेन राज्ञा प्रवरदक्षिणः ।

नेदृशोऽस्ति नृपश्चान्यः सत्यवादी धृतप्रतः ॥ ५१ ॥

दाता य धर्मशीलश्च प्रजास्ज्जनतत्परः ।

तस्य यज्ञे मया पूजा प्राप्ता कौशिकनन्दन ॥ ५२ ॥

[किं पृच्छसि पुनः सत्यं ब्रवीम्यकृत्रिमं द्विज]

हरिश्चन्द्रसमो राजा न भूतो न भविष्यति ।

सत्यवादी तथा दाता शूरः परमधार्मिकः ॥ ५३ ॥

व्यास उवाच ।

एति तस्य वयः श्रुत्वा विश्वामित्रोऽतिकोपनः ।

भ्रूव डोधसंरक्तलोचनोऽप्यब्रवीच्च तम् ॥ ५४ ॥

विश्वामित्र उवाच ।

अेवं स्तौषि नृपं मिथ्यावादिनं कपटप्रियम् ।

वञ्चितो वरुणो येन प्रतिश्रुत्य वरं पुनः ॥ ५५ ॥

मम जन्मार्जितं पुण्यं तपसः पठितस्य य ।

त्वदीयं वातितपसो ग्लवं कुरु मलामते ॥ ५६ ॥

अलं येत्तं नृपं सद्यो न करोम्यतिसंस्तुतम् ।

असत्यवादिनं काममदातारं मलाभलम् ॥ ५७ ॥

आजन्मसञ्चितं सर्वं पुण्यं मम विनश्यतु ।

अन्यथा त्वद्दृतं सर्वं पुण्यं त्विति पलावडे ॥ ५८ ॥

ग्लवं कृत्वा ततस्तौ तु विवदन्तौ मुनी तदा ।

स्वाश्रमं स्वर्गलोकाच्च गतौ परमकोपनौ ॥ ५९ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां

सप्तमस्कन्धे वसिष्ठविश्वामित्रपण्डितोर्नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ ७.१७ ॥

७.१८ अष्टादशोऽध्यायः । हरिश्चन्द्रद्वारा वृद्धब्राह्मणाय धनदानप्रतिज्ञावर्णनम् ।

व्यास उवाच -

कदाचित्तु हरिश्चन्द्रो मृगयार्थं वनं ययौ ।

अपश्यद्दृढतीर्त्वा लां सुन्दरीं यारुलोचनाम् ॥ १ ॥

तामपृच्छन्महाराजः कामिनीं करुणापरः ।

पद्मपत्रविशालाक्षि किं रोदिति वरानने ॥ २ ॥

केनासि पीडितात्यर्थं किं ते दुःखं वदाशु मे ।

का य त्वं विजने धीरे कस्ते भर्ता पिताथवा ॥ ३ ॥

न बाधते य राज्ये मे राक्षसोऽपि पराङ्गनाम् ।

तं हन्मि तरसा कान्ते यस्त्वां सुन्दरि बाधते ॥ ४ ॥

भ्रूळि दुःखं वरारोळे स्वस्था भव कृशोदरि ।

विषये मम पापात्मा न तिष्ठति सुमध्यमे ॥ ५ ॥

एति तस्य वयः श्रुत्वा नारी तमभ्रवीचृपम् ।

प्रमृज्याश्रूणि वदनाद्भृशिश्वन्द्रं नृपोत्तमम् ॥ ६ ॥

नार्युवाच -

राजन् मां बाधतेऽत्यर्थं विश्वामित्रो महामुनिः ।

तपः करोति यद्भोरं मर्द्यं कौशिको वने ॥ ७ ॥

तेनाहं दुःखिता राजन् विषये तव सुप्रत ।

विद्धि मां कमनां कान्तां पीडितां मुनिना भृशम् ॥ ८ ॥

राजोवाच -

स्वस्था भव विशालाक्षि न ते दुःखं भविष्यति ।

तमहं वारयिष्यामि मुनिं तापपरायणम् ॥ ९ ॥

एत्याश्वास्य स्त्रियं राजा तरसा मुनिसन्निधौ ।

नत्वा प्राणभ्य शिरसा तमुवाच महीपतिः ॥ १० ॥

स्वामिन्किं कियतेऽत्यर्थं तपसा देहपीडनम् ।

किमर्थं ते समारम्भो भ्रूळि सत्यं महाभते ॥ ११ ॥

वाञ्छितं तव गाधेय करोमि सकुलं किल ।

उत्तिष्ठोत्तिष्ठ तरसा तपसालमतः परम् ॥ १२ ॥

विषये मम सर्वज्ञ न कर्तव्यं सुदारुणम् ।

लोकपीडाकरं धीरं तपः केनापि कर्षित् ॥ १३ ॥

एत्थं निषिध्य तं राजा विश्वामित्रं गृहं ययौ ।

मनसा क्रोधमाधाय गतोऽसौ कौशिको मुनिः ॥ १४ ॥

स गत्वा चिन्तयामास नृपकृत्यमसाम्प्रतम् ।

वसिष्ठस्य च संवादं तपसः प्रतिषेधनम् ॥ १५ ॥
 कोपाविष्टेन मनसा प्रतीकारमथाकरोत् ।
 विचिन्त्य बहुधा चित्ते दानवं घोरविग्रहम् ॥ १६ ॥
 प्रेषयामास तद्देशं विधाय सूकराकृतिम् ।
 सोऽतिकार्यो महाकालः कुर्वन्नाहं सुदारुणम् ॥ १७ ॥
 राक्षशोपवने प्राप्तस्त्रासयन् रक्षकांस्तदा ।
 मालतीनां च भाण्डानि कदम्बानां तथैव च ॥ १८ ॥
 यूथिकानां च वृन्दानि कम्पयंश्च मुहुर्मुहुः ।
 दन्तेन विलिभन्भूमिं समुन्मूलयते द्रुमान् ॥ १९ ॥
 यम्पकाञ्छेतकीभाण्डान्मल्लिकानां च पादपान् ।
 करवीरानुशीरांश्च नियमान् शुभाभ्रदून् ॥ २० ॥
 मुयुकुन्दानशोकांश्च अकुलांस्तिलकांस्तथा ।
 उन्मूल्य कदनं तत्र यकार सूकरो वने ॥ २१ ॥
 वाटिकारक्षकाः सर्वे द्रुद्रुवुः शस्त्रपाणयः ।
 डाडेति युक्शुस्तत्र मालाकारा भृशातुराः ॥ २२ ॥
 भार्गवैः सन्ताड्यमानोऽपि यदा त्रस्तो न वै मृगः ।
 रक्षकान्पीडयामास कोलः कालसमद्युतिः ॥ २३ ॥
 ते तदातिभयाङ्कान्ता राजानं शरणां ययुः ।
 तमूयुस्त्राडि त्राडीति वेपमाना भयाकुलाः ॥ २४ ॥
 तानागतान्समालोक्य भयार्तान्भूपतिस्तदा ।
 पप्रच्छ किं भयं कस्मान्मां भ्रुवन्तु समागताः ॥ २५ ॥
 नाहं बिभेमि देवेभ्यो राक्षसेभ्यश्च रक्षकाः ।
 कस्माद्भयं समुत्पन्नं तद् भ्रुवन्तु ममागतः ॥ २६ ॥
 उन्मि यैकेन भाणेन तं शत्रुं दुर्भगं डिल ।
 यो मेऽरातिः समुत्पन्नो लोके पापमतिः भलः ॥ २७ ॥
 देवो वा दानवो वापि तं निडन्मि शरैः शितैः ।
 क्व तिष्ठति डियद्रूपः डियद्भलसमन्वितः ॥ २८ ॥

मालाकारा उच्युः -

न दैवो न य दैत्योऽस्ति न यक्षो न य किन्नरः ।
कश्चित्कोलो मडाकायो राज्ञस्तिष्ठति कानने ॥ २९ ॥

पुष्पवृक्षानतिमृदून्न्तेनोन्मूलयत्यसौ ।
विदीर्णां तद्ग्नं सर्वं सूकरेणातिरेडसा ॥ ३० ॥

विशिष्यैस्ताडितोऽस्माभिर्दृषद्भिर्लकुटैस्तथा ।
न भिभेति मडाराज उन्तुमस्मानुपाद्रवत् ॥ ३१ ॥

व्यास उवाच -

धत्याकर्ण्य वयस्तेषां राजा कोपसमाकुलः ।
अश्वमारुह्य तरसा जगामोपवनं प्रति ॥ ३२ ॥

सैन्येन मडता युक्तो गजाश्वरथसंयुतः ।
पदातिवृन्दसहितः प्रययौ वनमुत्तमम् ॥ ३३ ॥

तत्रापश्यन्मडाकोलं धुर्धुरन्तं भयानकम् ।
वनं भग्नं य संवीक्ष्य राजा क्रोधयुतोऽभवत् ॥ ३४ ॥

यापे भाणं समारोष्य विदृष्य य शरासनम् ।
तं उन्तुं सूकरं पापं तरसा समुपाकमत् ॥ ३५ ॥

समालोक्य य राजानं यापडस्तं रुषाकुलम् ।
सम्भुजोऽभ्यद्रवत्तूर्णं कुर्वञ्छब्दं सुदारुणम् ॥ ३६ ॥

तमायान्तं समालोक्य वराहं विदृताननम् ।
भुभोय विशिषं तस्मिन्नुत्तुकाभो महीपतिः ॥ ३७ ॥

वञ्चयित्वाथ तद्भाणं सूकरस्ततरसा भवात् ।
निर्जगाम मडावेगात्तमुल्लङ्घ्य नृपं तदा ॥ ३८ ॥

गच्छन्तं तं समालोक्य राजा कोपसमन्वितः ।
भुभोय विशिषांस्तीक्ष्णांश्चापमाकृष्य यत्नतः ॥ ३९ ॥

क्षाणं दृष्टिपथं राज्ञः क्षाणं यादृशं गतः ।
कुर्वन्भङ्गुविधारावं सूकरं समुपाद्रवत् ॥ ४० ॥

हरिश्चन्द्रोऽतिकुपितो मृगस्थानुजगाम ह ।
अश्वेन वायुवेगेन विदृष्य य शरासनम् ॥ ४१ ॥

एतस्ततस्ततः सैन्यमगमस्य वनान्तरम् ।
 अेकाकी नृपतिः कोलं व्रजन्तं समुपाद्रवत् ॥ ४२ ॥
 मध्याह्नसमये राजा सम्प्राप्तो विजने वने ।
 तृषितः क्षुधितोऽत्यर्थं बभूव श्रान्तवाहनः ॥ ४३ ॥
 सूकरोऽदर्शनं प्राप्तो राजा यिन्तातुरोऽभवत् ।
 मार्गभ्रष्टोऽतिविपिने दारुणो दीनवत्स्थितः ॥ ४४ ॥
 किं करोमि क्व गच्छामि न सहायोऽस्ति मे वने ।
 अज्ञातस्वपथः कुत्र व्रजाभीति व्यचिन्तयत् ॥ ४५ ॥
 अेवं चिन्तयतस्तत्र विपिने जनवर्जिते ।
 राज्ञा यिन्तातुरोऽपश्यन्नदीं सुविमलोदकाम् ॥ ४६ ॥
 वीक्ष्य तां मुदितो राजा पाययित्वा तुरङ्गकम् ।
 अश्वाद्दुत्तेर्यं विमलं पपौ पानीयमुत्तमम् ॥ ४७ ॥
 जलं पीत्वा नृपस्तत्र सुभमाप महीपतिः ।
 एत्येष नगरं गन्तुं दिग्भ्रमेण्णातिमोहितः ॥ ४८ ॥
 विश्वामित्रस्तु सम्प्राप्तो वृद्धब्राह्मणरूपधृक् ।
 ननाम वीक्ष्य राजा तं प्रीतिपूर्वं द्विजोत्तमम् ॥ ४९ ॥
 तमुवाच गाधिराजः प्रणमन्तं नृपोत्तमम् ।
 स्वस्ति तेऽस्तु महाराज किमर्थमिह यागतः ॥ ५० ॥
 अेकाकी विजने राजन् किं चिकीर्षितमत्र ते ।
 ब्रूहि सर्वं स्थिरो भूत्वा कारुणं नृपसत्तम ॥ ५१ ॥
 राजोवाच -
 सूकरोऽतिमहाकायो बलवान्युष्पकाननम् ।
 समुपेत्य ममर्दाशु कोमलान्युष्पपादपान् ॥ ५२ ॥
 तं निवारयितुं दृष्टं करे कृत्वा य कार्मुकम् ।
 ससैन्योऽहं स्वनगरान्निर्गतो मुनिसत्तम ॥ ५३ ॥
 गतोऽसौ दृक्पथात्पापो मायावी क्वापि वेगवान् ।
 पृष्ठतोऽहमपि प्राप्तः सैन्यं क्वापि गतं मम ॥ ५४ ॥
 क्षुधितस्तृषितश्चाहं सैन्यभ्रष्टस्त्वहागतः ।

ન જાને પુરમાર્ગ ચ તથા સૈન્યગતિં મુને ॥ ૫૫ ॥

પન્થાનં દર્શય વિભો વ્રજામિ નગરં પ્રતિ ।

મમાત્ર ભાગ્યયોગેન પ્રાપ્તસ્ત્વં વિજને વને ॥ ૫૬ ॥

અયોધ્યાદિપતિશ્ચાહં હરિશ્ચન્દ્રોડતિવિશ્રુતઃ ।

રાજસૂયસ્ય કર્તા ચ વાઙ્છિતાર્થપ્રદઃ સદા ॥ ૫૭ ॥

ધનેચ્છા યદિ તે બ્રહ્મન્ ચજ્ઞાર્થં દ્વિજસત્તમ ।

આગન્તવ્યમયોધ્યાયાં દાસ્યામિ વિપુલં ધનમ્ ॥ ૫૮ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણોડષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં સંહિતાયાં સપ્તમસ્કન્ધે

હરિશ્ચન્દ્રદ્વારા વૃહ્દબ્રાહ્મણાય ધનદાનપ્રતિજ્ઞાવર્ણનં નામાષ્ટાદશોડધ્યાયઃ ॥ ૭.૧૮ ॥

૭.૧૯ એકોનવિંશોડધ્યાયઃ । કૌશિકાય સર્વસ્વસમર્પણં તદ્દક્ષિણાદાનવર્ણનમ્ ।

વ્યાસ ઉવાચ -

ઇતિ તસ્ય વચઃ શ્રુત્વા ભૂપતેઃ કૌશિકો મુનિઃ ।

પ્રહસ્ય પ્રત્યુવાચેદં હરિશ્ચન્દ્રં તથા નૃપ ॥ ૧ ॥

રાજંસ્તીર્થમિદં પુણ્યં પાવનં પાપનાશનમ્ ।

સ્નાનં કુરુ મહાભાગ પિતૃણાં તર્પણં તથા ॥ ૨ ॥

કાલઃ શુભતમોડસ્તીહ તીર્થે સ્નાત્વા વિશામ્પતે ।

દાનં દદસ્વ શક્ત્યાત્ર પુણ્યતીર્થેડતિપાવને ॥ ૩ ॥

પ્રાપ્ય તીર્થં મહાપુણ્યમસ્નાત્વા ચસ્તુ ગચ્છતિ ।

સ ભવેદાત્મહા ભૂય ઇતિ સ્વાયમ્ભુવોડબ્રવીત્ ॥ ૪ ॥

તસ્માત્તીર્થવરે રાજન્ કુરુ પુણ્યં સ્વશક્તિતઃ ।

દર્શાયિષ્યામિ માર્ગં તે ગન્તાસિ નગરં તતઃ ॥ ૫ ॥

આગમિષ્યામહં માર્ગદર્શનાર્થં તવાનઘ ।

ત્વયા સહાધે કાકુત્સ્થ તવ દાનેન તોષિતઃ ॥ ૬ ॥

તચ્છૃત્વા વચનં રાજા મુનેઃ કપટમણ્ડિતમ્ ।

વાસાંસ્યુત્તાર્ય વિધિવત્સ્નાતુમભ્યાયયૌ નદીમ્ ॥ ૭ ॥

બન્ધયિત્વા હયં વૃક્ષે મુનિવાક્યેન મોહિતઃ ।

અવશ્યમ્ભાવિયોગેન તદ્દશસ્તુ તદાભવત્ ॥ ૮ ॥

राज्ञ स्नानविधिं कृत्वा सन्तर्ष्य पितृदेवताः ।
 विश्वामित्रमुवायेदं स्वामिन् दानं ददामि ते ॥ ९ ॥
 यद्विच्छसि मडाभाग तत्ते दास्यामि साम्प्रतम् ।
 गावो भूमिर्द्विरण्यं च गजश्वरथवाहनम् ॥ १० ॥
 नादयं मे किमप्यस्ति कृतमेतद् प्रतं पुरा ।
 राजसूये मज्जश्रेष्ठे मुनीनां सन्निधावपि ॥ ११ ॥
 तस्मात्त्वमिह सम्भामस्तीर्थेऽस्मिन्प्रवरे मुने ।
 यत्तेऽस्ति वाञ्छितं भ्रूढि ददामि तव वाञ्छितम् ॥ १२ ॥
 विश्वामित्र उवाच -
 मया पूर्वं श्रुता राजन् कीर्तिस्ते विपुला भुवि ।
 वसिष्ठेन च सम्प्रोक्ता दाता नास्ति महीतले ॥ १३ ॥
 उरिश्चन्द्रो नृपश्रेष्ठः सूर्यवंशे महीपतिः ।
 तादृशो नृपतिर्दाता न भूतो न भविष्यति ॥ १४ ॥
 पृथिव्यां परमोदारस्त्रिशङ्कुतनयो यथा ।
 अतस्त्वां प्रार्थयाम्यथ विवाहो मेऽस्ति पार्थिवः ॥ १५ ॥
 पुत्रस्य च मडाभाग तदर्थं देहि मे धनम् ।
 राज्ञोवाच -
 विवाहं कुरु विप्रेन्द्र ददामि प्रार्थितं तव ॥ १६ ॥
 यद्विच्छसि धनं कामं दाता तस्यास्मि निश्चितम् ।
 व्यास उवाच -
 धृत्युक्तः कौशिकस्तेन वञ्चनात्तत्परो मुनिः ॥ १७ ॥
 उद्भास्य मायां गान्धर्वीं पार्थिवायाप्यदर्शयत् ।
 कुमारः सुकामारश्च कन्या च दशवार्षिकी ॥ १८ ॥
 अेतयोः कार्यमप्यथ कर्तव्यं नृपसत्तम ।
 राजसूयाधिकं पुण्यं गृहस्थस्य विवाहतः ॥ १९ ॥
 भविष्यति तवाद्यैव विप्रपुत्रविवाहतः ।
 तच्छ्रुत्वा वचनं राज्ञ मायया तस्य मोहितः ॥ २० ॥

तथेति च प्रतिज्ञाय नोवाच्याल्यं वचस्तथा ।
 तेन दर्शितमार्गोऽसौ नगरं प्रति जग्मिवान् ॥ २१ ॥
 विश्वामित्रोऽपि राजानं वच्ययित्वाऽऽश्रमं ययौ ।
 कृतोद्गाढविधिस्तावद्विश्वामित्रोऽब्रवीन्नृपम् ॥ २२ ॥
 वेदीमध्ये नृपाद्य त्वं देहि दानं यथेप्सितम् ।
 राजोवाच -
 किं तेऽभीष्टं द्विज ब्रूहि ददामि वाञ्छितं किल ॥ २३ ॥
 अद्येयमपि संसरे यशःकामोऽस्मि साम्प्रतम् ।
 व्यर्थं हि ज्वितं तस्य विभवं प्राप्य येन वै ॥ २४ ॥
 नोपार्जितं यशः शुद्धं परलोकसुभप्रदम् ।
 विश्वामित्र उवाच -
 राजयं देहि मહाराज वराय सपश्चिद्यम् ॥ २५ ॥
 गजाश्वरथरत्नाढ्यं वेदीमध्येऽतिपावने ।
 व्यास उवाच -
 मोहितो मायया तस्य श्रुत्वा वाङ्मयं मुनेर्नृपः ॥ २६ ॥
 दत्तमित्युक्तवान् राजयमविचार्य यद्दृच्छया ।
 गृहीतमिति तं प्राढ विश्वामित्रोऽतिनिष्ठुरः ॥ २७ ॥
 दक्षिणां देहि राजेन्द्र दानयोग्यां मહामते ।
 दक्षिणारहितं दानं निष्कलं मनुरब्रवीत् ॥ २८ ॥
 तस्माद्दानकृत्वाय त्वं यथोक्तं देहि दक्षिणाम् ।
 धृत्युक्तस्तु तदा राजा तमुवाचातिविस्मितः ॥ २९ ॥
 ब्रूहि किञ्चनं तुभ्यं देयं स्वामिन् मयाधुना ।
 दक्षिणानिष्ठयं साधो वद तावत्प्रमाणकम् ॥ ३० ॥
 दानपूर्त्यै प्रदास्यामि स्वस्थो भव तपोधन ।
 विश्वामित्रस्तु तच्छ्रुत्वा तमाढ मेदिनीपतिम् ॥ ३१ ॥
 उमत्पारद्भयं सार्धं दक्षिणां देहि साम्प्रतम् ।
 दास्यामीति प्रतिश्रुत्य तस्मै राजातिविस्मितः ॥ ३२ ॥
 तदैव सैनिकास्तस्य वीक्षमाणाः समागताः ।

दृष्ट्वा मडीपतिं व्यग्रं तुष्टुवुस्ते मुदान्विताः ॥ ३३ ॥

व्यास उवाच -

श्रुत्वा तेषां वयो राजा नोक्त्वा किञ्चिच्छुभाशुभम् ।

चिन्तयन्स्वकृतं कर्म यथावन्तःपुरे ततः ॥ ३४ ॥

किं मया स्वीकृतं दानं सर्वस्वं यत्समर्पितम् ।

वञ्चितोऽहं द्विजेनात्र वने पाटञ्चरैस्त्रिव ॥ ३५ ॥

राज्यं सोपस्कृतं तस्मै मया सर्वं प्रतिश्रुतम् ।

भारद्वायं सुवर्णस्थ सार्धं य दक्षिणा पुनः ॥ ३६ ॥

किं करोमि मतिर्भ्रष्टा न ज्ञातं कपटं मुनेः ।

प्रतारितोऽहं सडसा ब्राह्मणेन तपस्विना ॥ ३७ ॥

न जाने दैवकार्यं वै डा दैव किं भविष्यति ।

एति चिन्तापरो राजा गृहं प्रामोऽतिविह्वलः ॥ ३८ ॥

पतिं चिन्तापरं दृष्ट्वा राज्ञी पप्रच्छ कारणम् ।

किं प्रभो विमना भासि का चिन्ता ब्रूहि साम्प्रतम् ॥ ३९ ॥

वनात्पुत्रः समायातो राजसूयः कृतः पुरा ।

कस्माच्छोचसि राजेन्द्र शोकस्य कारणं वद ॥ ४० ॥

नारातिर्विद्यते क्वापि बलवानृर्बलोऽपि वा ।

वरुणोऽपि सुसन्तुष्टः कृतकृत्योऽसि भूतले ॥ ४१ ॥

चिन्तया क्षीयते देहो नास्ति चिन्तासमा मृतिः ।

त्यज्यतां नृपशार्दूल स्वस्थो भव विद्यक्षाण ॥ ४२ ॥

तन्निशाम्य प्रियावाक्यं प्रीतिपूर्वं नराधिपः ।

प्रोवाच किञ्चिच्चिन्तायाः कारणं य शुभाशुभम् ॥ ४३ ॥

भोजनं न यकाराऽसौ चिन्ताविष्टस्तथा नृपः ।

सुभ्वापि शयने शुभ्रे लेभे निद्रां न भूमिपः ॥ ४४ ॥

प्रातरुत्थाय चिन्तार्तो यावत्सन्ध्यादिकाः क्रियाः ।

करोति नृपतिस्तावद्विश्रामित्रः समागतः ॥ ४५ ॥

क्षत्रा निवेदितो राज्ञे मुनिः सर्वस्वहारकः ।

आगत्योवाच राजानं प्रणमन्तं पुनः पुनः ॥ ४६ ॥

विश्वामित्र उवाच -

राजंस्त्यज स्वराज्यं मे द्रेडि वाया प्रतिश्रुतम् ।
सुवर्णां स्पृश राजेन्द्र सत्यवाग्भव साम्प्रतम् ॥ ४७ ॥

हरिश्चन्द्र उवाच -

स्वामिन् राज्यं तवेदं मे मया दत्तं डिवाधुना ।
त्यक्त्वान्यत्र गमिष्यामि मा यिन्ता कुरु कौशिक ॥ ४८ ॥

सर्वस्वं मम ते ब्रह्मन् गृहीतं विधिवद्विभो ।
सुवर्णदक्षिणां दातुमशक्तोऽस्म्यधुना द्विज ॥ ४९ ॥

दानं ददामि ते तावधावन्मे स्याद्धनागमः ।
पुनश्चेत्कालयोगेन तदा दास्यामि दक्षिणाम् ॥ ५० ॥

धृत्युक्त्वा नृपतिः प्राड पुत्रं भार्यां च माधवीम् ।
राज्यमस्मै प्रदत्तं वै मया वेधां सुविस्तरम् ॥ ५१ ॥

उस्त्यश्चरथसंयुक्तं रत्नडेमसमन्वितम् ।
त्यक्त्वा त्रीणि शरीराणि सर्वं यास्मै समर्पितम् ॥ ५२ ॥

त्यक्त्वायोध्यां गमिष्यामि कुत्रचिद्धनगह्वरे
गृह्णात्विदं मुनिः सम्यग्राज्यं सर्वसमृद्धिमत् ॥ ५३ ॥

धत्याभाष्य सुतं भार्यां हरिश्चन्द्रः स्वमन्दिरात् ।
विनिर्गतः सुधर्मात्मा मानयंस्तं द्विजोत्तमम् ॥ ५४ ॥

व्रजन्तं भूपतिं वीक्ष्य भार्यापुत्रावुभावपि ।
यिन्तातुरौ सुदीनास्थौ जग्मतुः पृष्ठतस्तदा ॥ ५५ ॥

डाडाकारो मडानासीन्नगरे वीक्ष्य तांस्तथा ।
युकुशुः प्राणिनः सर्वे साकेतपुरवासिनः ॥ ५६ ॥

डा राजन् किं कृतं कर्म कुतः क्लेशः समागतः ।
वञ्चितोऽसि मडाराज विधिनापण्डितेन ड ॥ ५७ ॥

सर्वे वर्णास्तदा दुःभमाप्स्युस्तं मडीपतिम् ।
विलोक्य भार्यया सार्धं पुत्रेण च मडात्मना ॥ ५८ ॥

निनिन्दुर्ब्राह्मणं तं तु दुराचारं पुरौकसः ।

धूर्तोऽयमिति भाषन्तो दुःभार्ता ब्राह्मणाद्यः ॥ ५९ ॥

निर्गत्य नगरात्तस्माद्विश्वामित्रः क्षितीश्वरम् ।

गच्छन्तं तमुवायेदं समेत्य निष्ठुरं वयः ॥ ६० ॥

दक्षिणायाः सुवार्णं मे दत्त्वा गच्छ नराधिप ।

नाडं दास्यामि वा ब्रूहि मया त्यक्तं सुवार्णकम् ॥ ६१ ॥

राज्यं गृहाण वा सर्वं लोभश्चेद्धृति वर्तते ।

दत्तं येन्मन्यसे राजन् द्रेडि यत्तत्प्रतिश्रुतम् ॥ ६२ ॥

अेवं ब्रुवन्तं गाधेयं उरिश्चन्द्रो महीपतिः ।

प्रणिपत्य सुदीनात्मा कृताञ्जलिपुटोऽब्रवीत् ॥ ६३ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां सप्तमस्कन्धे

कौशिकाय सर्वस्वसमर्पणं तद्दक्षिणादानवर्णनं नामैकोनविंशोऽध्यायः ॥ ७.१९ ॥

७.२० विंशोऽध्यायः । उरिश्चन्द्रोपाख्यानवर्णनम् ।

उरिश्चन्द्र उवाच -

अदत्त्वा ते डिशण्यं वै न कश्चिदपि भोजनम् ।

प्रतिज्ञा मे मुनिश्रेष्ठ विषादं त्यज सुव्रत ॥ १ ॥

सूर्यवंशसमुद्भूतः क्षत्रियोऽहं महीपतिः ।

राजसूयस्य यज्ञस्य कर्ता वाञ्छितदो नृषु ॥ २ ॥

कथं करोमि नाकारं स्वामिन्दत्त्वा यदृच्छया ।

अवश्यमेव दातव्यमृणं ते द्विजसत्तम ॥ ३ ॥

स्वस्थो भव प्रदास्यामि सुवार्णं मनसेप्सितम् ।

कञ्चित्कालं प्रतीक्षस्व यावत्प्राप्स्याम्यहं धनम् ॥ ४ ॥

विश्वामित्र उवाच -

कुतस्ते भविता राजन् धनप्राप्तिरतः परम् ।

गतं राज्यं तथा कोशो भलं यैवार्थसाधनम् ॥ ५ ॥

वृथाशा ते महीपाल धनार्थे डि करोम्यहम् ।

निर्धनं त्वां य लोभेन पीडयामि कथं नृप ॥ ६ ॥

तस्मात्कथय भूपाल न दास्यामीति साम्प्रतम् ।

त्यक्त्वाऽऽशां मलतीं कामं गच्छाम्यहमतः परम् ॥ ७ ॥

यथेष्टं व्रज राजेन्द्र भार्यापुत्रसमन्वितः ।

सुवर्णां नास्ति किं तुभ्यं ददामीति वदाधुना ॥ ८ ॥

गच्छ-वाङ्मयमिदं श्रुत्वा ब्राह्मणस्य य भूपतिः ।

प्रत्युवाच मुनिं ब्रह्मन् घैर्यं कुरु ददाम्यहम् ॥ ९ ॥

मम देहोऽस्ति भार्यायाः पुरस्य य ऽयनामयः ।

कीत्वा देहं तु तं नूनमृषां दास्यामि ते द्विज ॥ १० ॥

ग्राहकं पश्य विप्रेन्द्र वाराणस्यां पुरि प्रभो ।

दासाभावं गमिष्यामि सदारोऽहं सपुत्रकः ॥ ११ ॥

गृहाण काञ्चनं पूर्णं सार्धं भारद्वाजं मुने ।

मौल्येन दत्त्वा सर्वान्नः सन्तुष्टो भव भूधर ॥ १२ ॥

एति ब्रुवञ्जगामाथ सह पत्न्या सुतान्वितः ।

उभया कान्तया सार्धं यत्रास्ते शङ्करः स्वयम् ॥ १३ ॥

तां दृष्ट्वा य पुरीं रम्यां मनसो ह्लादकारिणीम् ।

उवाच स कृतार्थोऽस्मि पुरीं पश्यन्सुवर्षसम् ॥ १४ ॥

ततो भागीरथीं प्राप्य स्नात्वा देवादितर्षणम् ।

देवार्थनं य निर्वर्त्य कृतवान् द्विज्विलोकनम् ॥ १५ ॥

प्रविश्य वसुधापालो द्विव्यां वाराणसीं पुरीम् ।

नैषा मनुष्यभुक्तेति शूलपाणोः परिग्रहः ॥ १६ ॥

जगाम पट्टभ्यां दुःभार्तः सह पत्न्या समाकुलः ।

पुरीं प्रविश्य स नृपो विश्वासमकरोत्तदा ॥ १७ ॥

ददृशेऽथ मुनिश्रेष्ठं ब्राह्मणं दक्षिणार्थिनम् ।

तं दृष्ट्वा समनुप्राप्तं विनयावनतोऽभवत् ॥ १८ ॥

प्राह सैवाञ्जलिं कृत्वा हरिश्चन्द्रो महामुनिम् ।

एमे प्राणाः सुतश्चायं प्रिया पत्नी मुने मम ॥ १९ ॥

येन ते कृत्यमस्त्याशु गृहाणाथ द्विजोत्तम ।

यथ्यान्यकार्यमस्माभिस्तन्ममाप्यातुमर्हसि ॥ २० ॥

विश्वामित्र उवाच -

पूर्णाः स मासो भद्रं ते दीयतां मम दक्षिणा ।
पूर्वं तस्य निमित्तं हि स्मर्यते स्ववचो यदि ॥ २१ ॥

राजोवाच -

ब्रह्मन्नाद्यापि सम्पूर्णां मासो ज्ञानतपोभव ।
तिष्ठत्येकदिनार्धं यत्प्रतीक्षस्व नापरम् ॥ २२ ॥

विश्वामित्र उवाच -

शेवमस्तु महाराज आगमिष्याम्यहं पुनः ।
शापं तव प्रदास्यामि न येदद्य प्रयच्छसि ॥ २३ ॥

धृत्युक्त्वाथ यथौ विप्रो राजा याचिन्तयत्तदा ।
कथमस्मै प्रयच्छामि दक्षिणा या प्रतिश्रुता ॥ २४ ॥

कुतः पुष्टानि मित्राणि कुत्रार्थः साम्प्रतं मम ।
प्रतिग्रहः प्रदृष्टो मे तत्र याञ्छ्या कथं भवेत् ॥ २५ ॥

राज्ञां वृत्तित्रयं प्रोक्तं धर्मशास्त्रेषु निश्चितम् ।
यदि प्राणान्विमुञ्चामि ह्यप्रदाय य दक्षिणाम् ॥ २६ ॥

ब्रह्मस्वदा कृमिः पापो भविष्याम्यधमाधमः ।
अथवा प्रेततां यास्ये वर शेवात्मविद्धयः ॥ २७ ॥

सूत उवाच -

राजनं व्याकुलं दीनं चिन्तयानमधोमुषम् ।
प्रत्युवाच तदा पत्नी बाष्पगद्गदया गिरा ॥ २८ ॥

त्यज चिन्तां महाराज स्वधर्ममनुपालय ।
प्रेतवद्गर्जनीयो हि नरः सत्यबलिष्कृतः ॥ २९ ॥

नातः परतरं धर्मं वदन्ति पुरुषस्य य ।
यादृशं पुरुषव्याघ्र स्वसत्यस्थानुपालनम् ॥ ३० ॥

अग्निहोत्रमधीतं य दानाद्याः सकलाः क्रियाः ।
भवन्ति तस्य वैकुल्यं वाक्यं यस्थानृतं भवेत् ॥ ३१ ॥

सत्यमत्यन्तमुदितं धर्मशास्त्रेषु धीमताम् ।
तारणायानृतं तद्भत्यातनायाकृतात्मनाम् ॥ ३२ ॥

શતાશ્વમેધાનાદૃત્ય રાજસૂયં ચ પાર્થિવઃ ।
કૃત્વા રાજા સકૃત્સ્વર્ગાદંસત્યવચનાચ્ચ્યુતઃ ॥ ૩૩ ॥

રાજોવાચ -
વંશવૃદ્ધિકરશ્ચાયં પુત્રસ્તિષ્ઠતિ બાલકઃ ।
ઉચ્યતાં વક્તુકામાસિ યદ્ધાક્યં ગજગામિનિ ॥ ૩૪ ॥

પત્યુવાચ -
રાજન્ માભૂદસત્યં તે પુંસાં પુત્રકૃલાઃ સ્ત્રિયઃ ।
તન્માં પ્રદાય વિત્તેન દેહિ વિપ્રાય દક્ષિણામ્ ॥ ૩૫ ॥

વ્યાસ ઉવાચ -
એતદ્ધાક્યમુપશ્રુત્ય યયૌ મોહં મહીપતિઃ ।
પ્રતિલભ્ય ચ સંજ્ઞાં વૈ વિલલાપાતિદુઃખિતઃ ॥ ૩૬ ॥
મહદુખઃમિદં ભદ્રે યત્ત્વમેવં બ્રવીષિ મે ।
કિં તવ સ્મિતસંલ્લાપા મમ પાપસ્ય વિસ્મૃતાઃ ॥ ૩૭ ॥

હા હા ત્વયા કથં યોગ્યં વક્તુમેતચ્છુચિસ્મિતે ।
દુર્વાચ્યમેતદ્વચનં કથં વદસિ ભામિનિ ॥ ૩૮ ॥

ઇત્યુક્ત્વા નૃપતિશ્રેષ્ઠો ન ધીરો દારવિકથે ।
નિપપાત મહીપૃષ્ઠે મૂર્ચ્ચયાતિપરિપ્લુતઃ ॥ ૩૯ ॥

શયાનં ભુવિ તં દૃષ્ટ્વા મૂર્ચ્ચયાપિ મહીપતિમ્ ।
ઉવાચેદં સુકરુણં રાજપુત્રી સુદુઃખિતા ॥ ૪૦ ॥

હા મહારાજ કસ્યેદમપધ્યાનાદુપાગતમ્ ।
યસ્ત્વં નિપતિતો ભૂમૌ રકુવચ્છરણોચિતઃ ॥ ૪૧ ॥

યેનૈવ કોટિશો વિત્તં વિપ્રાણામપવર્જિતમ્ ।
સ એવ પૃથિવીનાથો ભુવિ સ્વપિતિ મે પતિઃ ॥ ૪૨ ॥

હા કષ્ટે કિં તવાનેન કૃતં દૈવ મહીક્ષિતા ।
યદિન્દ્રોપેન્દ્રતુલ્યોડયં નીતઃ પાપામિમાં દશામ્ ॥ ૪૩ ॥

ઇત્યુક્ત્વા સાપિ સુશ્રોણી મૂર્ચ્ચિતા નિપપાત હ ।
ભર્તુર્દુઃખમહાભારેણાસહ્યેનાતિપીડિતા ॥ ૪૪ ॥

શિશુર્દૃષ્ટ્વા ક્ષુધાવિષ્ટઃ પ્રાહ વાક્યં સુદુઃખિતઃ ।

तात तात प्रदेख्यन्नं मातर्मे देडि भोजनम् ॥ ४५ ॥

क्षुभ्मे बलवती जाता जिह्वात्रे मेऽतिशुष्यति ॥ ४६ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां

सप्तमस्कन्धे उरिश्चन्द्रोपाख्यानवर्णनं नाम विंशोऽध्यायः ॥ ७.२० ॥

७.२१ अेकविंशोऽध्यायः । उरिश्चन्द्रोपाख्यानवर्णनम् ।

अेतस्मिन्नन्तरे प्राप्तो विश्वामित्रो महातपाः ।

अन्तडेन समः कुब्धो धनं स्वं याचितुं लुटा ॥ १ ॥

तमालोक्य उरिश्चन्द्रः पपात लुवि मूर्च्छितः ।

स वारिणा तमभ्युक्ष्य राजानमिदमब्रवीत् ॥ २ ॥

उत्तिष्ठोत्तिष्ठ राजेन्द्र स्वां ददस्वेष्टदक्षिणाम् ।

ऋणं धारयतां दुःखमलन्धलनि वर्धते ॥ ३ ॥

आप्यायमानः स तदा डिमशीतेन वारिणा ।

अवाप्य येतनां राजा विश्वामित्रमवेक्ष्य य ॥ ४ ॥

पुनर्मोडं समापेदे ल्यथ कोधं ययौ मुनिः

समाश्वास्य य राजानं वाक्यमालु द्विजोत्तमः ॥ ५ ॥

विश्वामित्र उवाच -

दीयतां दक्षिणा सा मे यदि धैर्यमवेक्षसे ।

सत्येनार्कः प्रतपति सत्ये तिष्ठति मेदिनी ॥ ६ ॥

सत्ये प्रोक्तः परो धर्मः स्वर्गः सत्ये प्रतिष्ठितः ।

अश्वमेधसलसं तु सत्यं य तुलया धृतम् ॥ ७ ॥

अश्वमेधसलस्राद्धि सत्यमेकं विशिष्यते ।

अथवा किं ममैतेन प्रोक्तेनास्ति प्रयोजनम् ॥ ८ ॥

मदीयां दक्षिणां राजन्न दास्यति भवान्यदि ।

अस्तायलगते ल्यर्के शास्यामि त्वामतो ध्रुवम् ॥ ९ ॥

एत्युक्त्वा स ययौ विप्रो राजा यासीद्भययातुरः ।

दुःखीभूतोऽवनौ निःस्वो नृशंसमुनिनार्दितः ॥ १० ॥

सूत उवाच -

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र ब्राह्मणो वेदपाठगः ।

ब्राह्मणैर्बहुभिः सार्धं निर्ययौ स्वगुडाद् बलिः ॥ ११ ॥

ततो राज्ञी तु तं दृष्ट्वा आथान्तं तापसं स्थितम् ।

उवाच वाक्यं राजानं धर्मार्थसहितं तदा ॥ १२ ॥

त्रयाणामपि वर्णानां पिता ब्राह्मण उच्यते ।

पितृद्रव्यं हि पुत्रेण ग्रहीतव्यं न संशयः ॥ १३ ॥

तस्माद्यं प्रार्थनीयो धनार्थमिति मे मतिः ।

राजोवाच -

नाहं प्रतिग्रहं काङ्क्षे क्षत्रियोऽहं सुमध्यमे ॥ १४ ॥

यायनं भलु विप्राणां क्षत्रियाणां न विद्यते ।

गुरुर्हि विप्रो वर्णानां पूजनीयोऽस्ति सर्वदा ॥ १५ ॥

तस्माद् गुरुर्न याव्यः स्यात्क्षत्रियाणां विशेषतः ।

यजनाध्ययनं दानं क्षत्रियस्य विधीयते ॥ १६ ॥

शरणागतानामभयं प्रजानां प्रतिपालनम् ।

न याप्येवं तु वक्तव्यं देहीति कृपणं वयः ॥ १७ ॥

ददामीत्येव मे देवि लुप्तये निलितं वयः ।

अर्जितं कुत्रचिद् द्रव्यं ब्राह्मणाय ददाम्यहम् ॥ १८ ॥

पत्न्युवाच -

कालः समविषमकरः परिभवसम्मानमानदः कालः ।

कालः करोति पुरुषं दातारं याचितारं च ॥ १९ ॥

विप्रेण विदुषा राजा कुद्धेनातिबलीयसा ।

राजयान्निरस्तः सौम्याख्य पश्य कालस्य येष्टितम् ॥ २० ॥

राजोवाच -

असिना तीक्ष्णधारेण वरं जिह्वा द्विधा कृता ।

न तु मानं परित्यज्य देहि देहीति भाषितम् ॥ २१ ॥

क्षत्रियोऽहं मलाभागे न याये किञ्चिदप्यहम् ।

ददामि वाहं नित्यं हि भुजवीर्यार्जितं धनम् ॥ २२ ॥

पत्न्युवाच -

यदि ते हि मહाराज याचितुं न क्षमं मनः ।
 अहं तु न्यायतो दत्ता देवैरपि सवासवैः ॥ २३ ॥
 अहं शास्या य पत्या य रक्षया यैव मडाद्युते ।
 मन्मौल्यं सङ्गृहीत्वाथ गुर्वर्थं सम्प्रदीयताम् ॥ २४ ॥
 अेतद्भाक्यमुपश्रुत्य हरिश्चन्द्रो महीपतिः ।
 कष्टं कष्टमिति प्रोस्य विललापातिदुःषितः ॥ २५ ॥
 भार्या य भूयः प्राडेहं क्रियतां वयनं मम ।
 विप्रशापाग्निदग्धत्वान्नीयत्वमुपयास्यसि ॥ २६ ॥

न धृतछेतोर्न य मधुछेतो-
 र्न राजयछेतोर्न य भोगछेतोः ।
 ददस्व गुर्वर्थमतो मया त्वं
 सत्यव्रतत्वं सङ्कलं कुरुष्व ॥ २७ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां
 सप्तमस्कन्धे हरिश्चन्द्रोपाख्यानवर्णनं नाम अेकविंशोऽध्यायः ॥ ७.२१ ॥

७.२२ द्वाविंशोऽध्यायः । हरिश्चन्द्रस्य पत्नीपुत्रविषयवर्णनम् ।

व्यास उवाच -

स तथा नोद्यमानस्तु राजा पत्या पुनः पुनः ।
 प्राड भद्रे करोम्येष विषयं ते सुनिर्घृणः ॥ १ ॥
 नृशंसैरपि यत्कर्तुं न शक्यं तत्करोम्यहम् ।
 यदि ते भ्राजते वाणी वक्तुमीदृक्सुनिष्ठुरम् ॥ २ ॥
 अेवमुक्त्वा ततो राजा गत्वा नगरमातुरः ।
 अवतार्य तदा रङ्गे तां भार्यां नृपसत्तमः ।
 बाष्पगद्गदकण्ठस्तु ततो वयनमब्रवीत् ।
 भो भो नागरिकाः सर्वे शृणुष्वं वयनं मम ॥ ४ ॥
 कस्यचिद्वदि कार्यं स्याद्दास्या प्राणेष्यया मम ।
 स ब्रवीतु त्वरायुक्तो यावत्स्वं धारयाम्यहम् ॥ ५ ॥

तेऽद्भुवन्पण्डिताः कस्त्वं पत्नीं विडेत्तुमागतः ।

राज्ञोवाच -

किं मां पृच्छथ कस्त्वं लो नृशंसोऽहममानुषः ॥ ६ ॥

राक्षसो वास्मि कठिनस्ततः पापं करोम्यहम् ।

व्यास उवाच -

तं शब्दं सलसा श्रुत्वा कौशिको विप्ररूपधृक् ॥ ७ ॥

वृद्धरूपं समास्थाय हरिश्चन्द्रमभाषत ।

समर्पयस्व मे दासीमहं केता धनप्रदः ॥ ८ ॥

अस्ति मे वित्तमतुलं सुकुमारी य मे प्रिया ।

गृहकर्म न शक्नोति कर्तुमस्मात्प्रयच्छ मे ॥ ९ ॥

अहं गृह्णामि दासीं तु कति दास्यामि ते धनम् ।

अवेमुक्ते तु विप्रेण हरिश्चन्द्रस्य भूपतेः ॥ १० ॥

विदीर्णं तु मनो दुःपान्न यैनं किञ्चिद्व्रवीत् ।

विप्र उवाच -

कर्मणश्च वयोरूपशीलानां तव योषितः ॥ ११ ॥

अनुत्तुपमिदं वित्तं गृहाणार्पय मेऽबलाम् ।

धर्मशास्त्रेषु यद् दृष्टं स्त्रियो मौल्यं नरस्य य ॥ १२ ॥

द्वात्रिंशल्लक्षणोपेता दक्षा शीलगुणान्विता ।

कोटिमौल्यं सुवर्णस्य स्त्रियः पुंसस्तथार्बुदम् ॥ १३ ॥

धत्याकर्णं वयस्तस्य हरिश्चन्द्रो महीपतिः ।

दुःभेन मलताऽऽविष्टो न यैनं किञ्चिद्व्रवीत् ॥ १४ ॥

ततः स विप्रो नृपतेः पुरतो वल्कलोपरि ।

धनं निधाय केशेषु धृत्वा राज्ञीमकर्षयत् ॥ १५ ॥

राज्ञ्युवाच -

मुञ्च्य मुञ्चार्य मां सद्यो यावत्पश्याम्यहं सुतम् ।

दुर्लभं दर्शनं विप्र पुनरस्य भविष्यति ॥ १६ ॥

पश्येह पुत्र मामेवं मातरं दास्यतां गताम् ।

मां मास्त्राक्षी राजपुत्र न स्पृश्याहं त्वयाधुना ॥ १७ ॥

ततः स बालः सलसा दृष्ट्वाऽऽकृष्टां तु मातरम् ।
समभ्यधावदम्भेति वदन्साश्रुविलोचनः ॥ १८ ॥

उस्ते वस्त्रं समाकर्षन् काकपक्षधरः स्फलन् ।
तमागतं द्विजः कोधाद् बालमप्याहनत्तदा ॥ १९ ॥

वदन्स्तथापि सोऽम्भेति नैव मुञ्चति मातरम् ।
राक्ष्युवाच -

प्रसादं कुरु मे नाथ कीर्णेष्वेमं छि बालकम् ॥ २० ॥

कीर्तापि नालं भविता विनैनं कार्यसाधिका ।
छत्थं ममाल्यभाग्यायाः प्रसादं कुरु मे प्रभो ॥ २१ ॥

ब्राह्मण उवाच -

गृह्यतां वित्तमेतत्ते दीयतां मम बालकः ।
स्त्रीपुंसोर्धर्मशास्त्रज्ञैः कृतमेव छि वेतनम् ॥ २२ ॥

शतं सलस्रं लक्षं य कोटिमौल्यं तथापरैः ।
द्वात्रिंशल्लक्षणोपेता दक्षा शीलगुणान्विता ॥ २३ ॥

कोटिमौल्यं स्त्रियः प्रोक्तं पुरुषस्य तथार्बुदम् ।
सूत उवाच -

तथैव तस्य तद्वित्तं पुरः क्षिप्तं पटे पुनः ॥ २४ ॥

प्रगृह्य बालकं मात्रा सलैकस्थमबन्धयत् ।
प्रतस्थे स गृहं क्षिप्रं तथा सल मुदान्वितः ॥ २५ ॥

प्रदक्षिणां तु सा कृत्वा जनुभ्यां प्राणता स्थिता ।
बाष्पपर्याकुला दीना त्विदं वचनमब्रवीत् ॥ २६ ॥

यदि दत्तं यदि हुतं ब्राह्मणास्तर्पिता यदि ।
तेन पुण्येन मे भर्ता हरिश्चन्द्रोऽस्तु वै पुनः ॥ २७ ॥

पादयोः पतितां दृष्ट्वा प्राणोभ्योऽपि गरीयसीम् ।
छाडेति य वदन् राजा विललापाकुलेन्द्रियः ॥ २८ ॥

वियुक्तयेयं कथं जाता सत्यशीलगुणान्विता ।
वृक्षच्छायापि वृक्षं तं न जछाति कदाचन ॥ २९ ॥

येवं भार्या वदित्वाथ सुसम्बद्धं परस्परम् ।

पुत्रं य तमुवायेदं मां त्वं छित्वा क्व यास्यसि ॥ ३० ॥

कां दिशं प्रति यास्यामि को मे द्युभं निवारयेत् ।

राज्यत्यागे न मे द्युभं वनवासे न मे द्विज ॥ ३१ ॥

यत्पुत्रेण वियोगो मे अेवमाह स भूपतिः ।

सद्भर्तृभोग्या छि सदा लोके भार्या भवन्ति छि ॥ ३२ ॥

मया त्यक्तासि कल्याणि द्युभेन विनियोजिता ।

धृक्वाकुवंशसम्भूतं सर्वराज्यसुभोजितम् ॥ ३३ ॥

मामीदृशां पतिं प्राप्य दासीभावं गता ल्यसि ।

धृदृशे मज्जमानं मां सुमहच्छोकसागरे ॥ ३४ ॥

को मामुद्धरते देवि पौराणान्ध्यानविस्तरैः ।

सूत उवाच -

पश्यतस्तस्य राजर्षेः कशाघातैः सुदारुणैः ॥ ३५ ॥

घातयित्वा तु विप्रेणो नेतुं समुपयङ्गमे ।

नीयमानौ तु तौ दृष्ट्वा भार्यापुत्रौ स पार्थिवः ॥ ३६ ॥

विललापातिदुःभार्तो निःश्वस्योष्णं पुनः पुनः ।

यां न वायुर्न वाऽऽदित्यो न चन्द्रो न पृथग्जनाः ॥ ३७ ॥

दृष्टवन्तः पुरा पत्नीं सेयं दासीत्वमागता ।

सूर्यवंशप्रसूतोऽयं सुकुमारकराङ्गुलिः ॥ ३८ ॥

सम्प्राप्तो विङ्गयं बालो धिष्णामस्तु सुदुर्मतिम् ।

हा प्रिये हा शिशो वत्स ममानार्थस्य दुर्नयः ॥ ३९ ॥

दैवाधीनदशां प्राप्तो न मृतोऽस्मि तथापि धिङ् ।

व्यास उवाच -

अेवं विलपितो राज्ञोऽग्रे विप्रोऽन्तरधीयत ॥ ४० ॥

वृक्षगोडादिभिस्तुङ्गैस्तावादाय त्वरान्वितः ।

अत्रान्तरे मुनिश्रेष्ठस्त्वाजगाम महातपाः ॥ ४१ ॥

सशिष्यः कौशिकेन्द्रोऽसौ निष्ठुरः क्रूरदर्शनः ।

विश्वामित्र उवाच-

या त्वयोक्ता पुरा राजन् राजसूयस्य दक्षिणा ॥ ४२ ॥

तां ददस्व महाबाहो यद्वि सत्यं पुरस्कृतम् ।

हरिश्चन्द्र उवाच -

नमस्करोमि राजर्षे गृह्णाणेमां स्वदक्षिणाम् ॥ ४३ ॥

राजसूयस्य यागस्य या मयोक्ता पुरानघ ।

विश्वामित्र उवाच -

कुतो लब्धमिदं द्रव्यं दक्षिणार्थे प्रदीयते ॥ ४४ ॥

अेतदायक्ष्व राजेन्द्र यथा द्रव्यं त्वयार्जितम् ।

राजोवाच -

किमनेन महाभाग कथितेन तवानघ ॥ ४५ ॥

शोकस्तु वर्धते विप्र श्रुतेनानेन सुप्रत ।

ऋषिरुवाच -

अशस्तं नैव गृह्णामि शस्तमेव प्रयच्छ मे ॥ ४६ ॥

द्रव्यस्यागमनं राजन् कथयस्व यथातथम् ।

राजोवाच -

मया देवी तु सा भार्या विकीर्ता कोटिसम्मितैः ।

निष्ठैः पुत्रो रोडिताभ्यो विकीतोऽर्बुदसङ्गभ्यया ।

विप्रैकादशकोटयस्त्वं सुवर्णस्य गृह्णाण मे ॥ ४८ ॥

सूत उवाच -

तद्धितं स्वप्लमालक्ष्य दारविडयसम्भवम् ।

शोकाभिभूतं राजानं कुपितः कौशिकोऽब्रवीत् ॥ ४९ ॥

ऋषिरुवाच -

राजसूयस्य यज्ञस्य नैषा भवति दक्षिणा ।

अन्यदुत्पाद्य क्षिप्रं सम्पूर्णा येन सा भवेत् ॥ ५० ॥

क्षत्रबन्धो ममेमां त्वं सदृशीं यद्वि दक्षिणाम् ।

मन्यसे तर्हि तत्क्षिप्रं पश्य त्वं मे परं बलम् ॥ ५१ ॥

तपसोऽस्य सुतप्तस्य ब्राह्मणस्यामलस्य च ।

मत्प्रभास्य योऽस्य शुद्धस्याध्ययनस्य च ॥ ५२ ॥

राजोवाच -

अन्यद्वास्यामि भगवन् कालः कश्चित्प्रतीक्ष्यताम् ।

अधुनैवास्ति विक्रीता पत्नी पुत्रश्च बालकः ॥ ५३ ॥

विश्वामित्र उवाच -

यतुर्भागः स्थितो योऽयं द्विवसस्य नराधिप ।

अेष ओव प्रतीक्ष्यो मे वक्तव्यं नोत्तरं त्वया ॥ ५४ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां सप्तमस्कन्धे

उरिश्चन्द्रस्य पत्नीपुत्रविक्रयवर्णनं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥ ७.२२ ॥

७.२३ त्रयोविंशोऽध्यायः । उरिश्चन्द्रोपाख्यानवर्णनम् ।

व्यास उवाच -

तमेवमुक्त्वा राजानं निर्घृणं निष्ठुरं वयः ।

तदादाय धनं पूर्णं कुपितः कौशिको ययौ ॥ १ ॥

विश्वामित्रे गते राजा ततः शोकमुपागतः ।

श्वासोच्छ्वासं मुहुः कृत्वा प्रोवाचोऽथैरधोमुष्णः ॥ २ ॥

वित्तक्रीतेन यस्यार्तिर्मया प्रेतेन गच्छति ।

स भ्रवीतु त्वरायुक्तो यामे तिष्ठति भास्करः ॥ ३ ॥

अथाजगाम त्वरितो धर्मश्चाण्डालरूपधृक् ।

दुर्गन्धो विकृतोरस्कः श्मश्रुलो दन्तुरोऽघृणी ॥ ४ ॥

कृष्णो लम्बोदरः स्निग्धः करालः पुरुषाधमः ।

उस्तजर्जरयष्टिश्च शवमात्यैरलङ्कृतः ॥ ५ ॥

याण्डाल उवाच -

अहं गृह्णामि दासत्वे भृत्यार्थः सुमहान्मम ।

क्षिप्रमायक्ष्व भौल्यं डिमेतत्ते सम्प्रदीयते ॥ ६ ॥

व्यास उवाच -

तं तादृशमथालक्ष्य कुरदृष्टिं सुनिर्घृणाम् ।

वदन्तमतिदुःशीलं कस्त्वमित्याह पार्थिवः ॥ ७ ॥

याण्डाल उवाच -

याण्डालोऽहमिह ज्ञातः प्रवीरेति नृपोत्तम ।

शासने सर्वदा तिष्ठ मृतयैवापडारकः ॥ ८ ॥

अवेमुक्तस्तदा राजा वचनं येदमब्रवीत् ।
 ब्राह्मणः क्षत्रियो वापि गृह्णात्विति मतिर्भम ॥ ८ ॥
 उत्तमस्योत्तमो धर्मो मध्यमस्य य मध्यमः ।
 अधमस्याधमश्चैव षति प्राडुर्मनीषिणः ॥ १० ॥
 याएडाल उवाच ।
 अवेमेव त्वया धर्मः कथितो नृपसत्तम ।
 अवियार्यं त्वया राजन्नधुनोक्तं ममाग्रतः ॥ ११ ॥
 विचारयित्वा यो भूते सोऽभीष्टं लभते नरः ।
 सामान्यमेव तत्प्रोक्तमवियार्यं त्वयानघ ॥ १२ ॥
 यद्वि सत्यं प्रमाणं ते गृहीतोऽसि न संशयः ।
 उरिश्चन्द्र उवाच -
 असत्यान्नरके गच्छेत्सद्यः कूरे नराधमः ॥ १३ ॥
 ततश्चाएडालता साध्वी न वरा मे ऽयसत्यता ।
 व्यास उवाच -
 तस्यैवं वदतः प्राप्तो विश्वामित्रस्तपोनिधिः ॥ १४ ॥
 ङोधामर्षविवृत्ताक्षः प्राडु येदं नराधिपम् ।
 याएडालोऽयं मनस्थं ते दातुं वित्तमुपस्थितः ॥ १५ ॥
 कस्मान्न दीयते मज्जमशेषा यद्गदक्षिणा ।
 राज्ञोवाच -
 भगवन्सूर्यवंशोत्थमात्मानं वेद्मि ङौशिक ॥ १६ ॥
 कथं याएडालदासत्वं गमिष्ये वित्तकामतः ।
 विश्वामित्र उवाच -
 यद्वि याएडालवित्तं त्वमात्मविक्रयञ्च मम ॥ १७ ॥
 न प्रदास्यसि येत्तर्हि शाप्यामि त्वामसंशयम् ।
 याएडालादथवा विप्रादेहि मे दक्षिणाधनम् ॥ १८ ॥
 विना याएडालमधुना नान्यः कश्चिद्धनप्रदः ।
 धनेनाडं विना राजन्न यास्यामि न संशयः ॥ १९ ॥
 ष्टदानीमेव मे वित्तं न प्रदास्यसि येन्नृप ।

दिनेऽर्घघटिकाशेषे तत्त्वां शापाग्निना दडे ॥ २० ॥

व्यास उवाच -

उरिश्चन्द्रस्ततो राजा मृत्ववस्त्रितञ्जितः ।
प्रसीदति वदन्मादौ ऋषेर्जग्राह विह्वलः ॥ २१ ॥

उरिश्चन्द्र उवाच -

दासोऽस्यार्तोऽस्मि दीनोऽस्मि त्वद्भक्तश्च विशेषतः ।
प्रसादं कुरु विप्रर्षे कष्टश्चाण्डालसङ्कुरः ॥ २२ ॥

भवेयं वित्तशेषेण तव कर्मकरो वशः ।
तवैव मुनिशार्दूल प्रेष्यश्चित्तानुवर्तकः ॥ २३ ॥

विश्वामित्र उवाच -

अेवमस्तु महाराज ममैव भव डिङ्कुरः ।
डिन्तु मद्भयनं कार्यं सर्वदैव नराधिप ॥ २४ ॥

व्यास उवाच -

अेवमुक्तेऽथ वयने राजा उर्षसमन्वितः ।
अमन्यत पुनर्जातमात्मानं प्राह कौशिकम् ॥ २५ ॥

तवादेशं कश्चिन्मि सदैवालं न संशयः ।
आदेशय द्विजश्रेष्ठ किं करोमि तवानघ ॥ २६ ॥

विश्वामित्र उवाच -

याण्डालागच्छ मद्दासमौल्यं किं मे प्रयच्छसि ।
गृहाण दासं मौल्येन मया दत्तं तवाधुना ॥ २७ ॥

नास्ति दासेन मे कार्यं वित्ताशा वर्तते मम ।

व्यास उवाच -

अेवमुक्ते तदा तेन स्वपथो लुष्टमानसः ॥ २८ ॥

आगत्य सन्निधौ तूर्णं विश्वामित्रमभाषत ।

याण्डाल उवाच -

दशयोजनविस्तीर्णो प्रयागस्य य मण्डले ॥ २९ ॥

भूमिं रत्नमयीं कृत्वा दास्ये तेऽहं द्विजोत्तम ।

अस्य विड्यण्णेनेयमार्तिश्च प्रहता त्वया ॥ ३० ॥

व्यास उवाच -

ततो रत्नसदस्त्राणि सुवर्णमणिभौक्तिकैः ।
याङ्गालेन प्रदत्तानि जग्राह द्विजसत्तमः ॥ ३१ ॥
हरिश्चन्द्रस्तथा राजा निर्विकारमुष्णोऽभवत् ।
अमन्यत तथा घैर्याद्विश्वामित्रो हि मे पतिः ॥ ३२ ॥
तत्तद्वैव मया कार्यं यद्यं कारयिष्यति ।
अथान्तरिक्षे सदसा वागुवायाशरीरिणी ॥ ३३ ॥
अनृणोऽसि मलाभाग दत्ता सा दक्षिणा त्वया ।
ततो द्रियः पुष्पवृष्टिः पपात नृपमूर्धनि ॥ ३४ ॥
साधु साध्विति तं देवाः प्रोयुः सेन्द्रा मलौजसः ।
दर्षेण महताऽऽविष्टो राजा कौशिकमब्रवीत् ॥ ३५ ॥

राजोवाच -

त्वं हि माता पिता यैव त्वं हि बन्धुर्महामते ।
यद्यर्थं मोक्षितोऽहं ते क्षणाख्यैवानृणीकृतः ॥ ३६ ॥
किं करोमि मलाभाडो श्रेयो मे वयनं तव ।
अवेमुक्ते तु वयने नृपं मुनिरभाषत ॥ ३७ ॥

विश्वामित्र उवाच -

याङ्गालवयनं कार्यमद्यप्रभृति ते नृप ।
स्वस्ति तेऽस्विति तं प्रोच्य तदादाय धनं यथौ ॥ ३८ ॥
एतं श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां
सप्तमस्कन्धे हरिश्चन्द्रोपाख्यानवर्णनं नाम त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ ७.२३ ॥

७.२४ यतुर्विशोऽध्यायः । हरिश्चन्द्रचिन्तावर्णनम् ।

शौनक उवाच -

ततः किमकरोद्राजा याङ्गालस्य गृहे गतः ।
तद् ब्रूहि सूतवर्यं त्वं पृच्छतः सत्वरं हि मे ॥ १ ॥

सूत उवाच -

विश्वामित्रे गते विप्रे श्वपयो लृष्टमानसः ।

વિશ્વામિત્રાય તદ્ દ્રવ્યં દત્વા બદ્ધ્વા નરેશ્વરમ્ ॥ ૨ ॥

અસત્યો યાસ્યસીત્યુક્ત્વા દણ્ડેનાતાડયત્તદા ।

દણ્ડપ્રહારસમ્ભ્રાન્તમતીવ વ્યાકુલેન્દ્રિયમ્ ॥ ૩ ॥

ઇષ્ટબન્ધુવિયોગાર્તમાનીય નિજપક્કણે ।

નિગડે સ્થાપયિત્વા તં સ્વયં સુષ્વાપ વિજ્વરઃ ॥ ૪ ॥

નિગડસ્થસ્તતો રાજા વસંશ્ચાણ્ડાલપક્કણે ।

અન્નપાને પરિત્યજ્ય સદા વૈ તદશોચયત્ ॥ ૫ ॥

તન્વી દીનમુખી દૃષ્ટ્વા બાલં દીનમુખં પુરઃ ।

માં સ્મરન્ત્યસુખાવિષ્ટા મોક્ષયિષ્યતિ નૌ નૃપઃ ॥ ૬ ॥

ઉપાત્તવિત્તો વિપ્રાય દત્વા વિત્તં પ્રતિશ્રુતમ્ ।

રોદમાનં સુતં વીક્ષ્ય માં ચ સમ્બોધયિષ્યતિ ॥ ૭ ॥

તાતપાર્શ્વં વ્રજામીતિ રુદન્તં બાલકં પુનઃ ।

તાત તાતેતિ ભાષન્તં તથા સમ્બોધયિષ્યતિ ॥ ૮ ॥

ન સા માં મૃગશાવાક્ષી વેત્તિ ચાણ્ડાલતાં ગતમ્ ।

રાજ્યનાશઃ સુહૃત્યાગો ભાર્યાતનયવિક્રયઃ ॥ ૯ ॥

તતશ્ચાણ્ડાલતા ચેયમહો દુઃખપરમ્પરા ।

એવં સ નિવસન્નિત્યં સ્મરંશ્ચ દયિતાં સુતમ્ ॥ ૧૦ ॥

નિનાય દિવસાન્ રાજા ચતુરો વિધિપીડિતઃ ।

અથાક્ષિ પગ્ન્યમે તેન નિગડાન્મોચિતો નૃપઃ ॥ ૧૧ ॥

ચાણ્ડાલેનાનુશિષ્ટશ્ચ મૃતચૈલાપહારણે ।

ક્રુદ્ધેન પરુષૈર્વાજ્યૈર્નિર્ભત્સ્ય ચ પુનઃ પુનઃ ॥ ૧૨ ॥

કાશ્યાશ્ચ દક્ષિણે ભાગે શ્મશાનં વિદ્યતે મહત્ ।

તદ્રક્ષસ્વ યથાન્યાયં ન ત્યાજ્યં તત્પથા ક્વચિત્ ॥ ૧૩ ॥

ઇમં ચ જર્જરં દણ્ડં ગૃહીત્વા યાહિ મા ચિરમ્ ।

વીરબાહોરયં દણ્ડ ઇતિ ઘોષસ્વ સર્વતઃ ॥ ૧૪ ॥

સૂત ઉવાચ -

કસ્મિંશ્ચિદથ કાલે તુ મૃતચૈલાપહારકઃ ।

હરિશ્ચન્દ્રોડભવદ્રાજા શ્મશાને દદ્રશાનુગઃ ॥ ૧૫ ॥

याएडावेनानुशिष्टस्तु मृतयैलापडारिणा ।
 राजा तेन समादिष्टो जगाम शवमन्दिरम् ॥ १६ ॥
 पुर्यास्तु दक्षिणे देशे विद्यमानं भयानकम् ।
 शवमात्यसमाकीर्णं दूर्गन्धं बहुधूमकम् ॥ १७ ॥
 श्मशानं घोरसन्नादं शिवाशतसमाकुलम् ।
 गृद्ग्नगोमायुसङ्कीर्णं श्ववृन्दपरिवारितम् ॥ १८ ॥
 अस्थिसङ्घातसङ्कीर्णं महादूर्गन्धसङ्कुलम् ।
 अर्धदग्धशवास्थानि विकसदन्तपङ्क्तिभिः ॥ १९ ॥
 उसन्तीवाग्निमध्यस्थकायस्यैवं व्यवस्थितिः ।
 नानामृतस्युद्धन्नादं महाकोलाहलाकुलम् ॥ २० ॥
 डा पुत्र मित्र डा बन्धो भ्रातर्वत्स प्रियाद्य मे ।
 डाप्यते भागिनेयार्ह डा मातुल पितामह ॥ २१ ॥
 मातामह पितः पौत्र क्व गतोऽस्येहि बान्धव ।
 एति शब्दैः समाकीर्णं भैरवैः सर्वदेहिनाम् ॥ २२ ॥
 ज्वलन्मांसवसामेदश्छूमिति ध्वनिसङ्कुलम् ।
 अग्नेश्चटयटाशब्दो भैरवो यत्र जायते ॥ २३ ॥
 कल्पान्तसदृशाकारं श्मशानं तत्सुदारुणम् ।
 स राजा तत्र सम्प्राप्तो दुःखादेवमशोयत ॥ २४ ॥
 डा भृत्या मन्त्रिणो यूयं क्व तद्राज्यं कुलोचितम् ।
 डा प्रिय पुत्र मे बाल मां त्यक्त्वा मन्दभाग्यकम् ॥ २५ ॥
 ब्राह्मणस्य य कोपेन गता यूयं क्व दूरतः ।
 विना धर्मं मनुष्याणां जायते न शुभं क्वचित् ॥ २६ ॥
 यत्नतो धारयेत्तस्मात्पुरुषो धर्ममेव हि ।
 एत्येवं चिन्तयंस्तत्र याएडालोक्तं पुनः पुनः ॥ २७ ॥
 मलेन द्दिग्धसर्वाङ्गः शवानां दृशने प्रजन् ।
 लकुटाकारकल्पश्च धावंश्चापि ततस्ततः ॥ २८ ॥
 अस्मिञ्छव एदं मौल्यं शतं प्राप्स्यामि याग्रतः ।

धर्तं मम धर्तं राज्ञा धर्तं याद्दालकस्य च ॥ २८ ॥

धृत्येवं चिन्तयन् राजा व्यवस्थां दृस्तरां गतः ।

श्रुत्वा कपटसुगन्धिः कृतकथापरिग्रहः ॥ ३० ॥

शिताभस्मरजोलिप्तमुभभाडूदराङ्घ्रिकः ।

नानामेदोवसामज्जालिप्तपाण्यङ्गुलिः श्वसन् ॥ ३१ ॥

नानाशवौदनकृतक्षुन्नवृत्तिपरायणः ।

तदीयमात्यसंश्लेषकृतमस्तकमाङ्गलः ॥ ३२ ॥

न रात्रौ न दिवा शेते लालेति प्रवदन्मुहुः ।

अयं द्वादश मासास्तु नीता वर्षशतोपमाः ॥ ३३ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां

सप्तमस्कन्धे हरिश्चन्द्रचिन्तावर्णनं नाम यतुर्विंशोऽध्यायः ॥ ७.२४ ॥

७.२५ पञ्चविंशोऽध्यायः । याद्दालाज्ञया हरिश्चन्द्रस्य भङ्गग्रहणवर्णनम् ।

सूत उवाच -

अेकदा तु गतो रन्तुं बालकैः सङ्घितो बलिः ।

वाराणस्या नातिदूरे रोडिताभ्यः कुमारकः ॥ १ ॥

क्रीडां कृत्वा ततो दर्मान् गृहीतुमुपयुक्तमे ।

कोमलानल्पमूलांश्च साग्राञ्छक्यनुसारतः ॥ २ ॥

आर्यप्रीत्यर्थमित्युक्त्वा उस्तयुग्मेन यत्नतः ।

सलक्षणाश्च समिधो बर्हिरिधं सलक्षणां ॥ ३ ॥

पलाशकाष्ठान्यादाय त्वग्निहोमार्थमादरात् ।

मस्तके भारकं कृत्वा पिधमानः पटे पटे ॥ ४ ॥

उदकस्थानमासाद्य तदा बालस्तृषान्वितः ।

भुवि भारं विनिक्षिप्य जलस्थाने तदा शिशुः ॥ ५ ॥

कामतः सलिलं पीत्वा विश्रम्य य मुहूर्तकम् ।

वल्मीकोपरि विन्यस्तभारो उर्तुं प्रयुक्तमे ॥ ६ ॥

विश्वामित्राज्ञया तावत्कृष्णसर्पो भयावहः ।

महाविधो महाघोरो वल्मीकान्निर्गतस्तदा ॥ ७ ॥

तेनासौ बालको दृष्टस्तदैव य पपात ७ ।
 रोहिताभ्यं मृतं दृष्ट्वा ययुर्बाला द्विजालयम् ॥ ८ ॥
 त्वरिता भयसंविन्नाः प्रोयुस्तन्मातुरग्रतः ।
 डे विप्रदासि ते पुत्रः क्रीडां कर्तुं बडिर्गतः ॥ ९ ॥
 अस्माभिः सडितस्तत्र सर्पदृष्टो मृतस्ततः ।
 धति सा तद्भयः श्रुत्वा वज्रपातोपमं तदा ॥ १० ॥
 पपात मूर्च्छिता भूमौ छिन्नेव कदली यथा ।
 अथ तां ब्राह्मणो रुष्टः पानीयेनाभ्यषिञ्चत ॥ ११ ॥
 मुहुर्ताञ्छ्येतनां प्राप्ता ब्राह्मणस्तामथाब्रवीत् ।
 ब्राह्मण उवाच -
 अलक्ष्मीकारकं निन्द्यं जानती त्वं निशामुषे ॥ १२ ॥
 रोदनं कुरुषे दृष्टे लज्जा ते लृद्ये न किम् ।
 ब्राह्मणो नैवमुक्त्वा सा न किञ्चिद्वाक्यमब्रवीत् ॥ १३ ॥
 रुरोद करुणां दीना पुत्रशोकेन पीडिता ।
 अश्रुपूर्णां मुष्णी दीना धूसरा मुक्तमूर्धजा ॥ १४ ॥
 अथ तां कुपितो विप्रो राजपत्नीमभाषत ।
 धिक्त्वां दृष्टे कथं गृह्य मम कार्यं विलुम्पसि ॥ १५ ॥
 अशक्ता चेत्कथं तर्हि गृहीतं मम तद्धनम् ।
 अेवं निर्भर्त्सिता तेन क्रूरवाक्यैः पुनः पुनः ॥ १६ ॥
 रुद्विता कारणां प्राड विप्रं गद्गदया गिरा ।
 स्वामिन् मम सुतो बालः सर्पदृष्टो मृतो बडिः ॥ १७ ॥
 अनुज्ञां मे प्रयच्छस्व द्रष्टुं यास्यामि बालकम् ।
 दुर्लभं दर्शनं तेन सञ्जातं मम सुप्रत ॥ १८ ॥
 धत्युक्त्वा करुणां बाला पुनरेव रुरोद ७ ।
 पुनस्तां कुपितो विप्रो राजपत्नीमभाषत ॥ १९ ॥
 ब्राह्मण उवाच -
 शठे दृष्टसमाचारे किं न जानासि पातकम् ।

यः स्वामिवेतनं गृह्य तस्य कार्यं विलुम्पति ॥ २० ॥

नरके पथ्यते सोऽथ महासौरवपूर्वके ।

उषित्वा नरके कल्पं ततोऽसौ कुक्कुटो भवेत् ॥ २१ ॥

किमनेनाथवा कार्यं धर्मसङ्कीर्तनेन मे ।

यस्तु पापरतो भूर्धः क्रूरो नीथोऽनृतः शठः ॥ २२ ॥

तद्भाक्ष्यं निष्कलं तस्मिन्भवेद् बीजमिवोषरे ।

अेखि ते विद्यते किञ्चित्पशुलोकभयं यदि ॥ २३ ॥

अेवमुक्त्वाथ सा विप्रं वेपमानाभ्रवीद्वयः ।

कारुण्यं कुरु मे नाथ प्रसीद सुमुणो भव ॥ २४ ॥

प्रस्थापय मुहूर्तं मां यावद् द्रक्ष्यामि बालकम् ।

अेवमुक्त्वाथ सा भूर्ध्रा निपत्य द्विजपादयोः ॥ २५ ॥

रुरोद करुणं बावा पुत्रशोकेन पीडिता ।

अथाह कुपितो विप्रः क्रोधसंरक्तलोचनः ॥ २६ ॥

विप्र उवाच -

किं ते पुत्रेण मे कार्यं गृहकर्म कुरुष्व मे ।

किं न जानासि मे क्रोधं कशाघातकृत्वप्रदम् ॥ २७ ॥

अेवमुक्त्वा स्थिता धैर्याद् गृहकर्म यकार ह ।

अर्धरात्रौ गतस्तस्याः पादाभ्यङ्गादिकर्मणा ॥ २८ ॥

ब्राह्मणेनाथ सा प्रोक्त्वा पुत्रपार्श्वं प्रजाधुना ।

तस्य दाढादिकं कृत्वा पुनरागच्छ सत्वरम् ॥ २९ ॥

न लुप्येत यथा प्रातर्गृहकर्म भवेति य ।

ततस्त्वेकाकिनी रात्रौ विवपन्ती जगाम ह ॥ ३० ॥

दृष्ट्वा मृतं निजं पुत्रं भृशं शोकेन पीडिता ।

यूथल्लष्टा कुरङ्गीव विवत्सा सौरभी यथा ॥ ३१ ॥

वाराणस्या बडिर्गत्वा क्षणाद् दृष्ट्वा निजं सुतम् ।

शयानं रङ्गवद्भूमौ काष्ठदुर्भतृणोपरि ॥ ३२ ॥

विललापातिदुःपार्ता शब्दं कृत्वा सुनिष्ठुरम् ।

अेखि मे सम्भुषं कस्माद्रोषितोऽसि वदाधुना ॥ ३३ ॥

आयास्यभिमुष्णो नित्यमभ्येत्युक्त्वा पुनः पुनः ।
गत्वा स्मलत्पदा तस्य पपातोपरि मूर्छिता ॥ ३४ ॥

पुनः सा येतनां प्राप्य द्योभ्यामालिङ्ग्य बालकम् ।
तन्मुष्णे वदनं न्यस्य रुरोदार्त्तस्वनैस्तदा ॥ ३५ ॥

कराभ्यां ताडनं यङ्के मस्तकस्थोदरस्य य ।
डा बाल डा शिशो वत्स डा कुमारक सुन्दर ॥ ३६ ॥

डा राजन् क्व गतोऽसि त्वं पश्येमं बालकं निजम् ।
प्राणोभ्योऽपि गरीयांसं भूतले पतितं मृतम् ॥ ३७ ॥

तथापश्यन्मुष्णं तस्य भूयो श्रुवितशङ्कया ।
निर्ज्वलवदनं ज्ञात्वा मूर्छिता निपपात ड ॥ ३८ ॥

डस्तेन वदनं गृह्य पुनरेवमभाषत ।
शयनं त्यज डे बाल शीघ्रं जागृहि बीषणाम् ॥ ३९ ॥

निशार्धं वर्धते येदं शिवाशतनिनादितम् ।
भूतप्रेतपिशाचादिडाकिनीयूथनादितम् ॥ ४० ॥

मित्राणि ते गतान्यस्तात्त्वमेकस्तु कुतः स्थितः ।
सूत उवाच -

अेवमुक्त्वा पुनस्तन्वी कराणं प्ररुरोड ॥ ४१ ॥

डा शिशो बाल डा वत्स रोडिताप्य कुमारक ।
रे पुत्र प्रतिशब्दं मे कस्मात्त्वं न प्रयच्छसि ॥ ४२ ॥

तवालं जननी वत्स डिं न जानासि पश्य माम् ।
देशत्यागाद्राज्यनाशात्पुत्र भर्त्रा स्वविड्ययात् ॥ ४३ ॥

यद्दासीत्वाय्य श्रुवामि त्वां दृष्ट्वा पुत्र डेवलम् ।
ते जन्मसमये विप्रैरादिष्टं यत्त्वनागतम् ॥ ४४ ॥

दीर्घायुः पृथिवीराजः पुत्रपौत्रसमन्वितः ।
शौर्यदानरतिः सत्त्वो गुरुदेवद्विजार्थकः ॥ ४५ ॥

मातापित्रोस्तु प्रियङ्कुत्सत्यवादी जितेन्द्रियः ।
धत्यादि सकलं जातमसत्यमधुना सुत ॥ ४६ ॥

यङ्मत्स्यावातपत्रश्रीवत्सस्वस्तिकध्वजाः ।
 तव पाणितले पुत्र कलशश्चामरं तथा ॥ ४७ ॥
 लक्ष्णानि तथान्यानि त्वद्भस्ते यानि सन्ति य ।
 तानि सर्वाणि मोघानि सञ्जातान्यधुना सुत ॥ ४८ ॥
 डा राजन्पृथिवीनाथ क्व ते राजवं क्व मन्त्रिणः ।
 क्व ते सिंहासनं छत्रं क्व ते भृङ्गः क्व तद्भनम् ॥ ४९ ॥
 क्व सायोध्या क्व उर्म्याणि क्व गजश्वरथप्रजाः ।
 सर्वमेतत्तथा पुत्र मां त्यक्त्वा क्व गतोऽसि रे ॥ ५० ॥
 डा कान्त डा नृपागच्छ पश्येमं स्वसुतं प्रियम् ।
 येन ते रिङ्गता वक्षः कुङ्कुमेनावलेपितम् ॥ ५१ ॥
 स्वशरीररजःपङ्कैर्विशालं मलिनीकृतम् ।
 येन ते बालभावेन मृगनाभिविलेपितः ॥ ५२ ॥
 भ्रंशितो बालतिलकस्तवाङ्गस्थेन भूपते ।
 यस्य वङ्गं मृदा लिसं स्नेहाद्भै युम्भितं मया ॥ ५३ ॥
 तन्मुभं मक्षिकालिङ्ग्यं पश्ये कीटैर्विदूषितम् ।
 डा राजन् पश्य तं पुत्रं भुविस्थं रङ्गवन्मतम् ॥ ५४ ॥
 डा देव किं मया कृत्यं कृतं पूर्वभवान्तरे ।
 तस्य कर्मफलस्येह न पारमुपलक्षये ॥ ५५ ॥
 डा पुत्र डा शिशो वत्स का कुमारक सुन्दर ।
 अयं तस्या विलापं ते श्रुत्वा नगरपालकाः ॥ ५६ ॥
 जागृतास्त्वरितास्तस्याः पार्श्वमीयुः सुविस्मिताः ।
 जना उच्युः -
 का त्वं बालस्य कस्यायं पतिस्ते कुत्र तिष्ठति ॥ ५७ ॥
 अथैव निर्भया रात्रौ कस्मात्त्वमिह रोदिषि ।
 अयमुक्ताथ सा तन्वी न किञ्चिद्वाक्यमब्रवीत् ॥ ५८ ॥
 भूयोऽपि पृष्टा सा तूष्णीं स्तब्धीभूता बभूव ह ।
 विललापातिदुःपार्ता शोकाश्रुप्लुतलोचना ॥ ५९ ॥
 अथ ते शङ्कितास्तस्यां रोमाञ्चिततनूरुहाः ।

सन्त्रस्ताः प्रादुरन्धोन्धमुद्धृतायुधपाणयः ॥ ६० ॥

नूनं स्त्री न भवत्येषा यतः किञ्चिन्न भाषते ।

तस्माद्ग्रध्या भवेदेषा यत्नतो बालघातिनी ॥ ६१ ॥

शुभा येत्तर्हि किं ङ्यत्र निशार्धे तिष्ठते बलिः ।

भक्षार्थमनया नूनमानीतः कस्यचिच्छिशुः ॥ ६२ ॥

धृत्युक्त्वा तैर्गृहिता सा गाढं केशेषु सत्वरम् ।

भुजयोरपरैश्चैव कैश्चापि गलके तथा ॥ ६३ ॥

भेयरी यास्यतीत्युक्तं बहुभिः शस्त्रपाणिभिः ।

आकृष्य पक्कणे नीता याद्गालाय समर्पिता ॥ ६४ ॥

डे याद्गाल बडिर्दृष्टा ङ्यस्माभिर्बालघातिनी ।

वध्यतां वध्यतामेष शीघ्रं नीत्वा बलिःस्थले ॥ ६५ ॥

याद्गालः प्राड तां दृष्ट्वा ज्ञातेयं लोकविश्रुता ।

न दृष्टपूर्वा केनापि लोकडिम्भान्धनेकधा ॥ ६६ ॥

भक्षितान्धनया भूरि भवद्भिः पुण्यमार्जितम् ।

भ्यातिर्वः शाश्वती लोके गच्छन्वं य यथासुभम् ॥ ६७ ॥

द्विजस्त्रीबालगोघाती स्वर्णस्तेयी च यो नरः ।

अग्निदो वर्त्मघाती च मद्यपो गुरुतल्पगः ॥ ६८ ॥

मडाजनविरोधी च तस्य पुण्यप्रदो वधः ।

द्विजस्यापि स्त्रियो वापि न दोषो विद्यते वधे ॥ ६९ ॥

अस्या वधश्च मे योग्य धृत्युक्त्वा गाडबन्धनेः ।

बद्ध्वा केशेष्वथाकृष्य रज्जुभिस्तामताडयत् ॥ ७० ॥

हरिश्चन्द्रमथोवाय वाया परुषया तदा ।

रे दास वध्यतामेषा दृष्टात्मा मा विचारय ॥ ७१ ॥

तद्गाक्यं भूपतिः श्रुत्वा वज्रपातोपमं तदा ।

वेपमानोऽथ याद्गालं प्राड स्त्रीवधशङ्कितः ॥ ७२ ॥

न शक्तोऽलमिदं कर्तुं प्रेष्यं देहि ममापरम् ।

असाध्यमपि यत्कर्म तत्करिष्ये त्वयोदितम् ॥ ७३ ॥

श्रुत्वा तद्दुक्तं वचनं श्रुपयो वाङ्मयमब्रवीत् ।
मा भैषीस्त्वं गृडाण्णासिं वधोऽस्याः पुण्यदो मतः ॥ ७४ ॥

बालानामेव भयदा नेयं रक्षया कदाचन ।
तश्छुत्वा वचनं तस्य राजा वचनमब्रवीत् ॥ ७५ ॥

स्त्रियो रक्षयाः प्रयत्नेन न उन्तव्याः कदाचन ।
स्त्रीवधे कीर्तितः पापं मुनिभिर्धर्मतत्परैः ॥ ७६ ॥

पुरुषो यः स्त्रियं उन्त्याज्ज्ञानतोऽज्ञानतोऽपि वा ।
नरके पथ्यते सोऽथ महाशौरवपूर्वकः ॥ ७७ ॥

याएडाल उवाच -

मा वदासिं गृडाणैर्न तीक्ष्णं विद्युन्समप्रभम् ।
यत्रैकस्मिन्वधं नीते बहूनां तु सुभं भवेत् ॥ ७८ ॥

तस्य डिंसा कृतं नूनं बहुपुण्यप्रदा भवेत् ।
भक्षितान्यनया भूरि लोके डिम्भानि दृष्टया ॥ ७९ ॥

तत्क्षिप्रं वध्यतामेषा लोकः स्वस्थो भविष्यति ।

राजोवाच -

याएडावाधिपते तीव्रं व्रतं स्त्रीवधवर्जनम् ॥ ८० ॥

आजन्मतस्ततो यत्नं न कुर्यां स्त्रीवधे तव ।

याएडाल उवाच -

स्वामिकार्यं विना दृष्टं किं कार्यं विद्यतेऽपरम् ॥ ८१ ॥

गृहीत्वा वेतनं मेऽथ कस्मात्कार्यं विलुम्पसि ।

यः स्वामिवेतनं गृह्य स्वामिकार्यं विलुम्पति ॥ ८२ ॥

नरकान्निष्ठृतिस्तस्य नास्ति कल्यायुतैरपि ।

राजोवाच -

याएडालनाथ मे देहि प्राथमन्त्यसुदारुणाम् ॥ ८३ ॥

स्वशत्रुं ब्रूहि तं क्षिप्रं धातयिष्याम्यसंशयम् ।

धातयित्वा तु तं शत्रुं तव दास्यामि मेदिनीम् ॥ ८४ ॥

देव देवोरगैः सिद्धैर्गन्धर्वैरपि संयुतम् ।

देवेन्द्रमपि जेष्यामि निहत्य निशितैः शरैः ॥ ८५ ॥

अेतस्छ्रुत्वा ततो वाक्यं उरिश्चन्द्रस्य भूपतेः ।
याएडालः कुपितः प्राड वेपमानं मडीपतिम् ॥ ८६ ॥

याएडाल उवाच -

(नेतद्वाक्यं सुघटितं यद्वाक्यं दासकीर्तितम्)
याएडालदासतां कृत्वा सुराणां भाषसे वचः ।
दास किं बहुना नूनं शृणु मे गदतो वचः ॥ ८७ ॥

निर्लज्ज तव येदस्ति किञ्चित्पापमयं वृद्धि ।
किमर्थं दासतां यातश्चाएडालस्य तु वेश्मनि ॥ ८८ ॥

गृडाणैर्न ततः अङ्गमस्याश्छिन्धि शिरोऽम्बुजम् ।
अेवमुक्त्वाथ याएडालो राज्ञे अङ्गं न्यवेद्यत् ॥ ८९ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां सप्तमस्कन्धे
याएडालाज्ञया उरिश्चन्द्रस्य अङ्गग्रहणवार्णनं नाम पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ ७.२५ ॥

७.२६ षड्विंशोऽध्यायः । उरिश्चन्द्रोपाख्याने राज्ञो वृताशनप्रवेशोद्योगवर्णनम् ।

सूत उवाच -

ततोऽथ भूपतिः प्राड राज्ञीं स्थित्वा ज्यधोमुभः ।
अत्रोपविश्यतां बाले पापस्य पुरतो मम ॥ १ ॥

शिरस्ते छेदयिष्यामि उन्तुं शक्नोति येत्करः ।
अेवमुक्त्वा समुद्यम्य अङ्गं उन्तुं गतो नृपः ॥ २ ॥

न जानाति नृपः पत्नीं सा न जानाति भूपतिम् ।
अब्रवीद् बृशद्गुभार्ता स्वमृत्युमभिकाङ्क्षति ॥ ३ ॥

स्त्र्युवाच -

याएडाल शृणु मे वाक्यं किञ्चित्त्वं यद्वि मन्यसे ।
भूतस्तिष्ठति मे पुत्रो नातिदूरे बलिः पुरात् ॥ ४ ॥

तं दडामि उतं यावदानयित्वा तवान्तिकम् ।
तावत्प्रतीक्ष्यतां पश्चादसिना घातयस्व माम् ॥ ५ ॥

तेनाथ बाढमित्युक्त्वा प्रेषिता बालकं प्रति ।
सा जगामातिदुःभार्ता विपलन्ती सुदारुणम् ॥ ६ ॥

भार्या तस्य नरेन्द्रस्य सर्पदष्टे छि बालकम् ।
 डा पुत्र डा वत्स शिशो धृत्येवं वदती मुहुः ॥ ७ ॥
 कृशा विवर्णा मलिना पांसुध्वस्तशिरोरुडा ।
 श्मशानभूमिमागत्य बालं स्थाप्याविशद्भुवि ॥ ८ ॥
 (राजन्नद्ये स्वबालं तं पश्यसीड महीतले ।
 रममाणं स्वसम्भिर्दिष्टं दृष्टाडिना मृतम् ॥)
 तस्या विलापशब्दं तमाकर्ण्य स नराधिपः ।
 शवसन्निधिमागत्य वस्त्रमस्याक्षिपत्तदा ॥ ९ ॥
 तां तथा रुदतीं भार्या नाभिजानाति भूमिपः ।
 शिरप्रवाससन्तमां पुनर्जातामिवाबलाम् ॥ १० ॥
 सापि तं यारुकेशान्तं पुरो दृष्ट्वा जटालकम् ।
 नाभ्यजानानृपवरं शुष्कवृक्षत्वयोपमम् ॥ ११ ॥
 भूमौ निपतितं बालं दृष्ट्वाशीविषपीडितम् ।
 नरेन्द्रलक्षणोपेतमथिन्तयदसौ नृपः ॥ १२ ॥
 अस्य पूर्वोन्धुवद्भङ्गं शुभमुन्नसमग्राणाम् ।
 दर्पणप्रतिमोत्तुङ्गाकपोलयुगशोभितम् ॥ १३ ॥
 नीलाकेशान्दुष्यिताग्रान् सान्द्रान्दीर्घास्तरङ्गिणः ।
 राज्जवसदृशे नेत्रे ओष्ठौ बिम्बकुलोपमौ ॥ १४ ॥
 विशालवक्षा दीर्घाक्षो दीर्घबालून्नतांसकः ।
 विशालपादो गम्भीरःसूक्ष्माङ्गुल्यवनीधरः ॥ १५ ॥
 मृणालपादो गम्भीरनाभिरुद्धतकन्धरः ।
 अडो कष्टं नरेन्द्रस्य कस्याप्येष कुले शिशुः ॥ १६ ॥
 जातो नीतः कृतान्तेन कालपाशाद्दुरात्मना ।
 सूत उवाच -
 अयेवं दृष्ट्वाथ तं बालं मातुरङ्गे प्रसारितम् ॥ १७ ॥
 स्मृतिमभ्यागतो राजा डाडेत्यश्रूण्यपातयत् ।
 सोऽप्युवाच य वत्सो मे दशामेतामुपागतः ॥ १८ ॥
 नीतो यद्वि य धीरेण कृतान्तेनात्मनो वशम् ।

वियारयित्वा राजासौ उरिश्चन्द्रस्तथा स्थितः ॥ १८ ॥

ततो राज्ञी मडाद्दुःभावेशाद्विदमभाषत ।

राक्ष्युवाय -

डा वत्स कस्य पापस्य त्वपध्यानाद्विदं मडत् ॥ २० ॥

दुःभमापतितं धीरे तद्रूपं नोपलभ्यते ।

डा नाथ राजन् भवता मामपास्य सुदुःषिताम् ॥ २१ ॥

कस्मिन्संस्थीयते स्थाने विभ्रब्धं केन उेतुना ।

राज्यनाशं सुदुःत्यागो भार्यातनयविडयः ॥ २२ ॥

उरिश्चन्द्रस्य राजर्षेः किं विधातः कृतं त्वया ।

धति तस्या वयः श्रुत्वा राजा स्थानय्युतस्तदा ॥ २३ ॥

प्रत्यभिज्ञाय देवीं तां पुत्रं च निधनं गतम् ।

कष्टं ममैव पत्नीयं बालकश्चापि मे सुतः ॥ २४ ॥

ज्ञात्वा पपात सन्तप्तो भूर्च्छामितिजगाम उ ।

सा च तं प्रत्यभिज्ञाय तामवस्थामुपागतम् ॥ २५ ॥

भूर्च्छिता निपपातातां निश्चेष्टा धरणीतले ।

येतनां प्राप्य राजेन्द्रो राजपत्नी च तौ सप्तम् ॥ २६ ॥

विलेपतुः सुसन्तप्तौ शोकभारेण पीडितौ ।

राजोवाच -

डा वत्स सुकुमारं ते वदनं कुञ्चितालकम् ॥ २७ ॥

पश्यतो मे मुष्णं दीनं लुदयं किं न दीर्यते ।

तात तातेति मधुरं ब्रुवाणं स्वयमागतम् ॥ २८ ॥

उपगुडय कदा वक्ष्ये वत्सवत्सेति सौलुदात् ।

कस्य जनुप्राणीतेन पिङ्गेन क्षितिरैषुना ॥ २९ ॥

ममोत्तरीयमुत्सङ्गं तथाङ्गं मलमेष्यति ।

न वालं मम सम्भूतं मनो लुदयनन्दन ॥ ३० ॥

(मयासि पितृमान्त्रिणा विद्धीतो येन वस्तुवत् ।)

गतं राज्यमशेषं मे सभान्धवधनं मडत् ।

(डीनदैवानृशंसेन दृष्टो मे तनयस्ततः ।)

अलं मलाडिदृष्टस्य पुत्रस्याननपङ्कजम् ॥ ३१ ॥
 निरीक्षन्नद्य घोरेण विषेणाधिकृतोऽधुना ।
 अवेमुक्त्वा तमादाय बालकं बाष्पगद्गदः ॥ ३२ ॥
 परिष्वज्य य निश्चेष्टो मूर्च्छया निपपात उ ।
 ततस्तं पतितं दृष्ट्वा शैव्या यैवमचिन्तयत् ॥ ३३ ॥
 अयं स पुरुषव्याघ्रः स्वरेणैवोपलक्ष्यते ।
 विद्वज्जनमनश्चन्द्रो हरिश्चन्द्रो न संशयः ॥ ३४ ॥
 तथास्य नासिका तुङ्गा तिलपुष्पोपमा शुभा ।
 दन्ताश्च मुकुलप्रभ्याः प्यातकीर्तिर्महात्मनः ॥ ३५ ॥
 श्मशानमागतः कस्माद्यैवं स नरेश्वरः ।
 विहाय पुत्रशोकं सा पश्यन्ती पतितं पतिम् ॥ ३६ ॥
 प्रलृष्टा विस्मिता दीना भर्तृपुत्रार्तिपीडिता ।
 वीक्षती सा तदापतन्मूर्च्छया धरणीतले ॥ ३७ ॥
 प्राप्य येतश्च शनकैः सा गद्गदमभाषत ।
 धिक्त्वां दैव ह्यकरुणं निर्भर्यादं जुगुप्सित ॥ ३८ ॥
 येनायममरप्रभ्यो नीतो राजा श्वपाकताम् ।
 राज्यनाशं सुहृत्यागं भार्यातनयविक्रयम् ॥ ३९ ॥
 प्रापयित्वापि येनाद्य यादालोऽयं कृतो नृपः ।
 नाद्य पश्यामि ते छत्रं सिंहासनमथापि वा ॥ ४० ॥
 यामरव्यजने वापि कोऽयं विधिविपर्ययः ।
 यस्यास्य व्रजतः पूर्वं राजानो भृत्यतां गताः ॥ ४१ ॥
 स्वोत्तरीयैः प्रकुर्वन्ति विरजस्कं महीतलम् ।
 सोऽयं कपालसंलग्ने घटीपटनिरन्तरे ॥ ४२ ॥
 मृतनिर्मात्यसूत्रान्तर्लङ्घकेशसुदारुणो ।
 वसानिष्पन्दसंशुष्कमहापटलमण्डिते ॥ ४३ ॥
 भस्माङ्गारार्घदग्धास्थिमज्जसङ्घट्टृभीषणो ।
 गृध्रगोमायुनादार्ते पुष्टक्षुद्रविडङ्गमे ॥ ४४ ॥

शिताधूमायतपटे नीलीकृतदिगन्तरे ।
 कुण्डपास्वादनमुदा सम्प्रकृष्टनिशाथरे ॥ ४५ ॥
 यरत्यमध्ये राजेन्द्रः श्मशाने द्युभपीडितः ।
 अवेमुक्तवाथ संश्लिष्य कण्ठे राज्ञो नृपात्मजा ॥ ४६ ॥
 कष्टं शोकसमाविष्टा विललापार्तया गिरा ।
 राजन् स्वप्नोऽथ तथ्यं वा यद्वेतन्मन्यते भवान् ॥ ४७ ॥
 तत्कथ्यतां महाभाग मनो वै मुख्यते मम ।
 यद्यैतदेव धर्मज्ञा नास्ति धर्मं सहायता ॥ ४८ ॥
 तथैव विप्रदेवादिपूजने सत्यपालने ।
 नास्ति धर्मः कुतः सत्यं नार्जवं नानृशंसता ॥ ४९ ॥
 यत्र त्वं धर्मपरमः स्वराज्यादवरोपितः ।
 सूत उवाच -
 षति तस्या वयः श्रुत्वा निःश्वस्योषणं सगद्गदः ॥ ५० ॥
 कथयामास तन्वद्ग्यै यथा प्राप्तः श्वपाकताम् ।
 रुदित्वा सा तु सुचिरं निःश्वस्योषणं सुदुःभिता ॥ ५१ ॥
 स्वपुत्रमरणं भीरुर्यथावत्तं न्यवेदयत् ।
 श्रुत्वा राजा तथा वाक्यं निपपात महीतले ॥ ५२ ॥
 मृतपुत्रं समानीय जिह्वया विलिङ्गन्मुहुः ।
 उरिश्वन्द्रमथो प्राड शैव्या गद्गदया गिरा ॥ ५३ ॥
 कुरुष्व स्वामिनः प्रेष्यं छेदयित्वा शिरो मम ।
 स्वामिद्रोहो न तेऽस्त्वद्य मासत्यो भव भूपते ॥ ५४ ॥
 मासत्यं तव राजेन्द्र परद्रोहस्तु पातकम् ।
 अेतदाकार्यं राजा तु पपात भुवि मूर्च्छितः ॥ ५५ ॥
 क्षणेन येतनां प्राप्य विललापातिदुःभितः ।
 राजोवाच -
 कथं प्रिये त्वया प्रोक्तं वयनं त्वतिनिष्ठुरम् ॥ ५६ ॥
 यदशक्यं भवेद्भक्तुं तत्कर्म क्रियते कथम् ।
 पत्न्युवाच -

मया य पूजिता गौरी देवा विप्रास्तथैव य ॥ ५७ ॥
भविष्यसि पतिस्त्वं मे ह्यन्यस्मिञ्जन्मनि प्रभो ।
श्रुत्वा राजा तदा वाक्यं निपपात महीतले ॥ ५८ ॥
मृतस्य पुत्रस्य तदा युयुम्भ दुःषितो मुष्मम् ।
राजोवाच -
प्रिये न रोयते दीर्घं कालं क्लेशं मयाशितुम् ॥ ५९ ॥
नात्मायत्तोऽहं तन्वद्गुणि पश्य मे मन्दभाग्यताम् ।
याएडावेनाननुज्ञातः प्रवेक्ष्ये ज्वलनं यद्वि ॥ ६० ॥
याएडालदासतां यास्ये पुनरप्यन्यजन्मनि ।
नरकं य वरं प्राप्य जेदं प्राप्स्यामि दारुणम् ॥ ६१ ॥
तापं प्राप्स्यामि सम्प्राप्य महारौरवरौरवे ।
मग्नस्य दुःखजलधौ वरं प्राप्स्यैर्वियोजनम् ॥ ६३ ॥
अेकोऽपि बालको योऽयमासीद्भ्रशकरः सुतः ।
मम दैवानुयोगेन मृतो सोऽपि बलीयसा ॥ ६३ ॥
कथं प्राणान्विमुञ्चामि परायत्तोऽस्मि दुर्गतः ।
तथापि दुःखबाहुव्यात्यक्ष्यामि तु निजं तनुम् ॥ ६४ ॥
त्रैलोक्ये नास्ति तद्दुःखं नासिपत्रवने तथा ।
वैतरण्यां कुतस्तद्भ्रष्टाद्दृशं पुत्रविप्लवे ॥ ६५ ॥
सोऽहं सुतशरीरेण दीप्यमाने हुताशने ।
निपतिष्यामि तन्वद्गुणि क्षन्तव्यं तन्ममाधुना ॥ ६६ ॥
न वक्तव्यं त्वया किञ्चिदतः कमललोचने ।
मम वाक्यं य तन्वद्गुणि निबोधाहृतमानसा ॥ ६७ ॥
अनुज्ञाताथ गच्छ त्वं विप्रवेश्म शुचिस्मिते ।
यद्वि दत्तं यद्वि हुतं गुरवो यद्वि तोषिताः ॥ ६८ ॥
सद्गमः परलोके मे निजपुत्रेण येत्वया ।
छल्लोके कुतस्त्वेतद्भवविष्यति समीप्सितम् ॥ ६९ ॥
यन्मया हसता किञ्चिद्भ्रष्टसि त्वां शुचिस्मिते ।
अशेषमुक्तं तत्सर्वं क्षन्तव्यं मम यास्यतः ॥ ७० ॥

राजपत्नीति गर्वेण नावज्ञेयः स मे द्विजः ।
सर्वयत्नेन तोष्यं स्यात्स्वामी दैवतवच्छ्रुते ॥ ७१ ॥

राङ्ग्युवाच ।
अहमप्यत्र राजर्षे निपतिष्ये ङुताशने ।
दुःखभारासडा देव सड यास्यामि वै त्वया ॥ ७२ ॥

त्वया सड मम श्रेयो गमनं नान्यथा भवेत् ।
सड स्वर्गं च नरकं त्वया भोक्ष्यामि मानद ।
श्रुत्वा राजा तदोवाच अेवमस्तु पतिप्रते ॥ ७३ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाडस्यां संखितायां सप्तमस्कन्धे
उरिश्चन्द्रोपाख्याने राज्ञो ङुताशनप्रवेशोद्योगवर्णनं नाम षड्विंशोऽध्यायः ॥ ७.२६ ॥

७.२७ सप्तविंशोऽध्यायः । उरिश्चन्द्रोपाख्यानश्रवणकुलवर्णनम् ।

सूत उवाच -
ततः कृत्वा चितां राजा आरोग्यं तनयं स्वकम् ।
भार्यया सडितो राजा भङ्गाञ्जलिपुटस्तदा ॥ १ ॥
चिन्तयन्परमेशानीं शताक्षीं जगदीश्वरीम् ।
पञ्चकोशान्तरगतां पुच्छब्रह्मस्वरूपिणीम् ॥ २ ॥
रक्ताम्बरपरीधानां करुणारससागरम् ।
नानायुधधरामम्बां जगत्पालनतत्पराम् ॥ ३ ॥
तस्य चिन्तयमानस्य सर्वे देवाः सवासवाः ।
धर्मं प्रमुञ्चतः कृत्वा समाजग्मुस्त्वरान्विताः ॥ ४ ॥
आगत्य सर्वे प्रोयुस्ते राजच्छुणु महाप्रभो ।
अडं पितामडः साक्षाद्धर्मश्च भवगान्स्वयम् ॥ ५ ॥
साध्याः सविश्वे मरुतो लोकपालाः सयारणाः ।
नागाः सिद्धाः सगन्धर्वा रुद्राश्चैव तथाश्विनौ ॥ ६ ॥
अेते यान्येऽथ अडयो विश्वामित्रस्तथैव च ।
विश्वत्रयेण यो मैत्रीं कर्तुमिच्छति धर्मतः ॥ ७ ॥

विश्वामित्रः स तेऽभीष्टमाहर्तुं सम्यगिच्छति ।

धर्म उवाच -

मा राजन् साहसं कार्षीर्धर्मोऽहं त्वामुपागतः ॥ ८ ॥

तितिक्षादमसत्त्वाद्यैस्त्वद्गुणैः परितोषितः ।

धन्व उवाच -

हरिश्चन्द्र महाभाग प्राप्तः शङ्कोऽस्मि तेऽन्तिकम् ॥ ९ ॥

त्वयाद्य भार्यापुत्रेण जिता लोकाः सनातनाः ।

आरोह त्रिदिवं राजन् भार्यापुत्रसमन्वितः ॥ १० ॥

सुदुष्प्रापं नरैर्यैर्जितमात्मीयकर्मभिः ।

सूत उवाच -

ततोऽमृतमयं वर्षमपमृत्युविनाशनम् ॥ ११ ॥

धन्वः प्रासृजदाकाशाख्यितामध्यगते शिशौ ।

पुष्पवृष्टिश्च महती द्रुन्दुभिस्वन अेव य ॥ १२ ॥

समुत्तस्थौ मृतः पुत्रो राज्ञस्तस्य महात्मनः ।

सुकुमारतनुः स्वस्थः प्रसन्नः प्रीतमानसः ॥ १३ ॥

ततो राजा हरिश्चन्द्रः परिष्वज्य सुतं तदा ।

सभार्यः स्वश्रिया युक्तो दिव्यमालाम्बरावृतः ॥ १४ ॥

बभूव तत्क्षणादिन्द्रो भूपं यैवमभाषत ॥ १५ ॥

सभार्यस्त्वं सपुत्रश्च स्वर्लोके सद्गतिं पराम् ।

समारोह महाभाग निजानां कर्मणां ह्रलम् ॥ १६ ॥

हरिश्चन्द्र उवाच -

देवराजाननुज्ञातः स्वामिना श्वपयेन हि ।

अकृत्वा निष्कृतिं तस्य नारोक्ष्ये वै सुरालयम् ॥ १७ ॥

धर्म उवाच -

तवैवं भाविनं क्लेशमवगम्यात्ममायया ।

आत्मा श्वपयतां नीतो दृष्टितं तस्य पक्कणम् ॥ १८ ॥

धन्व उवाच -

प्रार्थ्यते यत्परं स्थानं समस्तैर्मनुजैर्भुवि ।

तदारोहं हरिश्चन्द्रं स्थानं पुण्यकृतां नृणाम् ॥ १८ ॥

हरिश्चन्द्र उवाच -

देवराज नमस्तुभ्यं वाक्यं येदं निबोध मे ।

मच्छोकमग्रमनसः कौसले नगरे नराः ॥ २० ॥

तिष्ठन्ति तानपास्यैवं कथं यास्याम्यहं द्विवम् ।

ब्रह्महत्या सुरापानं गोवधः स्त्रीवधस्तथा ॥ २१ ॥

तुल्यमेभिर्महत्पापं भक्तत्यागाद्दुदाहृतम् ।

भजन्तं भक्तमत्याज्यं त्यजतः स्यात्कथं सुभम् ॥ २२ ॥

तैर्विना न प्रयास्यामि तस्माच्छक द्विवं प्रज ।

यदि ते सखिताः स्वर्गं मया यान्ति सुरेश्वर ॥ २३ ॥

ततोऽहमपि यास्यामि नरकं वापि तैः सह ।

धन्द्र उवाच -

अहूनि पुण्यपापानि तेषां भिन्नानि वै नृप ॥ २४ ॥

कथं सद्घातभोज्यं त्वं भूप स्वर्गमभीप्ससि ।

हरिश्चन्द्र उवाच -

भुङ्क्ते शकं नृपो राज्ञ्यं प्रभावात्प्रकृतैर्ध्रुवम् ॥ २५ ॥

यजते य मडायज्ञैः कर्म पूर्तं करोति य ।

तस्य तेषां प्रभावेण मया सर्वमनुष्ठितम् ॥ २६ ॥

उपदादान्न सन्त्यक्ष्ये तानहं स्वर्गलिप्सया ।

तस्माधन्म देवेश किञ्चिदस्ति सुयेष्टितम् ॥ २७ ॥

दत्तमिष्टमथो जप्तं सामान्यं तैस्तदस्तु नः ।

अहुङ्कालोपभोज्यं य कुलं यन्मम कर्मगम् ॥ २८ ॥

तदस्तु दिनभयेकं तैः सामं त्वप्रसादतः ।

सूत उवाच -

अेवं भविष्यतीत्युक्त्वा शकस्त्रिभुवनेश्वरः ॥ २९ ॥

प्रसन्नचेता धर्मश्च विश्वामित्रश्च गाधिजः ।

गत्वा तु नगरे सर्वे यातुर्वार्यसमाकुलम् ॥ ३० ॥

हरिश्चन्द्रस्य निकटे प्रोवाच विबुधाधिपः ।

आगच्छन्तु जनाः शीघ्रं स्वर्गलोकं सुदुर्लभम् ॥ ३१ ॥

धर्मप्रसादात्सम्प्राप्तं सर्वैर्युष्माभिरिव तु ।

हरिश्चन्द्रोऽपि ता-सर्वाञ्जनान्नगरवासिनः ॥ ३२ ॥

प्राड राजा धर्मपरो दिवमारुह्यतामिति ।

सूत उवाच -

तदिन्द्रस्य वयः श्रुत्वा प्रीतास्तस्य य भूपतेः ॥ ३३ ॥

ये संसारेषु निर्विण्णस्ते धुरं स्वसुतेषु वै ।

कृत्वा प्रहृष्टमनसो दिवमारुरुडुर्जनाः ॥ ३४ ॥

विमानवरमारुढाः सर्वे भारवरवित्राढाः ।

तदा सम्भूतदर्षास्ते हरिश्चन्द्रश्च पार्थिवः ॥ ३५ ॥

राज्येऽभिषिच्य तनयं रोडिताप्यं महामनाः ।

अयोध्याप्ये पुरे रभ्ये हृष्टपुष्टजनान्विते ॥ ३६ ॥

तनयं सुहृदश्चापि प्रतिपूज्यामिनन्ध य ।

पुण्येन लभ्यां विपुलां देवादीनां सुदुर्लभाम् ॥ ३७ ॥

सम्प्राप्य कीर्तिमतुलां विमाने स मडीपतिः ।

आसाञ्चके कामगमे क्षुद्रघण्टाविराजिते ॥ ३८ ॥

ततस्तर्हि समालोक्य श्लोकमन्त्रं तदा जगौ ।

दैत्याचार्यो महाभागः सर्वशास्त्रार्थतत्त्ववित् ॥ ३९ ॥

शुक् उवाच -

अडो तितिक्षामाहात्म्यमडो दानकृलं मडत् ।

यदागतो हरिश्चन्द्रो मडेन्द्रस्य सलोकताम् ॥ ४० ॥

सूत उवाच -

अेतते सर्वमाप्यानं हरिश्चन्द्रस्य येष्टितम् ।

यः शृणोति य दृष्यार्तः स सुषं लभतेऽन्वडम् ॥ ४१ ॥

स्वर्गार्थी प्राप्नुयात् स्वर्गं सुतार्थी सुतमाप्नुयात् ।

भार्यार्थी प्राप्नुयाद्भार्यां राज्यार्थी राज्यमाप्नुयात् ॥ ४२ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाडस्यां संडितायां

सप्तमस्कन्धे हरिश्चन्द्राभ्यानश्रवाणकृलवार्णनं नाम सप्तविंशोऽध्यायः ॥ ७.२७ ॥

७.२८ अष्टाविंशोऽध्यायः । शताक्षीयस्त्रिवर्णनम् ।

जनमेजय उवाच -

विचित्रमिदमाभ्यानं हरिश्चन्द्रस्य कीर्तितम् ।

शताक्षीपादभक्तस्य राजर्षेर्धार्मिकस्य च ॥ १ ॥

शताक्षी सा कुतो जाता देवी भगवती शिवा ।

तत्कारणं वद मुने सार्थकं जन्म मे कुरु ॥ २ ॥

को हि देव्या गुणाञ्छृण्वंस्तृप्तिं यास्यति शुद्धधीः ।

पदे पदेऽश्वमेधस्य क्लमक्षय्यमश्रुते ॥ ३ ॥

व्यास उवाच -

शृणु राजन् प्रवक्ष्यामि शताक्षीसम्भवं शुभम् ।

तवावाच्यं न मे किञ्चिद्देवीभक्तस्य विद्यते ॥ ४ ॥

दुर्गमाभ्यो मडादैत्यः पूर्वं परमदारुणः ।

हिरण्याक्षान्वये जातो रुरुपुत्रो मडाभलः ॥ ५ ॥

देवानां तु भवं वेदो नाशे तस्य सुरा अपि

नऽक्षयन्त्येव न सन्धेहो विधेयं तावदेव तत् ॥ ६ ॥

विमृश्यैतत्तपश्चर्यां गतः कर्तुं हिमालये ।

ब्रह्माणं मनसा ध्यात्वा वायुभक्षो व्यतिष्ठत ॥ ७ ॥

सहस्रवर्षपर्यन्तं यकार परमं तपः ।

तेजसा तस्य लोकास्तु सन्तप्ताः ससुरासुराः ॥ ८ ॥

ततः प्रसन्नो भगवान् लंसाऽदृढश्चतुर्भुजः ।

यथौ तस्मै वरं दातुं प्रसन्नमुभपङ्कजः ॥ ९ ॥

समाधिस्थं मीलिताक्षं स्फुटमाह यतुर्भुजः ।

वरं वरय भद्रं ते यस्ते मनसि वर्तते ॥ १० ॥

तवाद्यं तपसा तुष्टो वरदेशोऽहमागतः ।

श्रुत्वा ब्रह्ममुपाद्राणीं व्युत्थितः स समाधितः ॥ ११ ॥

पूजयित्वा वरं वप्रे वेदान्देहि सुरेश्वर ।

त्रिषु लोकेषु ये मन्त्रा ब्राह्मणेषु सुरेष्वपि ॥ १२ ॥

विधन्ते ते तु सान्निध्ये मम सन्तु मधेश्वर ।
 भवं च देहि येन स्याद्देवानां च पराजयः ॥ १३ ॥
 एति तस्य वयः श्रुत्वा तथास्त्विति वयो वदन् ।
 जगाम सत्यलोकं तु यतुर्वेदेश्वरः परः ॥ १४ ॥
 ततः प्रभृति विप्रैस्तु विस्मृता वेदराशयः ।
 स्नानसन्ध्यानित्यलोमश्राद्धयज्ञाजपादयः ॥ १५ ॥
 विलुमा धरणीपृष्ठे डाडाकारो मडानभूत् ।
 डिमिदं डिमिदं येति विप्रा ऋचुः परस्परम् ॥ १६ ॥
 वेदाभावात्तदस्माभिः कर्तव्यं किमतः परम् ।
 एति भूमौ मडानर्थे जाते परमदारुणे ॥ १७ ॥
 निर्जराः सजरा जाता उविर्भागाधभावतः ।
 रुरोध स तदा दैत्यो नगरीममरावतीम् ॥ १८ ॥
 अशक्तास्तेन ते योद्धुं वज्रदेहासुरेण य ।
 पलायनं तदा कृत्वा निर्गता निर्जराः क्वचित् ॥ १९ ॥
 निलयं गिरिदुर्गेषु रत्नसानुगुडासु य ।
 संस्थिताः परमां शक्तिं ध्यायन्तस्ते पराम्भिकाम् ॥ २० ॥
 अग्रौ लोमाधभावात्तु वृष्ट्यभावोऽप्यभून्नृप ।
 वृष्टेरभावे संशुष्कं निर्जलं यापि भूतलम् ॥ २१ ॥
 कूपवापीतडागाश्च सरितः शुष्कतां गताः ।
 अनावृष्टिरियं राजन्नभूय्य शतवार्षिकी ॥ २२ ॥
 मृताः प्रजाश्च बहुधा गोमहिष्यादयस्तथा ।
 गृहे गृहे मनुष्याणामभवच्छवसङ्ग्रहः ॥ २३ ॥
 अनर्थे त्वेवमुद्भूते ब्राह्मणैः शान्तयेतसः ।
 गत्वा हिमवतः पार्श्वे रिराधयिषवः शिवम् ॥ २४ ॥
 समाधिध्यानपूजाभिर्देवीं तुष्टुवुरन्वडम् ।
 निराडारास्तदासक्तास्तामेव शराणं ययुः ॥ २५ ॥
 द्यां कुरु मडेशानि पामरेषु जनेषु हि ।
 सर्वापराधयुक्तेषु नैतच्छ्लाघ्यं तवाम्भिके ॥ २६ ॥

कोपं संडर देवेशि सर्वान्तर्यामिरूपिणि ।
 त्वया यथा प्रेर्यतेऽयं करोति स तथा जनः ॥ २७ ॥
 नान्या गतिर्जनस्यास्य किं पश्यसि पुनः पुनः ।
 यथेच्छसि तथा कर्तुं समर्थासि मलेश्वरि ॥ २८ ॥
 समुद्भ्रर मलेशानि सङ्कुटात्परमोत्थितात् ।
 ज्वनेन विनास्माकं कथं स्यात्स्थितिरम्बिके ॥ २९ ॥
 प्रसीद त्वं मलेशानि प्रसीद जगदम्बिके ।
 अनन्तकोटिब्रह्माण्डनायिके ते नमो नमः ॥ ३० ॥
 नमः कूटस्थरुपायै शिद्रूपायै नमो नमः ।
 नमो वेदान्तवेधायै भुवनेश्वर्यै नमो नमः ॥ ३१ ॥
 नेति नेतीति वाङ्मयैर्वा बोध्यते सकलागमैः ।
 तां सर्वकारणं देवीं सर्वभावेन सन्नताः ॥ ३२ ॥
 धृति सम्प्रार्थिता देवी भुवनेशी मलेश्वरी ।
 अनन्ताक्षिमयं रूपं दर्शयामास पार्वती ॥ ३३ ॥
 नीलाञ्जनसमप्रप्यं नीलपद्मायतेक्षणां ।
 सुकर्कशसमोत्तुङ्गवृत्तपीनघनस्तनम् ॥ ३४ ॥
 आणामुष्टिं च कमलं पुष्पपल्लवमूलकान् ।
 शाकादीन्मूलसंयुक्ताननन्तरससंयुतान् ॥ ३५ ॥
 क्षुत्तुङ्गरापडान् उस्तैर्बिभ्रती च मलाधनुः ।
 सर्वसौन्दर्यसारं तद्रूपं लावण्यशोभितम् ॥ ३६ ॥
 कोटिसूर्यप्रतीकाशं करुणारससागरम् ।
 दर्शयित्वा जगद्धात्री सानन्तनयनोद्भववा ॥ ३७ ॥
 मोययामास लोकेषु वारिधारां सलस्रशः ।
 नवरात्रं महावृष्टिरभून्नेत्रोद्भववैर्जलैः ॥ ३८ ॥
 द्युम्बितान्वीक्ष्य सकलान्नेत्राश्रूणि विमुञ्चती ।
 तर्पितास्तेन ते लोका ओषध्यः सकला अपि ॥ ३९ ॥
 नदीनदप्रवाहास्तैर्जलैः समभवन्नृप ।

निवीय संस्थिताः पूर्वं सुरास्ते निर्गता बलिः ॥ ४० ॥

भिलित्वा ससुरा विप्रा देवीं समभितुष्टुवुः ।

नमो वेदान्तवेद्ये ते नमो ब्रह्मस्वरूपिणि ॥ ४१ ॥

स्वमायथा सर्वजगद्धिधात्र्यै ते नमो नमः ।

भक्तकल्पद्रुमे देवि भक्तार्थं देवधारिणि ॥ ४२ ॥

नित्यतृप्ते निरुपमे भुवनेश्वरि ते नमः ।

अस्मच्छान्त्यर्थमतुलं लोचनानां सडस्रकम् ॥ ४३ ॥

त्वया यतो धृतं देवि शताक्षी त्वं ततो भव ।

क्षुधया पीडिता मातः स्तोतुं शक्तिर्न यास्ति नः ॥ ४४ ॥

कृपां कुरु मडेशानि वेदानभ्याडराग्निडे ।

व्यास उवाच -

एति तेषां वयः श्रुत्वा शाका-स्वकरसंस्थितान् ॥ ४५ ॥

स्वादूनि इलमूलानि भक्षणार्थं ददौ शिवा ।

नानाविधानि यान्नि पशुभोज्यानि यानि च ॥ ४६ ॥

काम्यानन्तरसैर्युक्तान्यानवीनोद्भवं ददौ ।

शाकम्भरीति नामापि तद्दिनात्समभूवृष ॥ ४७ ॥

ततः कोलाडले जाते दूतवाक्येन बोधितः ।

ससैन्यः सायुधो योद्धुं दुर्गमाभ्योऽसुरो ययौ ॥ ४८ ॥

सडस्राक्षौडिणीयुक्तः शरान्भुञ्चंस्त्वरान्वितः ।

रुरोध देवसैन्यं तधदेव्यत्रे स्थितं पुरा ॥ ४९ ॥

तथा विप्रगणं यैव रोधयामास सर्वतः ।

ततः डिलडिला शब्दः समभूदेवमण्डले ॥ ५० ॥

त्राडि त्राडीति वाक्यानि प्रोयुः सर्वे द्विजभराः ।

ततस्तेजोभयं चङ्कं देवानां परितः शिवा ॥ ५१ ॥

चकार रक्षणार्थाय स्वयं तस्माद् बलिः स्थिता ।

ततः समभवद्युद्धं देव्या दैत्यस्य योभयोः ॥ ५२ ॥

शरवर्षसमाच्छन्नं सूर्यमण्डलमद्भुतम् ।

परस्परशरोद्धर्षसमुद्भूताग्निमुप्रभम् ॥ ५३ ॥

कठोरज्याटाण्डारभधिरिकृतद्विक्तटम् ।
 ततो देवीशरीरात्तु निर्गतास्तीव्रशक्तयः ॥ ५४ ॥
 कालिका तारिणी भाला त्रिपुरा भैरवी रमा ।
 भगला चैव मातङ्गी तथा त्रिपुरसुन्दरी ॥ ५५ ॥
 कामाक्षी तुलजा देवी जम्बिनी मोलिनी तथा ।
 छिन्नमस्ता गुड्यकाली दशसाहस्रबाहुका ॥ ५६ ॥
 द्वात्रिंशच्छक्तयश्चान्याश्चतुष्ष्टिमिताः पराः ।
 असङ्ख्यातास्ततो देव्यः समुद्भूतास्तु सायुधाः ॥ ५७ ॥
 मृदङ्गशङ्खवीणादिनादितं सङ्गरस्थलम् ।
 शक्तिभिर्देत्यसैन्ये तु नाशितेऽक्षौहिणीशते ॥ ५८ ॥
 अत्रेसरः समभवद्गुर्गमो वालिनीपतिः ।
 शक्तिभिः सङ् युद्धं य चकार प्रथमं रियुः ॥ ५९ ॥
 मङ्गुद्धं समभवद्यत्राभूद्रक्तवालिनी ।
 अक्षौहिण्यस्तु ताः सर्वा विनष्टा दशभिर्दिनैः ॥ ६० ॥
 तत श्रेकादशे प्राप्ते दिने परमदारुणे ।
 रक्तमाल्याम्बरधरो रक्तगन्धानुलेपनः ॥ ६१ ॥
 कृत्वोत्सवं मडान्तं तु युद्धाय रथसंस्थितः ।
 संरम्भेणैव मडता शक्तीः सर्वा विजित्य च ॥ ६२ ॥
 मडादेवीरथाग्रे तु स्वरथं संन्यवेशयत् ।
 ततोऽभवन्मङ्गुद्धं देव्या दैत्यस्य शोभयोः ॥ ६३ ॥
 प्रहरद्भयपर्यन्तं लुट्यत्रासकारकम् ।
 ततः पञ्चदशात्युग्रबाणान्देवी मुमोय ७ ॥ ६४ ॥
 यतुर्भिश्चतुरो वाला-भाणैर्नैकेन सारथिम् ।
 द्वाभ्यां नेत्रे भुजौ द्वाभ्यां ध्वजमेकेन पत्रिणा ॥ ६५ ॥
 पञ्चभिर्लुट्यं तस्य विव्याध जगदम्बिका ।
 ततो वमन् स रुधिरं ममार पुर षशितुः ॥ ६६ ॥
 तस्य तेजस्तु निर्गत्य देवीरूपे विवेश ७ ।

उते तस्मिन्महावीर्ये शान्तमासीजजगत्त्रयम् ॥ ६७ ॥

ततो ब्रह्माद्यः सर्वे तुष्टुवुर्जगदम्बिकाम् ।

पुरस्कृत्य उरीशानौ भक्त्या गद्गदया गिरा ॥ ६८ ॥

देवा उच्युः ।

जगद्भ्रमविवर्तककारणे परमेश्वरि ।

नमः शाकम्बरि शिवे नमस्ते शतलोचने ॥ ६९ ॥

सर्वोपनिषदुद्धृष्टे दुर्गमासुरनाशिनि ।

नमो मायेश्वरि शिवे पञ्चकोशान्तरस्थिते ॥ ७० ॥

येतसा निर्विकल्पेन यां ध्यायन्ति मुनीश्वराः ।

प्राणवार्थस्वप्नं तां भजामो भुवनेश्वरीम् ॥ ७१ ॥

अनन्तकोटिब्रह्माण्डजनीं दिव्यविग्रहाम् ।

ब्रह्मविष्वक्वादिजनीं सर्वभावैर्नता वयम् ॥ ७२ ॥

ः कुर्यात्पामरानृष्ट्वा रोदनं सकलेश्वरः ।

सद्यो परमेशानीं शताक्षीं मातरं विना ॥ ७३ ॥

व्यास उवाच -

एति स्तुता सुरैर्देवी ब्रह्मविष्वक्वादिभिवर्तः ।

पूजिता विविधैर्द्रव्यैः सन्तुष्टाभूष्य तत्क्षणे ॥ ७४ ॥

प्रसन्ना सा तदा देवी वेदानादृत्य सा ददौ ।

ब्राह्मणोभ्यो विशेषेण प्रोवाच पिङ्गवाषिणी ॥ ७५ ॥

ममेयं तनुरुत्कृष्टा पालनीया विशेषतः ।

यथा विनानर्थं शेषं जातो दृष्टोऽधुनैव हि ॥ ७६ ॥

पूज्याहं सर्वदा सेव्या युष्माभिः सर्वदैव हि ।

नातः परतरं किञ्चित्कल्याणायोपदिश्यते ॥ ७७ ॥

पठनीयं ममैतद्धि माहात्म्यं सर्वदोत्तमम् ।

तेन तुष्टा भविष्यामि हरिष्यामि तथापदः ॥ ७८ ॥

दुर्गमासुरहन्त्रीत्वाद्गुर्गोति मम नाम यः ।

गृह्णाति य शताक्षीति मायां भित्वा प्रजत्यसौ ॥ ७९ ॥

किमुक्तेनात्र भङ्गना सारं वक्ष्यामि तत्त्वतः ।

संसेव्याढं सदा देवाः सर्वैरपि सुरासुरैः ॥ ८० ॥

धृत्युक्त्वान्तर्लिता देवी देवानां यैव पश्यताम् ।

सन्तोषं जनयन्त्येवं सञ्चिदनन्दरूपिणी ॥ ८१ ॥

अेतत्ते सर्वमाभ्यातं रडस्थं परमं मडत् ।

गोपनीयं प्रयत्नेन सर्वकल्याणकारकम् ॥ ८२ ॥

य धमं शृणुयान्नित्यमध्यायं भक्तितत्परः ।

सर्वाङ्गामानवाप्नोति देवीलोके मडीयते ॥ ८३ ॥

धति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाडस्थ्यां संडितायां

सप्तमस्कन्धे शताक्षीयश्चित्रवर्णनं नामाष्टाविंशोऽध्यायः ॥ ७.२८ ॥

७.२८ ऐकोनत्रिंशोऽध्यायः । भगवतीं समाराधयिषूणां देवानां तपःकरणावर्णनम् ।

व्यास उवाच -

धृत्येवं सूर्यवंश्यानां राज्ञां चरितमुत्तमम् ।

सोमवंशोद्भवानां च वर्णनीयं मया कियत् ॥ १ ॥

पराशक्तिप्रसादेन मडत्त्वं प्रतिषेदिरे ।

राजन् सुनिश्चितं विद्धि पराशक्तिप्रसादतः ॥ २ ॥

यधद्विभूतिभत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा ।

तत्तदेवावगच्छ त्वं पराशक्त्यंशसम्भवम् ॥ ३ ॥

अेते यान्ये च राजानः पराशक्तेरुपासकाः ।

संसारतरुमूलस्य कुठारा अभवन्नृप ॥ ४ ॥

तस्मात्सर्वप्रयत्नेन संसेव्या भुवनेश्वरी ।

पलालमिव धान्यार्थी त्यजेदन्यमशेषतः ॥ ५ ॥

आमथ्य वेददुग्धाब्धिं प्राप्तं रत्नं मया नृप ।

पराशक्तिपदाम्भोजं कृतकृत्योऽस्म्यढं ततः ॥ ६ ॥

पञ्चब्रह्मासनाडुढा नास्त्यन्या कापि देवता ।

तत अेव मडादेव्या पञ्चब्रह्मासनं कृतम् ॥ ७ ॥

पञ्चव्यस्त्वधिडं वस्तु वेदेऽव्यक्तमितीर्यते ।

यस्मिन्नोतं च प्रोतं च सैव श्रीभुवनेश्वरी ॥ ८ ॥

तामविज्ञाय राजेन्द्र नैव मुक्तो भवेन्नरः ।
 यदा यर्मवदाकाशं वेष्टयिष्यन्ति मानवाः ॥ ८ ॥
 तदा शिवामविज्ञाय दुःखस्थान्तो भविष्यति ।
 अत एव श्रुतौ प्राहुः श्वेताश्वतरशापिनः ॥ १० ॥
 ते ध्यानयोगानुगता अपश्य-
 न्देवात्मशक्तिं स्वगुणैर्निगूढाम् ॥ ११ ॥
 तस्मात् सर्वप्रयत्नेन जन्मसाहस्यतेतवे ।
 लज्जया वा भयेनापि भक्त्या वा प्रेमयुक्तया ।
 सर्वसङ्गं परित्यज्य मनो लुट्टि निरुध्य च ॥ १२ ॥
 तन्निष्ठस्तत्परो भूयादिति वेदान्तडिण्डिमः ।
 येन केन मिषेणापि स्वपंस्तिष्ठन्नजन्पि ॥ १३ ॥
 कीर्तयेत्सततं देवीं स वै मुच्येत बन्धनात् ।
 तस्मात्सर्वप्रयत्नेन भज राजन् मउेश्वरीम् ॥ १४ ॥
 विराडूपां सूत्ररूपां तथान्तर्यामिडुपिणीम् ।
 सोपानकमतः पूर्वं ततः शुद्धे तु येतसि ॥ १५ ॥
 सख्यिदानन्दलक्ष्यार्थरूपां तां भ्रमररूपिणीम् ।
 आराधय परां शक्तिं प्रपञ्चोत्त्वासवर्जिताम् ॥ १६ ॥
 तस्यां चित्तलयो यः स तस्या आराधनं स्मृतम् ।
 राजन् राज्ञां पराशक्तिभक्तानां चरितं मया ॥ १७ ॥
 धार्मिकाणां सूर्यसोमवंशजानां मनस्विनाम् ।
 पावनं कीर्तिदं धर्मबुद्धिदं सद्गतिप्रदम् ॥ १८ ॥
 कथितं पुण्यदं पश्चात्किमन्यच्छ्रोतुमिच्छसि ।
 जनमेजय उवाच -
 गौरीलक्ष्मीसरस्वत्यो दत्ताः पूर्वं पराम्भया ॥ १९ ॥
 उराय उरये तद्गन्नाभिपद्मोद्भववाय च ।
 तुषाराद्रेश्व दक्षस्य गौरी कन्येति विश्रुतम् ॥ २० ॥
 क्षीरोदधेश्च कन्येति मडालक्ष्मीरिति स्मृतम् ।

मूलदेव्युद्भवानां च कथं कन्यात्वमन्ययोः ॥ २१ ॥

असम्भाव्यमिदं भाति संशयोऽत्र महाभुने ।

छिन्धि ज्ञानासिना तं त्वं संशयच्छेदतत्परः ॥ २२ ॥

व्यास उवाच -

शृणु राजन् प्रवक्ष्यामि रडस्यं परमाद्भुतम् ।

देवीभक्तस्य ते किञ्चिदवाच्यं न हि विद्यते ॥ २३ ॥

देवीत्रयं यदा देवत्रयायादात्पराम्बिका ।

तदाप्रभृति ते देवाः सृष्टिकार्याणि यच्छिरे ॥ २४ ॥

कस्मिंश्चित्सामये राजन् दैत्या डावाडवाभिधाः ।

महापराक्रमा जातास्त्रैलोक्यं तैर्जितं क्षणात् ॥ २५ ॥

ब्रह्मणो वरदानेन दर्पिता रजतायलम् ।

रुरुधुर्निजसेनाभिस्तथा वैकुण्ठमेव च ॥ २६ ॥

कामारिः डेटभारिश्च युद्धोद्योगं च यङ्कतुः ।

षष्टिवर्षसडस्त्राणामभूद्युद्धं मडोत्कटम् ॥ २७ ॥

डाडाकारो मडानासीद्देवदानवसेनयोः ।

मडताथ प्रयत्नेन ताभ्यां ते दानवा डताः ॥ २८ ॥

स्वस्वस्थानेषु गत्वा तावभिमानं च यङ्कतुः ।

स्वशक्त्योर्निकटे राजन् यद्दशादेव ते डताः ॥ २९ ॥

अभिमानं तयोर्ज्ञात्वा छलडास्यं च यङ्कतुः ।

मडालक्ष्मीश्च गौरी च डास्यं दृष्ट्वा तयोस्तु तौ ॥ ३० ॥

देवावतीव सङ्गुद्धौ मोडितावादिमायया ।

दुरुत्तरं च ददतुरुवमानपुरःसरम् ॥ ३१ ॥

ततस्ते देवते तस्मिन्क्षणे त्यक्त्वा तु तौ पुनः ।

अन्तर्डिते याभवतां डाडाकारस्तदा ड्यभूत् ॥ ३२ ॥

निस्तेजस्कौ च निःशक्ती विक्षिप्तौ च विचेतनौ ।

अवमानात्तयोः शक्त्योर्जातौ डरिडरी तदा ॥ ३३ ॥

ब्रह्मा चिन्तातुरो जातः किमेतत्समुपस्थितम् ।

प्रधानौ देवतामध्ये कथं कार्याक्षमावम् ॥ ३४ ॥

अकाण्डे किं निमित्तेन सङ्गुटं समुपस्थितम् ।
प्रलयो भविता किं वा जगतोऽस्य निरागसः ॥ ३५ ॥

निमित्तं नैव जनेऽहं कथं कार्या प्रतिष्ठिया ।
एति चिन्तातुरोऽत्यर्थं दध्यौ मीलितलोचनः ॥ ३६ ॥

पराशक्तिप्रकोपात्तु जतमेतदिति स्म उ ।
जनंस्तदा सावधानः पद्मजोऽभून्नृपोत्तम ॥ ३७ ॥

ततस्तयोश्च यत्कार्यं स्वयमेवाऽऽकरोत्तदा ।
स्वशक्तेश्च प्रभावेण किंयत्कालं तपोनिधिः ॥ ३८ ॥

ततस्तयोस्तु स्वस्त्यर्थं मन्वादीन्स्वसुतानथ ।
आह्वयामास धर्मात्मा सनकादींश्च सत्वरः ॥ ३९ ॥

उवाच वचनं तेभ्यः सन्नतेभ्यस्तपोनिधिः ।
कार्यासक्तोऽहमधुना तपः कर्तुं न य क्षमः ॥ ४० ॥

पराशक्तेस्तु तोषार्थं जगद्भारयुतोऽस्म्यहम् ।
शिवविष्णु य विक्षिप्तौ पराशक्तिप्रकोपतः ॥ ४१ ॥

तस्मात्तां परमां शक्तिं यूयं सन्तोषयन्त्वथ ।
अत्यद्भुतं तपः कृत्वा भक्त्या परमया युताः ॥ ४२ ॥

यथा तौ पूर्ववृत्तौ य स्यात् शक्तियुतावपि ।
तथा कुरुत मत्पुत्रा यशोवृद्धिर्भवेद्भिः वः ॥ ४३ ॥

कुले यस्य भवेज्जन्म तयोः शक्त्योस्तु तत्कुलम् ।
पावयेज्जगतीं सर्वां कृतकृत्यं स्वयं भवेत् ॥ ४४ ॥

व्यास उवाच -

पितामहवचः श्रुत्वा गताः सर्वे वनान्तरे ।
रिराधयिषवः सर्वे दक्षाद्या विमलान्तराः ॥ ४५ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां
संछितायां सप्तमस्कन्धे भगवतीं समाराधयिषूणां
देवानां तपःकराणवर्णनं नामैकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥ ७.२९ ॥

७.३० त्रिंशोऽध्यायः । देवीपीठवर्णनम् ।

व्यास उवाच -

ततस्ते तु वनोद्देशे डिमायलतटाश्रयाः ।

मायाभीजजपासक्तास्तपश्चेरुः समाहिताः ॥ १ ॥

ध्यायतां परमां शक्तिं लक्षवर्षाण्यभून्नृप ।

ततः प्रसन्ना देवी सा प्रत्यक्षं दर्शनं ददौ ॥ २ ॥

पाशाङ्कुशवराभीतियतुर्बाहुस्त्रिलोचनः ।

करुणारससम्पूर्णा सख्यिदानन्दरुपिणी ॥ ३ ॥

दृष्ट्वा तां सर्वजननीं तुष्टुवुर्मुनयोऽमलाः ।

नमस्ते विश्वरुपायै वैश्वानरसुमूर्तये ॥ ४ ॥

नमस्तेजसरुपायै सूत्रात्मवपुषे नमः ।

यस्मिन्सर्वे लिङ्गदेहा ओतप्रोता व्यवस्थिताः ॥ ५ ॥

नमः प्राज्ञस्वरुपायै नमोऽव्याकृतमूर्तये ।

नमः प्रत्यङ्स्वरुपायै नमस्ते ब्रह्ममूर्तये ॥ ६ ॥

नमस्ते सर्वरुपायै सर्वलक्ष्यात्ममूर्तये ।

धृति स्तुत्वा जगद्धात्रीं भक्तिगद्गदया गिरा ॥ ७ ॥

प्राणेश्वरप्राणभोजं दक्षाद्या मुनयोऽमलाः ।

ततः प्रसन्ना सा देवी प्रोवाच पिकलाषिणी ॥ ८ ॥

वरं ब्रूत महाभाग वरदाढं सदा मता ।

तस्यास्तु वयनं श्रुत्वा हरविष्णुवोस्तनोः शमम् ॥ ९ ॥

तयोस्तच्छक्तिलाभं य वप्रिरे नृपसत्तम ।

दक्षोऽथ पुनरप्याढ जन्म देवि कुले मम ॥ १० ॥

भवेत्तवाम्भ येनाढं कृतकृत्यो भवे धृति ।

जपं ध्यानं तथा पूजां स्थानानि विविधानि च ॥ ११ ॥

वद मे परमेशानि स्वमुपेनैव डेवलम् ।

दिव्युवाच -

मच्छक्त्योरवमानाख्य जातावस्था तयोर्द्वयोः ॥ १२ ॥

नैतादृशः प्रकर्तव्यो मेऽपराधः कदाचन ।

અધુના મત્કૃપાલેશાચ્છરીરે સ્વસ્થતા તયોઃ ॥ ૧૩ ॥

ભવિષ્યતિ ચ તે શક્તી ત્વદ્ગુહે ક્ષીરસાગરે ।

જનિષ્યતસ્તત્ર તાભ્યાં પ્રાપ્સ્યતઃ પ્રેરિતે મયા ॥ ૧૪ ॥

માયાભીજં હિ મન્ત્રો મે મુખ્યઃ પ્રિયકરઃ સદા ।

ધ્યાનં વિરાટ્સ્વરૂપં મેઽથવા ત્વત્પુરતઃ સ્થિતમ્ ॥ ૧૫ ॥

સચ્ચિદાનન્દરૂપં વા સ્થાનં સર્વં જગન્મમ ।

યુષ્માભિઃ સર્વદા ચાહં પૂજ્યા ધ્યેયા ચ સર્વદા ॥ ૧૬ ॥

વ્યાસ ઉવાચ -

ઇત્યુક્ત્વાન્તર્દધે દેવી મણિદ્વીપાધિવાસિની ।

દક્ષાઘા મુનયઃ સર્વે બ્રહ્માણં પુનરાચયુઃ ॥ ૧૭ ॥

બ્રહ્મણો સર્વવૃતાન્તં કથયામાસુરાદરાત્ ।

હરો હરિશ્ચ સ્વસ્થૌ તૌ સ્વસ્વકાર્યક્ષમૌ નૃપ ॥ ૧૮ ॥

જાતૌ પરામ્બાકૃપયા ગર્વેણ રહિતૌ તદા ।

કદાચિતદથ કાલે તુ મહઃ શાક્તમવાતરત્ ॥ ૧૯ ॥

દક્ષદેહે મહારાજ ત્રૈલોક્યેઽપ્યુત્સવોઽભવત્ ।

દેવાઃ પ્રમુદિતાઃ સર્વે પુષ્પવૃષ્ટિં ચ ચક્રિરે ॥ ૨૦ ॥

નેદુર્દુન્દુભયઃ સ્વર્ગે કરકોણાહતા નૃપ ।

મનાંસ્થાસન્નસન્નાનિ સાધૂનામમલાત્મનામ્ ॥ ૨૧ ॥

સરિતો માર્ગવાહિન્યઃ સુપ્રભોઽભૂદ્ધિવાકરઃ ।

મડ્ગલાયાં તુ જાતાયાં જાતં સર્વત્ર મડ્ગલમ્ ॥ ૨૨ ॥

તસ્થા નામ સર્તીં ચક્રે સત્યત્વાત્પરસંવિદઃ ।

દદૌ પુનઃ શિવાયાથ તસ્ય શક્તિસ્તુ યાભવત્ ॥ ૨૩ ॥

સા પુનર્જર્વલને દગ્ધા દૈવયોગાન્મનોર્નૃપ ।

જનમેજય ઉવાચ -

અનર્થકરમેતત્તે શ્રાવિતં વચનં મુને ॥ ૨૪ ॥

એતાદૃશં મહદ્વસ્તુ કથં દગ્ધં હુતાશને ।

યન્નામસ્મરણાન્નૃણાં સંસારાગ્નિભયં ન હિ ॥ ૨૫ ॥

કેન કર્મવિપાકેન મનોર્દગ્ધં તદેવ હિ ।

व्यास उवाच -

शृणु राजन् पुरा वृत्तं सतीदायस्य कारणम् ॥ २६ ॥

कदाचिदथ दुर्वासा गतो जाम्बूनद्वेषरीम् ।

ददर्श देवीं तत्रासौ मायाभीजं जजाप सः ॥ २७ ॥

ततः प्रसन्ना देवेशी निजकण्ठगतां स्रजम् ।

भ्रमद्भ्रमरसंसकृतां मकरन्दमदाकुलाम् ॥ २८ ॥

ददौ प्रसादभूतां तां जग्राड शिरसा मुनिः ।

ततो निर्गत्य तरसा व्योममार्गोऽण तापसः ॥ २९ ॥

आजगाम स यत्रास्ते दक्षः साक्षात्सतीपिता ।

सन्दर्शनार्थमम्बाया ननाम य सतीपदे ॥ ३० ॥

पृष्टो दक्षेण स मुनिर्मावा कस्यास्त्यलौकिकी ।

कथं लब्धा त्वया नाथ दुर्लभा भुवि मानवैः ॥ ३१ ॥

तच्छ्रुत्वा वयनं तस्य प्रोवाचाश्रुयुतेक्षाणः ।

देव्याः प्रसादमतुलं प्रेमगद्गदितान्तरः ॥ ३२ ॥

प्रार्थयामास तां मालां तं मुनिं स सतीपिता ।

अद्रेयं शक्तिभक्ताय नास्ति त्रैलोक्यमण्डले ॥ ३३ ॥

एति बुद्ध्या तु तां मालां मनवे स समर्पयत् ।

गृहीता शिरसा माला मनुना निजमन्दिरे ॥ ३४ ॥

स्थापिता शयनं यत्र दम्पत्योरतिसुन्दरम् ।

पशुकर्मरतो रात्रौ मालागन्धेन मोदितः ॥ ३५ ॥

अभवत्स मलीपालस्तेन पापेन शङ्करे ।

शिवे द्वेषमतिर्जतो देव्यां सत्यां तथा नृप ॥ ३६ ॥

राजंस्तेनापराधेन तज्जन्वो देव्येव य ।

सत्या योगाग्निना दग्धः सतीधर्मद्विदक्षया ॥ ३७ ॥

पुनश्च डिमवत्यृष्टे प्रादुरासीत्तु तन्मलः ।

जनमेजय उवाच -

दृश्यमाने सतीदेहे जाते किमकरोच्छिवः ॥ ३८ ॥

प्राणाधिका सती तस्य तद्वियोगेन कातरः ।

વ્યાસ ઉવાચ -

તતઃ પરં તુ યજ્જાતાં મયા વક્તું ન શક્યતે ॥ ૩૯ ॥

ત્રૈલોક્યપ્રલયો જાતઃ શિવકોપાગ્નિના નૃપ ।

વીરભદ્રઃ સમુત્પન્નો ભદ્રકાલીગણાન્વિતઃ ॥ ૪૦ ॥

ત્રૈલોક્યનાશનોદ્યુક્તો વીરભદ્રો યદાભવત્ ।

બ્રહ્માદયસ્તદા દેવાઃ શકુરં શરણં યયુઃ ॥ ૪૧ ॥

જાતે સર્વસ્વનાશેડપિ કરુણાનિધિરીશ્વરઃ ।

અભયં દત્તવાંસ્તેભ્યો બસ્તવકૃત્રેણ તં મનુમ્ ॥ ૪૨ ॥

અજીવયન્મહાત્માસૌ તતઃ ખિન્નો મહેશ્વરઃ ।

યજ્ઞવાટમુપાગમ્ય રુરોદ ભૃશદ્ગુપ્તિઃ ॥ ૪૩ ॥

અપશ્યતાં સર્તીં વહ્નૌ દહ્યમાનાં તુ ચિત્કલામ્ ।

સ્કન્ધેડપ્યારોપયામાસ હા સતીતિ વદન્મુહુઃ ॥ ૪૪ ॥

બભ્રામ ભ્રાન્તચિત્તઃ સન્નાનાદેશેષુ શકુરઃ ।

તદા બ્રહ્માદયો દેવાશ્ચિન્તામાપુરનુત્તમામ્ ॥ ૪૫ ॥

વિષગુસ્તુ ત્વરયા તત્ર ધનુરુદ્યમ્ય માર્ગણૈઃ ।

ચિચ્છેદાવયવાન્સત્યાસ્તત્તત્સ્થાનેષુ તેડપતન્ ॥ ૪૬ ॥

તત્તત્સ્થાનેષુ તત્રાસીન્નાનામૂર્તિધરો હરઃ ।

ઉવાચ ચ તતો દેવાન્સ્થાનેષ્વેતેષુ યે શિવામ્ ॥ ૪૭ ॥

ભજન્તિ પરયા ભક્ત્યા તેષાં કિચ્ચિન્ન દુર્લભમ્ ।

નિત્યં સન્નિહિતા યત્ર નિજાડ્ગેષુ પરામ્બિકા ॥ ૪૮ ॥

સ્થાનેષ્વેતેષુ યે મર્ત્યાઃ પુરશ્ચરણકર્મિણઃ ।

તેષાં મન્ત્રાઃ પ્રસિદ્ધ્યન્તિ માયાબીજં વિશેષતઃ ॥ ૪૯ ॥

ઇત્યુક્ત્વા શકુરસ્તેષુ સ્થાનેષુ વિરહાતુરઃ ।

કાલં નિચ્ચે નૃપશ્રેષ્ઠ જપધ્યાનસમાધિભિઃ ॥ ૫૦ ॥

જનમેજય ઉવાચ -

કાનિ સ્થાનાનિ તાનિ સ્યુઃ સિદ્ધપીઠાનિ ચાનઘ ।

કતિ સ્ડ્ગ્ધ્યાનિ નામાનિ કાનિ તેષાં ચ મે વદ ॥ ૫૧ ॥

તત્ર સ્થિતાનાં દેવીનાં નામાનિ ચ કૃપાકર ।

कृतार्थोऽहं भवे येन तद्गदाशु मडामुने ॥ ५२ ॥

व्यास उवाच -

शृणु राजन्प्रवक्ष्यामि देवेपीठानि साम्मतम् ।

येषां श्रवणमात्रेण पापहीनो भवेन्नरः ॥ ५३ ॥

येषु येषु य पीठेषूपस्थेयं सिद्धिकाङ्क्षिभिः ।

भूतिकाभैरभिध्येया तानि वक्ष्यामि तत्त्वतः ॥ ५४ ॥

वाराणस्यां विशालाक्षी गौरीमुभनिवासिनी ।

क्षेत्रे वै नैमिषारण्ये प्रोक्ता सा विङ्गधारिणी ॥ ५५ ॥

प्रयागे ललिता प्रोक्ता कामुकी गन्धमादने ।

मानसे कुमुदा प्रोक्ता दक्षिणे योत्तरे तथा ॥ ५६ ॥

विश्वकामा भगवती विश्वकामप्रपूरणी ।

गोमन्ते गोमती देवी मन्दरे कामधारिणी ॥ ५७ ॥

मद्योतटा चैत्रस्थे जयन्ती उस्तिनापुरे ।

गौरी प्रोक्ता कान्यकुब्जे रम्भा तु मलययले ॥ ५८ ॥

ओकाग्रपीठे सम्प्रोक्ता देवी सा कीर्तिमत्यपि ।

विश्वे विश्वेश्वरीं प्राङ्मुः पुरुडूतां य पृष्ठरे ॥ ५९ ॥

केदारपीठे सम्प्रोक्ता देवी सन्मार्गदायिनी ।

मन्दा डिमवतः पृष्ठे गोकर्णे लङ्कणिका ॥ ६० ॥

स्थानेश्वरे भवानी तु बिल्वले बिल्वपत्रिका ।

श्रीशैले माधवी प्रोक्ता लङ्का लङ्केश्वरे तथा ॥ ६१ ॥

वराहशैले तु जया कमला कमलालये ।

रुद्राणी रुद्रकोट्यां तु काली कालञ्जरे तथा ॥ ६२ ॥

शालग्रामे महादेवी शिवविङ्गे जलप्रिया ।

महाविङ्गे तु कपिला माकोटे मुकुटेश्वरी ॥ ६३ ॥

मायापुर्यां कुमारी स्यात्सन्ताने ललिताम्बिका ।

गयायां मङ्गला प्रोक्ता विमला पुरुषोत्तमे ॥ ६४ ॥

उत्पलाक्षी सलसाक्षे डिण्येयाक्षे मद्योत्पला ।

विपाशायाममोघाक्षी पाडला पुण्ड्रवर्धने ॥ ६५ ॥

નારાયણી સુપાર્શ્વે તુ ત્રિકુટે રુદ્રસુન્દરી ।
 વિપુલે વિપુલા દેવી કલ્યાણી મલયાચલે ॥ ૬૬ ॥
 સહ્યાદ્રાવેકવીરા તુ હરિશ્ચન્દ્રે તુ ચન્દ્રિકા ।
 રમણા રામતીર્થે તુ ચમુનાયાં મૃગાવતી ॥ ૬૭ ॥
 કોટવી કોટતીર્થે તુ સુગન્ધા માધવે વને ।
 ગોદાવર્યાં ત્રિસન્ધ્યા તુ ગડ્ગાદ્વારે રતિપ્રિયા ॥ ૬૮ ॥
 શિવકુણ્ડે શુભાનન્દા નન્દિની દેવિકાતટે ।
 રુઙ્ગિણી દ્વારવત્યાં તુ રાધા વૃન્દાવને વને ॥ ૬૯ ॥
 દેવકી મથુરાયાં તુ પાતાલે પરમેશ્વરી ।
 ચિત્રકૂટે તથા સીતા વિન્ધ્યે વિન્ધ્યાધિવાસિની ॥ ૭૦ ॥
 કરવીરે મહાલક્ષ્મીરુમા દેવી વિનાયકે ।
 આરોગ્યા વૈદ્યનાથે તુ મહાકાલે મહેશ્વરી ॥ ૭૧ ॥
 અભયેત્યુષ્ણતીર્થેષુ નિતમ્બા વિન્ધ્યપર્વતે ।
 માણ્ડવ્યે માણ્ડવી નામ સ્વાહા માહેશ્વરીપુરે ॥ ૭૨ ॥
 છગલાણ્ડે પ્રચણ્ડા તુ ચણ્ડીકામરકણ્ડકે ।
 સોમેશ્વરે વરાહોહા પ્રભાસે પુષ્કરાવતી ॥ ૭૩ ॥
 દેવમાતા સરસ્વત્યાં પારાવારા તટે સ્મૃતા ।
 મહાલયે મહાભાગા પયોષ્ણ્યાં પિડ્ગલેશ્વરી ॥ ૭૪ ॥
 સિંહિકા કૃતશૌચે તુ કાર્તિકે ત્વતિશાકુરી ।
 ઉત્પલાવર્તકે લોલા સુભદ્રા શોણસડ્ગમે ॥ ૭૫ ॥
 માતા સિદ્ધવને લક્ષ્મીરનડ્ગા ભરતાશ્રમે ।
 જાલન્ધરે વિશ્વમુખી તારા કિષ્કિન્ધપર્વતે ॥ ૭૬ ॥
 દેવદારુવને પુષ્ટિર્મેધા કાશ્મીરમાણ્ડલે ।
 ભીમા દેવી હિમાદ્રૌ તુ તુષ્ટિર્વિશ્વેશ્વરે તથા ॥ ૭૭ ॥
 કપાલમોચને શુદ્ધિર્માતા કામાવરોહણે ।
 શડ્ખોદ્ધારે ધારા નામ ધૃતિઃ પિણ્ડારકે તથા ॥ ૭૮ ॥
 કલા તુ ચન્દ્રભાગાયામચ્છાદે શિવધારિણી ।

वेणायाममृता नाम बधर्यामूर्वशी तथा ॥ ७८ ॥
 औषधिश्रोत्तरकुरौ कुशद्वीपे कुशोदका ।
 मन्मथा उेमकूटे तु कुमुदे सत्यवादिनी ॥ ८० ॥
 अश्वत्ये वन्दनीया तु निधिवैश्रवाणालये ।
 गायत्री वेदवदने पार्वती शिवसन्निधौ ॥ ८१ ॥
 देवलोके तथेन्द्राणी ब्रह्मास्थेषु सरस्वती ।
 सूर्यभिम्बे प्रभा नाम मातृणां वैष्णवी मता ॥ ८२ ॥
 अरुन्धती सतीनां तु रामासु य तिलोत्तमा ।
 यित्ते ब्रह्मकला नाम शक्तिः सर्वशरीरिणाम् ॥ ८३ ॥
 षड्मास्यष्ट शतानि स्युः पीठानि जनमेजय ।
 तत्सङ्ख्याकास्तदीशान्यो देव्यश्च परिकीर्तिताः ॥ ८४ ॥
 सतीदेव्यङ्गभूतानि पीठानि कथितानि य ।
 अन्यान्यपि प्रसङ्गेन यानि मुष्यानि भूतले ॥ ८५ ॥
 यः स्मरेच्छृणुयाद्वापि नामाष्टशतमुत्तमम् ।
 सर्वपापविनिर्मुक्तो देवीलोकं परं व्रजेत् ॥ ८६ ॥
 अतोषु सर्वपीठेषु गच्छेद्यत्राविधानतः ।
 सन्तर्पयेच्च पित्रादीञ्छ्राद्धादीनि विधाय य ॥ ८७ ॥
 कुर्याच्च मडतीं पूजां भगवत्या विधानतः ।
 क्षमापयेज्जगधार्त्रीं जगदम्बां मुहुर्मुहुः ॥ ८८ ॥
 कृतकृत्यं स्वमात्मानं जानीयाज्जनमेजय ।
 भक्ष्यभोजयादिभिः सर्वाङ्गब्रह्माण्डभोजयेत्ततः ॥ ८९ ॥
 सुवासिनीः कुमारीश्च बटुकादींस्तथा नृप ।
 तस्मिन्क्षेत्रे स्थिता ये तु यावदावाधा अपि प्रभो ॥ ९० ॥
 देवीरूपाः स्मृताः सर्वे पूजनीयास्ततो हि ते ।
 प्रतिग्रहादिकं सर्वं तेषु क्षेत्रेषु व्रजेत् ॥ ९१ ॥
 यथाशक्ति पुरश्चर्यां कुर्यान्मन्त्रस्य सत्तमः ।
 मायाबीजेन देवेशीं तत्तत्पीठाधिवासिनीम् ॥ ९२ ॥

पूजयेदनिशं राजन् पुरश्चरणकृद्भवेत् ।
 वित्तशाठ्यं न कुर्वीत देवीभक्तिपरो नरः ॥ ८३ ॥
 य एवं कुरुते यात्रां श्रीदेल्याः प्रीतमानसः ।
 सडस्रकल्पपर्यन्तं ब्रह्मलोके भुङ्क्ते ॥ ८४ ॥
 वसन्ति पितरस्तस्य सोऽपि देवीपुरे तथा ।
 अन्ते लब्ध्वा परं ज्ञानं भवेन्मुक्तो भवाम्बुधेः ॥ ८५ ॥
 नामाष्टशतजापेन बलवः सिद्धतां गताः ।
 यत्रैतल्विषितं साक्षात्पुस्तके वापि तिष्ठति ॥ ८६ ॥
 ग्राहमारीभयादीनि तत्र नैव भवन्ति हि ।
 सौभाग्यं वर्धते नित्यं यथा पर्वणि वारिधिः ॥ ८७ ॥
 न तस्य दुर्लभं किञ्चिन्नामाष्टशतजापिनः ।
 कृतकृत्यो भवेन्नूनं देवीभक्तिपरायणः ॥ ८८ ॥
 नमन्ति देवतास्तं वै देवीरूपो हि स स्मृतः ।
 सर्वथा पूजयते देवैः किं पुनर्मनुजोत्तमैः ॥ ८९ ॥
 श्राद्धकाले पठेदेतन्नामाष्टशतमुत्तमम् ।
 तृप्तास्तत्पितरः सर्वे प्रयान्ति परमां गतिम् ॥ ९० ॥
 धमानि मुक्तिक्षेत्राणि साक्षात्संविन्मयानि य ।
 सिद्धपीठानि राजेन्द्र संश्रयेन्मतिमान्नरः ॥ ९०१ ॥
 पृष्टं यत्तत्त्वया राजन्नुक्तं सर्वं भुङ्क्षितुः ।
 रडस्यातिरडस्यं य किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ९०२ ॥
 धति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाडस्यां संडितायां
 सप्तमस्कन्धे देवीपीठवर्णनं नाम त्रिंशोऽध्यायः ॥ ७.३० ॥

७.३१ ऐकत्रिंशोऽध्यायः । डिमालयगूडे पार्वतीजन्मविषये देवान् प्रति
 देवीकथनवर्णनम् ।

जनमेजय उवाच ।
 धराधराधीशमौलावाविरासीत्परं मडः ।
 यदुक्तं भवता पूर्वं विस्तरात्तद्ददस्व मे ॥ १ ॥

को विरज्येत मतिमान् पिबञ्छक्तिकथामृतम् ।
 सुधां तु पिबतां मृत्युः स नैतच्छृण्वतो भवेत् ॥ २ ॥
 व्यास उवाच ।
 धन्योऽसि कृतकृत्योऽसि शिक्षितोऽसि महात्मभिः ।
 भाग्यवानसि यद्देव्यां निर्व्याजा भक्तिरस्ति ते ॥ ३ ॥
 शृणु राजन्पुरा वृत्तं सतीदेडेऽग्निभर्जिते ।
 भ्रान्तः शिवस्तु बभ्राम क्वचिद्देशे स्थिरोऽभवत् ॥ ४ ॥
 प्रपञ्चभानरहितः समाधिगतमानसः ।
 ध्यायन्नेवीस्वर्गपं तु कालं निन्ये स आत्मवान् ॥ ५ ॥
 सौभाग्यरहितं जातं त्रैलोक्यं सयरायरम् ।
 शक्तिहीनं जगत्सर्वं साब्धिद्वीपं सपर्वतम् ॥ ६ ॥
 आनन्दः शुष्कतां यातः सर्वेषां लुडयान्तरे ।
 उदासीनाः सर्वलोकाश्चिन्ताजर्जरथेतसः ॥ ७ ॥
 सदा दुःभोदधौ मग्ना रोगग्रस्तास्तदाभवन् ।
 ग्राह्याणां देवतानां च वैपरीत्येन वर्तनम् ॥ ८ ॥
 अधिभूताधिदैवानां सत्यभावात्प्रपाभवन् ।
 अथाऽस्मिन्नेव काले तु तारकाप्यो मलसुरः ॥ ९ ॥
 भ्रष्टमदत्तवरो दैत्योऽभवत्त्रैलोक्यनायकः ।
 शिवौरसस्तु यः पुत्रः स ते लन्ता भविष्यति ॥ १० ॥
 एति कल्पितमृत्युः स देवदेवैर्महासुरः ।
 शिवौरससुताभावाज्जगर्जं य ननन्द य ॥ ११ ॥
 तेन योपद्रुताः सर्वे स्वस्थानात्प्रय्युताः सुराः ।
 शिवौरससुताभावाश्चिन्तामापुर्दुरत्ययाम् ॥ १२ ॥
 नाङ्गना शङ्करस्यास्ति कथं तत्सुतसम्भवः ।
 अस्माकं भाग्यहीनानां कथं कार्यं भविष्यति ॥ १३ ॥
 एति चिन्तातुराः सर्वे जग्मुर्वैकुण्ठमण्डले ।
 शशंसुर्दुरिमैकान्ते स योपायं जगात् ६ ॥ १४ ॥

कुतश्चिन्तातुराः सर्वे कामकल्पद्रुमा शिवा ।
 जागर्ति भूवनेशानी मणिद्वीपाधिवासिनी ॥ १५ ॥
 अस्माकमनया देव तद्गुपेक्षास्ति नान्यथा ।
 शिक्षिवेयं जगन्मात्रा कृतास्मच्छिक्षाणाय च ॥ १६ ॥
 लालने ताऽने मातुर्नाकारुण्यं यथात्मके ।
 तद्गदेव जगन्मातुर्नियन्त्या गुणदोषयोः ॥ १७ ॥
 अपराधो भवत्येव तनयस्य पदे पदे ।
 कोऽपरः सडते लोके केवलं मातरं विना ॥ १८ ॥
 तस्माधूयं पराम्भ्यां तां शरणां यात मा चिरम् ।
 निर्व्याजया चित्तवृत्त्या सा वः कार्यं विधास्यति ॥ १९ ॥
 एत्यादिश्य सुराः सर्वाभडाविषणुः स्वजायया ।
 संयुतो निर्जगामाशु देवैः सड सुराधिपः ॥ २० ॥
 आजगाम मडाशैलं डिभवन्तं नगाधिपम् ।
 अभवञ्च सुराः सर्वे पुरश्चरणकर्मिणः ॥ २१ ॥
 अम्भायज्ञविधानज्ञा अम्भायज्ञं च यडिरे ।
 तृतीयादिप्रतान्याशु यडुः सर्वे सुरा नृप ॥ २२ ॥
 डेचित्समाधिनिष्णाताः डेयिन्नामपरायणाः ।
 डेचित्सूक्तपराः डेयिन्नामपारायणोत्सुकाः ॥ २३ ॥
 मन्त्रपारायणपराः डेयित्कृच्छ्रादिकारिणः ।
 अन्तर्यागपराः डेयित्केयिन्यासपरायणाः ॥ २४ ॥
 डृल्लेभया पराशक्तोः पूजा यडुरतन्द्रिताः ।
 एत्येवं भडुवर्षाणि कालोऽगाज्जनमेजय ॥ २५ ॥
 अकस्माच्चैत्रमासीयनवम्यां च भृगोर्दिने ।
 प्रादुर्भूव पुरतस्तन्मडः श्रुतिभोधितम् ॥ २६ ॥
 यतुर्दिक्षु यतुर्वैर्भूर्तिमद्भिरभिष्टुतम् ।
 कोटिसूर्यप्रतीकाशं यन्द्रकोटिसुशीतलम् ॥ २७ ॥
 विद्युत्कोटिसमानाभमरुणं तत्परं मडः ।
 नैव योर्ध्वं न तिर्यक्य न मध्ये परिजग्लत् ॥ २८ ॥

आद्यन्तरहितं तत्तु न उस्ताद्यङ्गसंयुतम् ।
 न य स्त्रीरूपमथवा न पुंरूपमथोभयम् ॥ २९ ॥
 दीप्त्या पिधानं नेत्राणां तेषामासीन्महीपते ।
 पुनश्च धैर्यमालम्ब्य यावत्ते ददृशुः सुराः ॥ ३० ॥
 तावत्तदेव स्त्रीरूपेणामादिव्यं मनोहरम् ।
 अतीव रमणीयाङ्गीं कुमारीं नवयौवनाम् ॥ ३१ ॥
 उद्यत्पीनकुयद्भ्रन्निन्दिताम्भोजकुण्डलाम् ।
 रणस्त्रिङ्गुलिंकाजालसिञ्जन्मञ्जोरभेषलाम् ॥ ३२ ॥
 कनकाङ्गदकेयूरत्रैवेयकविभूषिताम् ।
 अनर्घ्यमणिमस्मिन्नगलबन्धविराजिताम् ॥ ३३ ॥
 तनुकेतकसंराजनीलभ्रमरकुन्तलाम् ।
 नितम्बभिम्बसुभगां रोमराजिविराजिताम् ॥ ३४ ॥
 कर्पूरशकलोन्मिश्रताम्बूलपूरिताननाम् ।
 कनकनकताटङ्गुविटङ्गुवदनाम्बुजाम् ॥ ३५ ॥
 अष्टमीयन्द्रभिम्बामललाटामायतल्लुवम् ।
 रक्तारविन्दनयनामुन्नसां मधुराधराम् ॥ ३६ ॥
 कुन्दकुण्डलवदन्ताग्रां मुक्ताहारविराजिताम् ।
 रत्नसम्भिन्नमुकुटां यन्द्ररेखावतंसिनीम् ॥ ३७ ॥
 मल्लिकामालतीमालाकेशपाशविराजिताम् ।
 काश्मीरबिन्दुनिटिलां नेत्रत्रयविलासिनीम् ॥ ३८ ॥
 पाशाङ्कुशवराभीतियतुर्बाहुं त्रिलोचनाम् ।
 रक्तवस्त्रपरीधानां द्वाडिमीकुसुमप्रभाम् ॥ ३९ ॥
 सर्वशृङ्गारवेषाढ्यां सर्वदेवनमस्कृताम् ।
 सर्वाशापूरिकां सर्वमातरं सर्वमोहिनीम् ॥ ४० ॥
 प्रसादसुमुष्मीमम्बां मन्दस्मितमुष्माम्बुजाम् ।
 अव्याजकरुणामूर्तिं ददृशुः पुरतः सुराः ॥ ४१ ॥
 दृष्ट्वा तां करुणामूर्तिं प्रणोमुः सकलाः सुराः ।

वक्तुं नाशक्नुवन् डिञ्चिद्वाष्पसंरुद्धनिःस्वनाः ॥ ४२ ॥

कथञ्चिन्त्यैर्यमालम्ब्य भक्त्या यानतकन्धराः ।

प्रेमाश्रुपूर्णांनयनास्तुष्टुवुर्जगदम्बिकाम् ॥ ४३ ॥

देवा ऋचुः ।

नमो देव्यै महादेव्यै शिवायै सततं नमः ।

नमः प्रकृत्यै भद्रायै नियताः प्रणताः स्म ताम् ॥ ४४ ॥

तामग्निवर्णां तपसा ज्वलन्तीं

वैरोयनीं कर्मद्वेषु जुष्टाम् ।

दुर्गां देवीं शरणमहं प्रपद्ये

सुतरसि तरसे नमः ॥ ४५ ॥

देवीं वायमज्जनयन्त देवा-

स्तां विश्वरूपाः पशवो वदन्ति ।

सा नो मन्द्रेषमूर्जं दृढाना

धेनुर्वागस्मानुपसृष्टुतैतु ॥ ४६ ॥

कालरात्रिं ब्रह्मस्तुतां वैष्णवीं स्कन्दमातरम् ।

सरस्वतीमदितिं दक्षदुहितरं नमामः पावनां शिवाम् ॥ ४७ ॥

महालक्ष्म्यै य विद्महे सर्वशक्त्यै य धीमहि ।

तन्नो देवी प्रचोदयात् ॥ ४८ ॥

नमो विराट्स्वरूपिण्यै नमः सूत्रात्ममूर्तये ।

नमोऽव्याकृतरूपिण्यै नमः श्रीब्रह्ममूर्तये ॥ ४९ ॥

यदज्ञानाज्जगद्भाति रज्जुसर्पस्रगादिवत् ।

यज्ज्ञानाल्लयमाप्नोति नुमस्तां भुवनेश्वरीम् ॥ ५० ॥

नुमस्तत्पदलक्ष्यार्थां चिदेकररूपिणीम् ।

अभएऽानन्दरूपां तां वेदतात्पर्यभूमिकाम् ॥ ५१ ॥

पञ्चकोशातिरिक्तां तामवस्थात्रयसाक्षिणीम् ।

नुमस्त्वम्पदलक्ष्यार्थां प्रत्यगात्मस्वरूपिणीम् ॥ ५२ ॥

नमः प्राणवरुपायै नमो ह्रीङ्कारमूर्तये ।

नानामन्त्रात्मिकायै ते करुणायै नमो नमः ॥ ५३ ॥

धृति स्तुता तदा देवैर्मणिद्वीपाधिवासिनी ।
 प्राड वाया मधुरया मत्तकोकिलनिःस्वना ॥ ५४ ॥
 श्रीदेव्युवाच ।
 वदन्तु विबुधाः कार्यं यदर्थमिड सङ्गताः ।
 वरदाढं सदा भक्तकामकल्पद्रुमास्मि य ॥ ५५ ॥
 तिष्ठन्त्यां मयि का चिन्ता युष्माकं भक्तिशालिनाम् ।
 समुद्गरामि मद्भक्तान्दुःखसंसारसागरात् ॥ ५६ ॥
 धृति प्रतिज्ञां मे सत्यां जानीथ विबुधोत्तमाः ।
 धृति प्रेमाकुलां वाणीं श्रुत्वा सन्तुष्टमानसाः ॥ ५७ ॥
 निर्भया निर्जरा राजन्नूयुर्दुःखं स्वकीयकम् ।
 देवा उच्युः ।
 नाज्ञातं किञ्चिदप्यत्र भवत्यास्ति जगत्त्रये ॥ ५८ ॥
 सर्वज्ञया सर्वसाक्षिण्यपिण्या परमेश्वरि ।
 तारकेणासुरेन्द्रेण पीडिताः स्मो हिवानिशम् ॥ ५९ ॥
 शिवाङ्गजद्रुधस्तस्य निर्मितो ब्रह्मणा शिवे ।
 शिवाङ्गना तु नैवास्ति जानासि त्वं मधेश्वरि ॥ ६० ॥
 सर्वज्ञापुरतः किं वा वक्तव्यं पामरैर्जनैः ।
 अतद्गुद्देशतः प्रोक्तमपरं तर्क्याम्बिडे ॥ ६१ ॥
 सर्वदा यरणाभ्मोजे भक्तिः स्यात्तव निश्चला ।
 प्रार्थनीयमिदं मुष्यमपरं देहलेतवे ॥ ६२ ॥
 धृति तेषां वयः श्रुत्वा प्रोवाच परमेश्वरी ।
 मम शक्तिस्तु या गौरी भविष्यति हिमालये ॥ ६३ ॥
 शिवाय सा प्रदेया स्यात्सा वः कार्यं विधास्यति ।
 भक्तिर्यथ्यरणाभ्मोजे भूयाद्युष्माकमादरात् ॥ ६४ ॥
 हिमालयो हि मनसा मामुपास्तेऽतिभक्तितः ।
 ततस्तस्य गृहे जन्म मम प्रियकरं मतम् ॥ ६५ ॥
 व्यास उवाच ।
 हिमालयोऽपि तस्मृत्वात्यनुग्रहकरं वयः ।

भाष्यैः संरुद्भङ्गकण्ठो मळाराज्ञी वयोऽब्रवीत् ॥ ६६ ॥

मडत्तरं तं कुरुषे यस्यानुग्रहमिच्छसि ।

नोयेत्कवाहं जडः स्थाणुः क्व त्वं सख्यित्स्वर्गुपिणी ॥ ६७ ॥

असम्भाव्यं जन्मशतैस्त्वत्पितृत्वं ममानघे ।

अश्वमेधादिपुण्यैर्वा पुण्यैर्वा तत्समाधिजैः ॥ ६८ ॥

अद्य प्रपञ्चे कीर्तिः स्याज्जगन्माता सुताभवत् ।

अहो डिमालयस्यास्य धन्योऽसौ भाग्यवानिति ॥ ६९ ॥

यस्यास्तु जठरे सन्ति ब्रह्माण्डानां य कोटयः ।

सैव यस्य सुता जाता को वा स्यात्तत्समो भुवि ॥ ७० ॥

न जानेऽस्मत्पितृणां किं स्थानं स्यान्निर्मितं परम् ।

अेतादृशानां वासाथ येषां वंशोऽस्ति मादृशः ॥ ७१ ॥

एतं यथा य दत्तं मे इपया प्रेमपूर्णाया ।

सर्ववेदान्तसिद्धं य त्वद्रूपं ब्रूहि मे तथा ॥ ७२ ॥

योगं य भक्तिसिद्धितं ज्ञानं य श्रुतिसम्मतम् ।

वदस्व परमेशानि त्वमेवाहं यतो भवेः ॥ ७३ ॥

व्यास उवाच ।

एति तस्य वयः श्रुत्वा प्रसन्नमुष्पङ्कुजा ।

वक्तुमारभताम्भा सा रक्ष्यं श्रुतिगूढितम् ॥ ७४ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां सप्तमस्कन्धे डिमालयगृहे

पार्वतीजन्मविषये देवान् प्रति देवीकथनवर्णनं नामैकत्रिंशोऽध्यायः ॥ ७.३१ ॥

७.३२ द्वात्रिंशोऽध्यायः । देव्या व्यष्टिसमष्टिरूपवर्णनम् ।

श्रीदेव्युवाच ।

शृण्वन्तु निर्जराः सर्वे व्याहरन्त्या वयो मम ।

यस्य श्रवणमात्रेण मद्रूपत्वं प्रपद्यते ॥ १ ॥

अहमेवास पूर्वं तु नान्यत्किञ्चिन्नगाधिप ।

तदात्मरूपं चित्संवित्परब्रह्मैकनामकम् ॥ २ ॥

अप्रतर्क्यमनिर्देश्यमनौपम्यमनामयम् ।

तस्य काचित्स्वतः सिद्धा शक्तिर्भावेति विश्रुता ॥ ३ ॥

न सती सा नासती सा नोभयात्मा विरोधतः ।

अेतद्विलक्षणा काचिद्भूतास्ति सर्वदा ॥ ४ ॥

पावकस्थोष्णतेवेयमुष्णोशोश्च दीधितिः ।

यन्द्रस्य यन्द्रकेवेयं भवेयं सलज्ज भ्रुवा ॥ ५ ॥

तस्यां कर्माणि ज्जुवानां ज्जुवाः कालाश्च सञ्चरे ।

अभेदेन विलीनाः स्युः सुषुप्तौ व्यवहारावत् ॥ ६ ॥

स्वशक्तेश्च समायोगादहं बीजात्मतां गता ।

स्वाधारारारणात्तस्या दौषत्वं य समागतम् ॥ ७ ॥

यैतन्यस्य समायोगान्निमित्तत्वं य कथ्यते ।

प्रपञ्चपरिणामाच्च समवायित्वमुच्यते ॥ ८ ॥

केचित्तां तप इत्याहुस्तमः केचिज्जडं परे ।

ज्ञानं मायां प्रधानं य प्रकृतिं शक्तिमयजाम् ॥ ९ ॥

विमर्श इति तां प्राहुः शैवशास्त्रविशारदाः ।

अविद्यामितरे प्राहुर्वेदतत्त्वार्थचिन्तकाः ॥ १० ॥

अेवं नानाविधानि स्थुर्नामानि निगमादिषु ।

तस्या जडत्वं दृश्यत्वाज्ज्ञाननाशात्ततोऽसती ॥ ११ ॥

यैतन्यस्य न दृश्यत्वं दृश्यत्वे जडमेव तत् ।

स्वप्रकाशं य यैतन्यं न परेण प्रकाशितम् ॥ १२ ॥

अनवस्थादोषसत्त्वात् स्वैनापि प्रकाशितम् ।

कर्मकर्त्रीविरोधः स्यात्तस्मात्तद्दीपवत्स्वयम् ॥ १३ ॥

प्रकाशमानमन्येषां भासकं विद्धि पर्वत ।

अत अेव य नित्यत्वं सिद्धसंवित्तनोर्भम ॥ १४ ॥

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्त्यादौ दृश्यस्य व्यभियारतः ।

संविद्यो व्यभियारश्च नानुभूतोऽस्ति कर्त्तृचित् ॥ १५ ॥

यदि तस्याप्यनुभवस्तर्ज्यं येन साक्षिणा ।

अनुभूतः स अेवात्र शिष्टः संविद्रूपः पुरा ॥ १६ ॥

अत एव य नित्यत्वं प्रोक्तं सञ्छास्त्रकोविदैः ।
 आनन्दरूपता यास्याः परप्रोमास्पदत्वतः ॥ १७ ॥
 मा न भूवं छि भूयासमिति प्रेमात्मनि स्थितम् ।
 सर्वस्यान्यस्य मिथ्यात्वादसङ्गतत्वं स्फुटं मम ॥ १८ ॥
 अपरिच्छिन्नताप्येवमत एव मता मम ।
 तस्य ज्ञानं नात्मधर्मो धर्मत्वे जडताऽऽत्मनः ॥ १९ ॥
 ज्ञानस्य जडशेषत्वं न दृष्टं न य सम्भवि ।
 शिद्धिर्मत्त्वं तथा नास्ति चितश्चिन्न छि भिद्यते ॥ २० ॥
 तस्मादात्मा ज्ञानरूपः सुषुप्तपञ्च सर्वदा ।
 सत्यः पूर्णोऽप्यसङ्गश्च द्वैतजालविवर्जितः ॥ २१ ॥
 स पुनः कामकर्मादियुक्तया स्वीयमायया ।
 पूर्वानुभूतसंस्कारात् कालकर्मविपाकतः ॥ २२ ॥
 अविवेकाय्य तत्त्वस्य सिंसुक्षावान्प्रजायते ।
 अबुद्धिपूर्वः सर्गोऽयं कथितस्ते नगाधिप ॥ २३ ॥
 ऐतद्धि यन्मया प्रोक्तं मम रूपमलौकिकम् ।
 अव्याकृतं तदव्यक्तं मायाशबलमित्यपि ॥ २४ ॥
 प्रोच्यते सर्वशास्त्रेषु सर्वकारणकारणम् ।
 तत्त्वानामादिभूतं य सख्येदानन्दविग्रहम् ॥ २५ ॥
 सर्वकर्मधनीभूतमिच्छाज्ञानक्रियाश्रयम् ।
 ह्रीङ्कारमन्त्रवाच्यं तदादितत्त्वं तदुच्यते ॥ २६ ॥
 तस्मादाकाश उत्पन्नः शब्दतन्मात्ररूपकः ।
 भवेत्स्पर्शात्मको वायुस्तेजोरुपात्मकं पुनः ॥ २७ ॥
 जलं रसात्मकं पश्चात्ततो गन्धात्मिका धरा ।
 शब्दैकगुण आकाशो वायुः स्पर्शरवान्वितः ॥ २८ ॥
 शब्दस्पर्शरूपगुणं तेज इत्युच्यते बुधैः ।
 शब्दस्पर्शरूपरसैरापो वेदगुणाः स्मृताः ॥ २९ ॥
 शब्दस्पर्शरूपरसगन्धैः पञ्चगुणा धरा ।
 तेभ्योऽभवन्महत्सूत्रं यत्स्त्रिङ्गं परियक्षते ॥ ३० ॥

सर्वात्मकं तत्सम्प्रोक्तं सूक्ष्मदोषयमात्मनः ।
 अव्यक्तं कारणो देहः स योक्तः पूर्वमेव हि ॥ ३१ ॥
 यस्मिञ्जगद्धीजडुपं स्थितं लिङ्गोद्भवो यतः ।
 ततः स्थूलानि भूतानि पञ्चीकरणमार्गतः ॥ ३२ ॥
 पञ्चसङ्ख्यानि जायन्ते तत्रकारस्त्वथोच्यते ।
 पूर्वोक्तानि च भूतानि प्रत्येकं विभजेद् द्विधा ॥ ३३ ॥
 अेकैकं भागमेकस्य यतुर्धा विभजेद् गिरे ।
 स्वस्वेतरद्वितीयांशे योजनात्पञ्च पञ्च ते ॥ ३४ ॥
 तत्कार्यं य विराड्देहः स्थूलदोषयमात्मनः ।
 पञ्चभूतस्थसत्त्वांशैः श्रीत्रादीनां समुद्भवः ॥ ३५ ॥
 ज्ञानेन्द्रियाणां राजेन्द्र प्रत्येकं मिलितैस्तु तैः ।
 अन्तःकरणैकं स्याद् वृत्तिभेदाभ्यतुर्विधम् ॥ ३६ ॥
 यदा तु सङ्कुल्यविकल्पकृत्यं
 तदा भवेत्तन्मन एत्यभिध्यम् ।
 स्याद् बुद्धिसंज्ञं य यदा प्रवेत्ति
 सुनिश्चितं संशयहीनरूपम् ॥ ३७ ॥
 अनुसन्धानरूपं तस्थितं य परिकीर्तितम् ।
 अलङ्कृत्यात्मवृत्त्या तु तदलङ्कारतां गतम् ॥ ३८ ॥
 तेषां रजोशैर्जतानि कुमालर्मेन्द्रियाणि च ।
 प्रत्येकं मिलितैस्तैस्तु प्राणो भवति पञ्चधा ॥ ३९ ॥
 वृद्धि प्राणो गुदेऽपानो नाभिस्थस्तु समानकः ।
 कण्ठदेशेऽप्युदानः स्याद् व्यानः सर्वशरीरगः ॥ ४० ॥
 ज्ञानेन्द्रियाणि पञ्चैव पञ्चकर्मेन्द्रियाणि च ।
 प्राणादिपञ्चकं यैव धिया य सञ्चितं मनः ॥ ४१ ॥
 अेतत्सूक्ष्मशरीरं स्थान्मम लिङ्गं यदुच्यते ।
 तत्र या प्रकृतिः प्रोक्ता सा राजन्द्रिविधा स्मृता ॥ ४२ ॥
 सत्त्वात्मिका तु माया स्यादविधा गुणामिश्रिता ।

स्वाश्रयं या तु संरक्षेत्सा मायेति निगद्यते ॥ ४३ ॥

तस्यां यत्प्रतिबिम्बं स्याद्धिम्बभूतस्य येशितुः ।

स ईश्वरः समाख्यातः स्वाश्रयज्ञानवान्परः ॥ ४४ ॥

सर्वज्ञः सर्वकर्ता च सर्वानुग्रहकारकः ।

अविद्यायां तु यत्किञ्चित्प्रतिबिम्बं नगाधिप ॥ ४५ ॥

तदेव श्रुवसंज्ञं स्यात्सर्वदुःखाश्रयं पुनः ।

द्वयोरपीड सम्प्रोक्तं देवत्रयमविद्यया ॥ ४६ ॥

देवत्रयाभिमानाख्याध्यभून्नामत्रयं पुनः ।

प्राज्ञस्तु कारणात्मा स्यात्सूक्ष्मदेही तु तैजसः ॥ ४७ ॥

स्थूलदेही तु विश्वाप्यस्त्रिविधः परिकीर्तितः ।

अेवमीशोऽपि सम्प्रोक्त एवसूत्रविराट्पदैः ॥ ४८ ॥

प्रथमो व्यष्टिरुपस्तु समष्ट्यात्मा परः स्मृतः ।

स हि सर्वेश्वरः साक्षाज्जुवानुग्रहकाम्यया ॥ ४९ ॥

करोति विविधं विश्वं नानाभोगाश्रयं पुनः ।

मच्छक्तिप्रेरितो नित्यं मयि राजन्प्रकल्पितः ॥ ५० ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां सप्तमस्कन्धे

देवीगीतायां देव्या व्यष्टिसमष्टिरुपवर्णनं नाम द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥ ७.३२ ॥

७.३३ त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः । श्रीदेवीविराडूपदर्शनसहितं देवकृततत्त्ववर्णनम् ।

देव्युवाच ।

मन्मायाशक्तिसङ्कल्पं जगत्सर्वं यराचरम् ।

सापि मत्तः पृथग्माया नास्त्येव परमार्थतः ॥ १ ॥

व्यवहारदृशा सेयं विद्या मायेति विश्रुता ।

तत्त्वदृष्ट्या तु नास्त्येव तत्त्वमेवास्ति केवलम् ॥ २ ॥

साहं सर्वं जगत्सृष्ट्वा तदन्तः प्रविशाम्यहम् ।

मायाकर्मादिसंहिता गिरे प्राणपुरःसरा ॥ ३ ॥

लोकान्तरगतिर्नोयेत्तथं स्यादिति उेतुना ।

यथा यथा भवन्त्येव मायाभेदास्तथा तथा ॥ ४ ॥

उपाधिभेदाद्भिन्नालं घटाकाशाद्यो यथा ।
 उच्यनीयादिवस्तुनि भासयन्भास्करः सदा ॥ ५ ॥
 न दृष्यति तथैवालं दौर्षैर्विभा कदापि न ।
 मयि बुद्ध्युदितकर्तृत्वमध्यस्थैवापरे जनाः ॥ ६ ॥
 वदन्ति यात्मा कर्मति विमूढा न सुबुद्ध्यः ।
 अज्ञानभेदतस्तद्भन्मायाया भेदतस्तथा ॥ ७ ॥
 श्रुवेश्वरविभागश्च कल्पितो माययैव तु ।
 घटाकाशमहाकाशविभागः कल्पितो यथा ॥ ८ ॥
 तथैव कल्पितो भेदो श्रुवात्मपरमात्मनोः ।
 यथा श्रुवबद्धत्वं य माययैव न य स्वतः ॥ ९ ॥
 तथेश्वरबद्धत्वं य मायया न स्वभावतः ।
 देहेन्द्रियादिसङ्घातवासनाभेदभेदिता ॥ १० ॥
 अविद्या श्रुवभेदस्य हेतुर्नान्यः प्रकीर्तितः ।
 गुणानां वासनाभेदभेदिता या धराधर ॥ ११ ॥
 माया सा परभेदस्य हेतुर्नान्यः कदाचन ।
 मयि सर्वमिदं प्रोतमोतं य धरणीधर ॥ १२ ॥
 ईश्वरोऽलं य सूत्रात्मा विराडात्माहमस्मि य ।
 ब्रह्मालं विष्णुरुद्रौ य गौरी ब्राह्मी य वैष्णवी ॥ १३ ॥
 सूर्योऽलं तारकाश्चालं तारकेशस्तथास्म्यलम् ।
 पशुपक्षिस्वर्गपालं चार्णालोऽलं य तस्करः ॥ १४ ॥
 व्याधोऽलं कूरकर्मालं सत्कर्मालं महाजनः ।
 स्त्रीपुत्रपुंसकाकारोऽप्यलमेव न संशयः ॥ १५ ॥
 यस्य किञ्चित्कवचिद्भस्तु दृश्यते श्रूयतेऽपि वा ।
 अन्तर्बलिश्च तत्सर्वं व्याप्यालं सर्वदा स्थिता ॥ १६ ॥
 न तदस्ति मया त्यक्तं वस्तु किञ्चिच्चराचरम् ।
 यद्यस्ति चेत्तच्छून्यं स्याद्भन्ध्यापुत्रोपमं हि तत् ॥ १७ ॥
 रश्जुर्यथा सर्पमालाभेदैरेका विभाति हि ।

तथैवेशाद्विरुपेण भाम्युलं नात्र संशयः ॥ १८ ॥

अधिष्ठानातिरेकेण कल्पितं तन्न भासते ।

तस्मान्मत्सत्तथैवैतत्सत्तावान्नायथा भवेत् ॥ १९ ॥

ल्लिभालय उवाच ।

यथा वदसि देवेशि समष्ट्याऽऽत्मवपुस्त्विदम् ।

तथैव द्रष्टुमिच्छामि यद्वि देवि कृपा मयि ॥ २० ॥

व्यास उवाच ।

धृति तस्य वयः श्रुत्वा सर्वे देवाः सविष्णवः ।

ननन्दुर्मुद्विदितात्मानः पूजयन्तश्च तद्भयः ॥ २१ ॥

अथ देवमतं ज्ञात्वा भक्तकामदृष्टा शिवा ।

अदर्शयन्निजं रूपं भक्तकामप्रपूरिणी ॥ २२ ॥

अपश्यंस्ते महादेव्या विराड्रूपं परात्परम् ।

द्यौर्मस्तकं भवेद्यस्य यन्द्रसूर्यौ च यक्षुषी ॥ २३ ॥

द्विशः श्रोत्रे वयो देवाः प्राणो वायुः प्रकीर्तितः ।

विश्वं लृद्यमित्याहुः पृथिवी जघनं स्मृतम् ॥ २४ ॥

नभस्तलं नाभिसरो ज्योतिश्चक्रमुरःस्थलम् ।

मडलोकस्तु ग्रीवा स्याज्जनोलोको मुषं स्मृतम् ॥ २५ ॥

तपोलोको रराटिस्तु सत्यलोकाद्यः स्थितः ।

धन्द्राद्यो भाडवः स्युः शष्पः श्रोत्रं मडेशितुः ॥ २६ ॥

नासत्यदस्रौ नासे स्तो गन्धो घ्राणं स्मृतो बुधैः ।

भुभमग्निः समाप्यातो द्विवारात्री च पक्ष्मणी ॥ २७ ॥

ब्रह्मस्थानं भ्रूविजृम्भोऽध्यापस्तालुः प्रकीर्तितः ।

रसो जिह्वा समाप्याता यमो दंष्ट्राः प्रकीर्तितः ॥ २८ ॥

दन्ताः स्नेहकला यस्य डासो माया प्रकीर्तितः ।

सर्गस्त्वपाङ्गमोक्षः स्याद् ग्रीजोर्ध्वोष्ठो मडेशितुः ॥ २९ ॥

लोभः स्याद्यधरोष्ठोऽस्याधर्ममार्गस्तु पृष्ठभूः ।

प्रजापतिश्च मेढ्रं स्याद्यः स्रष्टा जगतीतले ॥ ३० ॥

कुक्षिः समुद्रा गिरयोऽस्थीनि देव्या मडेशितुः ।

नद्यो नाड्यः समाख्याता वृक्षाः केशाः प्रकीर्तिताः ॥ ३१ ॥

कौमारयौवनजरा वयोऽस्य गतिरुत्तमा ।

बलाडकास्तु केशाः स्युः सन्ध्ये ते वाससी विभो ॥ ३२ ॥

राजञ्छ्रीजगदम्बायाश्चन्द्रमास्तु मनः स्मृतः ।

विज्ञानशक्तिस्तु ङरी रुद्रोऽन्तःकराणं स्मृतम् ॥ ३३ ॥

अश्वा छि जातयः सर्वाः श्रोत्रिदेशे स्थिता विभोः ।

अतलादिमडालोकाः कट्यधोभागतां गताः ॥ ३४ ॥

अेतादृशं मडाउपं दृष्टुः सुरपुङ्गवाः ।

ज्वालामालासडस्राड्यं लेलिङानं य जिह्वा ॥ ३५ ॥

दंष्ट्राकटकटारावं वमन्तं वक्त्रिमक्षिभिः ।

नानायुधधरं वीरं ब्रह्मक्षत्रौदनं य यत् ॥ ३६ ॥

सडस्रशीर्षनयनं सडस्रयरणं तथा ।

कोटिसूर्यप्रतीकाशं विद्युत्कोटिसमप्रभम् ॥ ३७ ॥

भयङ्करं मडाघोरं लृदक्षणोस्त्रासकारकम् ।

दृष्टुस्ते सुराः सर्वे ङाडाकारं य चङ्किरे ॥ ३८ ॥

विकम्पमानलृदया मूर्च्छामापुर्दुर्त्ययाम् ।

स्मरणं य गतं तेषां जगदम्बेयमित्यपि ॥ ३९ ॥

अथ ते ये स्थिता वेदाश्चतुर्दक्षु मडाविभोः ।

बोधयामासुरत्युगं मूर्छातो मूर्च्छितांसुरान् ॥ ४० ॥

अथ ते धैर्यमालम्ब्य लब्ध्वा य श्रुतिमुत्तमाम् ।

प्रेमाश्रुपूर्णांनयना रुद्दकण्ठास्तु निर्जराः ॥ ४१ ॥

बाष्पगद्गदया वाया स्तोतुं समुपचङ्किरे ।

देवा ङ्युः ।

अपराधं क्षमस्वाम्ब पाछि दीनांस्त्वदुद्वलवान् ॥ ४२ ॥

कोपं संडर देवेशि सभया उपदर्शनात् ।

का ते स्तुतिः प्रकर्तव्या पामरैर्निर्जरैरिड ॥ ४३ ॥

स्वस्थाप्यज्ञेय अेवासौ यावान्यश्च स्वविक्रमः ।

तदवर्गाजयमानानां कथं स विषयो भवेत् ॥ ४४ ॥

नमस्ते भुवनेशानि नमस्ते प्राणवात्मिके ।
 सर्ववेदान्तसंशिद्धे नमो व्रीडुारमूर्तये ॥ ४५ ॥
 यस्मादग्निः समुत्पन्नो यस्मात्सूर्यश्च यन्द्रमाः ।
 यस्मादोषधयः सर्वास्तस्मै सर्वात्मने नमः ॥ ४६ ॥
 यस्माद्य देवाः सम्भूताः साध्याः पक्षिण्येव च ।
 पशवश्च मनुष्याश्च तस्मै सर्वात्मने नमः ॥ ४७ ॥
 प्राणापानौ ग्रीडियवौ तपः श्रद्धा ऋतं तथा ।
 ब्रह्मचर्यं विधिश्चैव यस्मात्तस्मै नमो नमः ॥ ४८ ॥
 सप्त प्राणार्थिषो यस्मात्सामिधः सप्त येव च ।
 डोमाः सप्त तथा लोकास्तस्मै सर्वात्मने नमः ॥ ४९ ॥
 यस्मात्समुद्रा गिरयः सिन्धवः प्रचरन्ति च ।
 यस्मादोषधयः सर्वा रसास्तस्मै नमो नमः ॥ ५० ॥
 यस्माद्यज्ञः समुद्भूतो दीक्षा यूषश्च दक्षिणाः ।
 ऋयो यजूषि सामानि तस्मै सर्वात्मने नमः ॥ ५१ ॥
 नमः पुरस्तात्पृष्ठे च नमस्ते पार्श्वयोर्द्वयोः ।
 अधोर्ध्वं चतुर्दिक्षु मातर्भूयो नमो नमः ॥ ५२ ॥
 उपसंहर देवेशि रूपमेतदलौकिकम् ।
 तदेव दर्शयास्माकं रूपं सुन्दरसुन्दरम् ॥ ५३ ॥
 व्यास उवाच ।
 एति भीतान्सुरान्दृष्ट्वा जगदम्बा कृपार्णवा ।
 संदृत्य रूपं घोरं तदर्शयामास सुन्दरम् ॥ ५४ ॥
 पाशाङ्कुशवराभीतिघरं सर्वाङ्गकोमलम् ।
 करुणापूर्णनयनं मन्दस्मितमुष्णाम्बुजम् ॥ ५५ ॥
 दृष्ट्वा तत्सुन्दरं रूपं तदा भीतिविवर्जिताः ।
 शान्तचित्ताः प्रणोमुस्ते उर्षगद्गनिःस्वनाः ॥ ५६ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां सप्तमस्कन्धे
 श्रीदेवीविराडूपदर्शनसंछितं देवकृततस्तववर्णनं नाम त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ७.३३ ॥

७.३४ यत्तुस्त्रिंशोऽध्यायः । देवीगीतायां ज्ञानस्य मोक्षहेतुत्ववार्णनम् ।

श्री देव्युवाच ।

क्व यूयं मन्दभाग्या वै क्वेदं रुपं मडाद्भुतम् ।

तथापि भक्तवात्सल्यादीदृशं दर्शितं मया ॥ १ ॥

न वेदाध्ययनैर्योगैर्न दानैस्तपसेज्यया ।

रुपं द्रष्टुमिदं शक्यं केवलं मत्कृपां विना ॥ २ ॥

प्रकृतं शृणु राजेन्द्र परमात्मात्र जुवताम् ।

उपाधियोगात्सम्प्राप्तः कर्तृत्वाटिकमप्युत ॥ ३ ॥

ङ्कियाः करोति विविधा धर्माधर्मैकहेतवः ।

नाना योनीस्ततः प्राप्य सुभङ्गुःशैश्च युज्यते ॥ ४ ॥

पुनस्तत्संस्कृतिवशात्नानाकर्मरतः सदा ।

नानादेहान्-समाप्नोति सुभङ्गुःशैश्च युज्यते ॥ ५ ॥

घटीयन्त्रवदेतस्य न विरामः कदापि हि ।

अज्ञानमेव मूलं स्यात्ततः कामः ङ्कियास्ततः ॥ ६ ॥

तस्मादज्ञाननाशाय यतेत नियतं नरः ।

येतद्धि जन्मसाङ्गल्यं यदज्ञानस्य नाशनम् ॥ ७ ॥

पुरुषार्थसमाप्तिश्च जुवन्मुक्तदशापि य ।

अज्ञाननाशने शक्ता विधैव तु पटीयसी ॥ ८ ॥

न कर्म तज्जं नोपास्तिर्विरोधाभावतो गिरे ।

प्रत्युताशाज्ञाननाशे कर्माणा नैव भाव्यताम् ॥ ९ ॥

अनर्थदानि कर्माणि पुनः पुनरुशन्ति हि ।

ततो रागस्ततो दौषस्ततोऽनर्थो मडान्भवेत् ॥ १० ॥

तस्मात्सर्वप्रयत्नेन ज्ञानं सम्पाद्येन्नरः ।

कुर्वन्नेवेड कर्माणीत्यतः कर्माध्यवश्यकम् ॥ ११ ॥

ज्ञानादेव हि डैवल्यमतः स्यात्तत्सामुख्ययः ।

सडायतां प्रजेत्कर्म ज्ञानस्य छितकारि य ॥ १२ ॥

छति डेशिद्धन्त्यत्र तद्विरोधान्न सम्भवेत् ।

ज्ञानाधृद्ग्रन्थिभेदः स्याद्भृद्ग्रन्थौ कर्मसम्भवः ॥ १३ ॥

यौगपधं न सम्भाव्यं विरोधात्तु ततस्तयोः ।

तमः प्रकाशयोर्यद्ब्रह्मैवापधं न सम्भवि ॥ १४ ॥

तस्मात् सर्वाणि कर्माणि वैदिकानि मडामते ।

चित्तशुद्ध्यन्तमेव स्युस्तानि कुर्यात्प्रयत्नतः ॥ १५ ॥

शमो दमस्तितीक्षा च वैराग्यं सत्त्वसम्भवः ।

तावत्पर्यन्तमेव स्युः कर्माणि न ततः परम् ॥ १६ ॥

तदन्ते यैव संन्यस्य संश्रयेद् गुरुमात्मवान् ।

श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठं च भक्त्या निर्व्याजया पुनः ॥ १७ ॥

वेदान्तश्रवणं कुर्यान्नित्यमेवमतन्द्रितः ।

तत्त्वमस्याद्विवाक्यस्य नित्यमर्थं विचारयेत् ॥ १८ ॥

तत्त्वमस्याद्वि वाक्यं तु श्रुवब्रह्मैक्यबोधकम् ।

अैक्ये ज्ञाते निर्भयस्तु मद्रूपो छि प्रजायते ॥ १९ ॥

पदार्थावगतिः पूर्वं वाक्यार्थावगतिस्ततः ।

तत्पदस्य च वाक्यार्थो गिरेऽहं परिडीर्तितः ॥ २० ॥

त्वं पदस्य च वाक्यार्थो श्रुव अेव न संशयः ।

उभयोरैक्यमसिना पदेन प्रोच्यते ब्रुधैः ॥ २१ ॥

वाक्यार्थयोर्विरुद्धत्वादैक्यं नैव धटेत उ ।

लक्षाणातः प्रकर्तव्या तत्त्वमोः श्रुतिसंस्थयोः ॥ २२ ॥

चिन्मात्रं तु तयोर्लक्ष्यं तयोरैक्यस्य सम्भवः ।

तयोरैक्यं तथा ज्ञात्वा स्वाभेदेनाद्भयो भवेत् ॥ २३ ॥

देवदत्तः स अेवायमितिवल्लक्षाणा स्मृता ।

स्थूलाद्वि देडरडितो ब्रह्म सम्पद्यते नरः ॥ २४ ॥

पञ्चीकृतमडाभूतसम्भूतः स्थूलदेडकः ।

भोगालयो जराव्याधिसंयुतः सर्वकर्मणाम् ॥ २५ ॥

मिथ्याभूतोऽयमाभाति स्कुटे मायामयत्वतः ।

सोऽयं स्थूल उपाधिः स्यादात्मनो मे नगेश्वर ॥ २६ ॥

ज्ञानकर्मन्द्रिययुतं प्राणपञ्चकसंयुतम् ।
 मनोबुद्धियुतं यैतत्सूक्ष्मं तत्त्वयो विदुः ॥ २७ ॥
 अपञ्चीकृतभूतोत्थं सूक्ष्मद्वेष्टोऽयमात्मनः ।
 द्वितीयोऽयमुपाधिः स्यात्सुभादेरवभोधकः ॥ २८ ॥
 अनाद्यनिर्वाच्यमिदमज्ञानं तु तृतीयकः ।
 द्वेष्टोऽयमात्मनो भाति कारणात्मा नगेश्वर ॥ २९ ॥
 उपाधिविलये जाते केवलात्मावशिष्यते ।
 देहत्रये पञ्चकोशा अन्तःस्थाः सन्ति सर्वदा ॥ ३० ॥
 पञ्चकोशपरित्यागे ब्रह्मपुच्छं हि लभ्यते ।
 नेतिनेतीत्यादिवार्क्यैर्मम उपं यदुच्यते ॥ ३१ ॥
 न जायते म्रियते तत्त्वदायि-
 न्नायं भूत्वा न भूत्व कश्चित् ।
 अजो नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणो
 न उच्यते उच्यमाने शरीरे ॥ ३२ ॥
 उतं येन्मन्यते उन्तुं उतश्चेन्मन्यते उतम् ।
 उभौ तौ न विजानीतो नायं उन्ति न उच्यते ॥ ३३ ॥
 अणोरण्णीयान्महतो महीया-
 नात्मास्य जन्तोर्निहितो गुडायाम् ।
 तमकतुः पश्यति वीतशोको
 धातुः प्रसादान्महिमानमस्य ॥ ३४ ॥
 आत्मानं रथिनं विद्धि शरीरं रथमेव तु ।
 बुद्धिं तु सारथिं विद्धि मनः प्रग्रहमेव च ॥ ३५ ॥
 षण्द्रियाणि उयानाहुर्विषयांस्तेषु गोचरान् ।
 आत्मेन्द्रियमनोयुक्तं भोक्तेत्याहुर्मनीषिणः ॥ ३६ ॥
 यस्त्वविद्भान्भवति यामनस्कश्च सदाशुचिः ।
 न तत्पदमवाप्नोति संसारं याधिगच्छति ॥ ३७ ॥
 यस्तु विज्ञानवान्भवति समनस्कः सदा शुचिः ।
 स तु तत्पदमवाप्नोति यस्माद्भूयो न जायते ॥ ३८ ॥

विज्ञानसारथिर्यस्तु मनः प्रअडवात्ररः ।
 सोऽध्वनः पारमाप्नोति मदीयं यत्परं पदम् ॥ ३९ ॥
 एत्थं श्रुत्या य मत्या य निश्चित्यात्मानमात्मना ।
 भावयेन्मामात्मरूपां निदिध्यासनतोऽपि य ॥ ४० ॥
 योगवृत्तेः पुरा स्वस्मिन्भावयेदक्षरत्रयम् ।
 देवीप्राणवसंज्ञस्य ध्यानार्थं मन्त्रवाच्ययोः ॥ ४१ ॥
 उकारः स्थूलदेहः स्याद्गकारः सूक्ष्मदेहकः ।
 ठकारः कारणात्मासौ ह्रीङ्कारोऽहं तुरीयकम् ॥ ४२ ॥
 अेवं समष्टिदेहेऽपि ज्ञात्वा भीजत्रयं कृमात् ।
 समष्टिव्यष्टयोरेकत्वं भावयेन्मतिमान्नरः ॥ ४३ ॥
 समाधिकावात्पूर्वं तु भावयित्त्वैवमादृतः ।
 ततो ध्यायेन्निलीनाक्षो देवीं मां जगदीश्वरीम् ॥ ४४ ॥
 प्राणापानौ समौ कृत्वा नासाभ्यन्तरयारिणौ ।
 निवृत्तविषयाकाङ्क्षो वीतदोषो विमत्सरः ॥ ४५ ॥
 भक्त्या निर्व्याज्या युक्तो गुडायां निःस्वने स्थले ।
 उकारं विश्वमात्मानं रकारे प्रविलापयेत् ॥ ४६ ॥
 रकारं तैजसं देवमीकारे प्रविलापयेत् ।
 ठकारं प्राज्ञमात्मानं ह्रीङ्कारे प्रविलापयेत् ॥ ४७ ॥
 वाच्यवायकताडीनं द्वैतभावविवर्जितम् ।
 अप्पाण्डं सस्थिदानन्दं भावयेत्तच्छिष्यान्तरे ॥ ४८ ॥
 एति ध्यानेन मां राजन् साक्षात्कृत्य नरोत्तमः ।
 मद्रूप अेव भवति द्वयोरप्येकता यतः ॥ ४९ ॥
 योगयुक्त्यानया दृष्ट्वा मामात्मानं परात्परम् ।
 अज्ञानस्य सकार्यस्य तत्क्षणे नाशको भवेत् ॥ ५० ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां सप्तमस्कन्धे
 देवीगीतायां ज्ञानस्य मोक्षउत्तुत्ववर्णनं नाम चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ७.३४ ॥

७.३५ पञ्चत्रिंशोऽध्यायः । देवीगीतायां मन्त्रसिद्धिसाधनवर्णनम् ।

छिमालय उवाच ।

योगं वद मण्डेशानि साङ्गं संवित्प्रदायकम् ।

कृतेन येन योग्योऽहं भवेयं तत्त्वदर्शने ॥ १ ॥

श्रीदेव्युवाच ।

न योगो नभसः पृष्ठे न भूमौ न रसातले ।

अैक्यं ज्वात्मनोराडुर्योगं योगविशारदाः ॥ २ ॥

तत्प्रत्यूहाः षडाभ्याता योगविघ्नकरानघ ।

कामक्रोधौ लोभमोहौ मदमात्सर्यसंज्ञकौ ॥ ३ ॥

योगाङ्गैरेव भित्त्वा तान्योगिनो योगमाप्नुयुः ।

यमं नियममासनप्राणायामौ ततः परम् ॥ ४ ॥

प्रत्याहारं धारणाभ्यं ध्यानं सार्धं समाधिना ।

अष्टाङ्गान्याडुरेतानि योगिनां योगसाधने ॥ ५ ॥

अहिंसा सत्यमस्तेयं ब्रह्मचर्यं दयाऽऽर्जवम् ।

क्षमा धृतिर्भिताहारः शौचं येति यमा दश ॥ ६ ॥

तपः सन्तोष आस्तिक्यं दानं देवस्य पूजनम् ।

सिद्धान्तश्रवणं चैव क्षीर्मातिश्च जपो हुतम् ॥ ७ ॥

दशैते नियमाः प्रोक्ता मया पर्वतनायक ।

पद्मासनं स्वस्तिकं च भद्रं वज्रासनं तथा ॥ ८ ॥

वीरासनमिति प्रोक्तं क्रमादासनपञ्चकम् ।

उर्वोरुपरि विन्यस्य सम्यक्पादतले शुभे ॥ ९ ॥

अङ्गुष्ठौ च निबन्धीयाद्भ्रुस्ताभ्यां व्युत्क्रमात्ततः ।

पद्मासनमिति प्रोक्तं योगिनां लृट्यङ्गमम् ॥ १० ॥

जानूर्वोरन्तरे सम्यक्कृत्वा पादतले शुभे ।

ऋजुकायो विशेषोगी स्वस्तिकं तत्प्रयक्षते ॥ ११ ॥

सीवन्त्याः पार्श्वयोर्न्यस्य गुल्फयुग्मं सुनिश्चितम् ।

वृषणाधः पादपाष्णीं पाष्णीभ्यां परिबन्धयेत् ॥ १२ ॥

भद्रासनमिति प्रोक्तं योगिभिः परिपूजितम् ।

उर्वोः पादौ कृमात्र्यस्य जन्वोः प्रत्यङ्मुष्पाङ्गुली ॥ १३ ॥

करौ विदध्यादाप्यातं वज्रासनमनुत्तमम् ।

अेकं पादमधः कृत्वा विन्यस्योरुं तथोत्तरे ॥ १४ ॥

ऋजुकायो विशेषोगी वीरासनमितीरितम् ।

छड्याऽऽकर्षयेद्भ्रायुं बाह्यं षोडशमात्रया ॥ १५ ॥

धारयेत्पूरितं योगी यतुःषष्ट्या तु मात्रया ।

सुषुम्नामध्यगं सम्यग्द्वात्रिंशन्मात्रया शनैः ॥ १६ ॥

नाऽप्या पिङ्गलया यैव रेथयेद्योगवित्तमः ।

प्राणायाममिमं प्राडूर्योगशास्त्रविशारदाः ॥ १७ ॥

भूयो भूयः कृमात्तस्य बाह्यमेवं समाचरेत् ।

मात्रावृद्धिः क्रमेणैव सम्यग्द्वादश षोडश ॥ १८ ॥

जपध्यानादिभिः सार्धं सगर्भं तं विदुर्भुधाः ।

तदपेतं विगर्भं य प्राणायामं परे विदुः ॥ १९ ॥

कृमादभ्यस्यतः पुंसो देहे स्वेद्योद्गमोऽधमः ।

मध्यमः कम्पसंयुक्तो भूमित्यागः परो मतः ॥ २० ॥

उत्तमस्य गुणावासिर्यावच्छीलनमिष्यते ।

छन्द्रियाणां विचरतां विषयेषु निरर्गलम् ॥ २१ ॥

बलादाडरणं तेभ्यः प्रत्याहारोऽभिधीयते ।

अङ्गुष्ठगुल्फजानूरुमूलाधोलिङ्गनाभिषु ॥ २२ ॥

दृष्ट्वावाकण्ठशेषेषु लम्बिकायां ततो नसि ।

भ्रूमध्ये मस्तके मूर्ध्नि द्वादशान्ते यथाविधि ॥ २३ ॥

धारणं प्राणमरुतो धारणेति निगद्यते ।

समाहितेन मनसा यैतन्यान्तरवर्तिना ॥ २४ ॥

आत्मन्यभीष्टदेवानां ध्यानं ध्यानमिडोच्यते ।

समत्वभावना नित्यं श्रुवात्मपरमात्मनोः ॥ २५ ॥

समाधिमाहुर्मुनयः प्रोक्तमष्टाङ्गलक्षणम् ।

छदानीं कथये तेऽहं मन्त्रयोगमनुत्तमम् ॥ २६ ॥

विश्वं शरीरमित्युक्तं पञ्चभूतात्मकं नग ।
 यन्द्रसूर्याग्नितेजोभिर्जुवभ्रञ्जमैक्यरूपकम् ॥ २७ ॥
 तिस्रः कोट्यस्तर्धेन शरीरे नाऽथो मताः ।
 तासु मुष्या दश प्रोक्तास्ताभ्यस्तिस्त्रो व्यवस्थिताः ॥ २८ ॥
 प्रधाना मेरुदण्डेऽत्र यन्द्रसूर्याग्ररूपिणी ।
 धडा वामे स्थिता नाडी शुभ्रा तु यन्द्ररूपिणी ॥ २९ ॥
 शक्तिरूपा तु सा नाडी साक्षादमृतविग्रहा ।
 दक्षिणे या पिङ्गलाभ्या पुंरूपा सूर्यविग्रहा ॥ ३० ॥
 सर्वतेजोमयी सा तु सुषुम्ना वह्निरूपिणी ।
 तस्या मध्ये विचित्राभ्ये षष्ठाज्ञानकियात्मकम् ॥ ३१ ॥
 मध्ये स्वयम्भूलिङ्गं तु कोटिसूर्यसमप्रभम् ।
 तदूर्ध्वं मायाबीजं तु ङरात्माभिन्दुनाटकम् ॥ ३२ ॥
 तदूर्ध्वं तु शिखाकारा कुण्डली रक्तविग्रहा ।
 देव्यात्मिका तु सा प्रोक्ता मद्यन्त्रा नगाधिप ॥ ३३ ॥
 तद्भाष्ये उभयपार्ष्ण्यं वादिसान्तर्यतुर्दलम् ।
 द्रुतउभयसमप्रभ्यं पद्मं तत्र विचिन्तयेत् ॥ ३४ ॥
 तदूर्ध्वं त्वनलप्रभ्यं षड्दलं ङीरकप्रभम् ।
 आदिलान्तषडूर्ध्वेन स्वाधिष्ठानमनुत्तमम् ॥ ३५ ॥
 मूलमाधारषट्कोणं मूलाधारं ततो विदुः ।
 स्वशब्देन परं लिङ्गं स्वाधिष्ठानं ततो विदुः ॥ ३६ ॥
 तदूर्ध्वं नाभिदेशे तु मणिपूरं महाप्रभम् ।
 मेघालं विद्युदालं च बभ्रुतेजोमयं ततः ॥ ३७ ॥
 मणिवद्भिन्नं तत्पद्मं मणिपद्मं तथोच्यते ।
 दशभिश्च दलैर्युक्तं ङादिङ्गान्ताक्षरान्वितम् ॥ ३८ ॥
 विषगुनाधिष्ठितं पद्मं विषण्वालोकनकारणम् ।
 तदूर्ध्वेऽनाहतं पद्ममुद्यदादित्यसन्निभम् ॥ ३९ ॥
 ङादिङ्गान्तदलैरर्कपत्रैश्च समधिष्ठितम् ।
 तन्मध्ये आणालिङ्गं तु सूर्यायुतसमप्रभम् ॥ ४० ॥

शब्दब्रह्ममयं शब्दानाडतं तत्र दृश्यते ।
 अनाडताभ्यं तत्पद्मं मुनिभिः परिकीर्तितम् ॥ ४१ ॥
 आनन्दसदनं तत्तु पुरुषाधिष्ठितं परम् ।
 तदूर्ध्वं तु विशुद्धाभ्यं दलं षोडशपङ्कजम् ॥ ४२ ॥
 स्वरेः षोडशभिर्युक्तं धूम्रवर्णं मडाप्रभम् ।
 विशुद्धं तनुते यस्माज्जिवस्य लंसलोकनात् ॥ ४३ ॥
 विशुद्धं पद्मभाष्यातमाकाशाभ्यं मडाद्भुतम् ।
 आज्ञायकं तदूर्ध्वं तु आत्मनाधिष्ठितं परम् ॥ ४४ ॥
 आज्ञासङ्कमणं तत्र तेनाज्ञेति प्रकीर्तितम् ।
 द्विदलं लक्षसंयुक्तं पद्मं तत्सुमनोडरम् ॥ ४५ ॥
 कैलासाभ्यं तदूर्ध्वं तु रोधिनी तु तदूर्ध्वतः ।
 अेवं त्वाधारयकाणि प्रोक्तानि तव सुव्रत ॥ ४६ ॥
 सडस्यारयुतं बिन्दुस्थानं तदूर्ध्वमीरितम् ।
 छत्येतत्कथितं सर्वं योगमार्गमनुत्तमम् ॥ ४७ ॥
 आदौ पूरकयोगेनाप्याधारे योजयेन्मनः ।
 गुदमेढ्रान्तरे शक्तिस्तामाकुञ्च्य प्रबोधयेत् ॥ ४८ ॥
 लिङ्गभेदकमेणैव बिन्दुयुक्तं य प्रापयेत् ।
 शम्भुना तां परां शक्तिमेकीभूतां विचिन्तयेत् ॥ ४९ ॥
 तत्रोत्थितामृतं यत्तु द्रुतलाक्षारसोपमम् ।
 पाययित्वा तु तां शक्तिं मायाभ्यां योगसिद्धिदाम् ॥ ५० ॥
 षड्भ्यङ्कदेवतास्तत्र सन्तर्प्यामृतधारया ।
 आनयेत्तेन मार्गेण मूलाधारं ततः सुधीः ॥ ५१ ॥
 अेवमभ्यस्यमानस्याप्यलन्यलनि निश्चितम् ।
 पूर्वोक्तदूषिता मन्त्राः सर्वे सिध्यन्ति नान्यथा ॥ ५२ ॥
 जरामरणदुःखाद्यैर्मुच्यते भवबन्धनात् ।
 ये गुणाः सन्ति देव्या मे जगन्मातुर्यथा तथा ॥ ५३ ॥
 ते गुणाः साधकवरे भवन्त्येव न नान्यथा ।

धृत्येवं कथितं तात वायुधारणमुत्तमम् ॥ ५४ ॥

धृदानीं धारणाभ्यं तु शृणुष्यावहितो मम ।

द्विक्कालाधनवच्छिन्नदेव्यां येतो विधाय य ॥ ५५ ॥

तन्मयो भवति क्षिप्रं श्रुवन्नमैक्ययोजनात् ।

अथवा समलं येतो यदि क्षिप्रं न सिद्ध्यति ॥ ५६ ॥

तदावयवयोगेन योगी योगान्समभ्यसेत् ।

मदीयलस्तपादादावङ्गे तु मधुरे नग ॥ ५७ ॥

चित्तं संस्थापयेन्मन्त्री स्थानस्थानजयात्पुनः ।

विशुद्धचित्तः सर्वस्मिन्नूपे संस्थापयेन्मनः ॥ ५८ ॥

यावन्मनो लयं याति देव्यां संविदि पर्वत ।

तावद्विष्टमनुं मन्त्री जपलामैः समभ्यसेत् ॥ ५९ ॥

मन्त्राभ्यासेन योगेन ज्ञेयज्ञानाय कल्पते ।

न योगेन विना मन्त्रो न मन्त्रेण विना हि सः ॥ ६० ॥

द्वयोरभ्यासयोगो हि ब्रह्मसंसिद्धिकारणम् ।

तमः परिवृते गेहे घटो दीपेन दृश्यते ॥ ६१ ॥

अेवं मायावृतो ह्यात्मा मनुना गोचरीकृतः ।

धृति योगविधिः कृत्स्नः साङ्गः प्रोक्तो मयाऽधुना ॥ ६२ ॥

गुरुपदेशतो ज्ञेयो नान्यथा शास्त्रकोटिभिः ॥ ६३ ॥

धृति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां सप्तमस्कन्धे

देवीगीतायां मन्त्रसिद्धिसाधनवर्णनं नाम पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥ ७.३५ ॥

७.३६ षट्त्रिंशोऽध्यायः । देवीगीतायां ब्रह्मविद्योपदेशवर्णनम् ।

देव्युवाच ।

धृत्यादियोगयुक्तात्मा ध्यायेन्मां ब्रह्मरूपिणीम् ।

भक्त्या निर्व्याजया राजन्नासने समुपस्थितः ॥ १ ॥

आविः सन्निहितं गुहायरे नाम भलत्पदम् ।

अत्रैतत्सर्वमर्पितमेजत्प्राणमिषय्य यत् ॥ २ ॥

अेतज्जनय सद्यसद्भरेण्यं

परं विज्ञानाद्यद्भरिष्ठं प्रजानाम् ।

यद्यस्मिन्मद्यदणुभ्योऽणु य

यस्मिंल्लोका निडिता लोडिनश्च ॥ ३ ॥

तदेतदक्षरं ब्रह्म स प्राणस्तद्दु वाज्मनः ।

तदेतत्सत्यममृतं तद्भेद्यं सौम्य विद्धि ॥ ४ ॥

धनुर्गृहीत्वौपनिषदं महास्त्रं

शरं ङुपासानिशितं सन्धयीत ।

आयम्य तद्भावगतेन येतसा

लक्ष्यं तदेवाक्षरं सौम्य विद्धि ॥ ५ ॥

प्राणवो धनुः शरो ङ्यात्मा ब्रह्म तल्लक्ष्यमुच्यते ।

अप्रमत्तेन वेद्यं शरवत्तन्मयो भवेत् ॥ ६ ॥

यस्मिन् धौश्च पृथिवी यान्तरिक्ष-

मोतं मनः सड प्राणैश्च सर्वैः ।

तमेवैकं जनथात्मानं

अन्या वायो विमुञ्चथामृतस्यैष सेतुः ॥ ७ ॥

अरा षव रथनाभौ संडता यत्र नाड्यः ।

स शेषोऽन्तश्चरते बडुधा जायमानः ॥ ८ ॥

ओमित्येवं ध्यायथात्मानं

स्वस्ति वः पाराय तमसः परस्तात् ।

दिव्ये ब्रह्मपुरे व्योम्नि आत्मा सम्प्रतिष्ठितः ॥ ९ ॥

मनोमयः प्राणशरीरनेता

प्रतिष्ठितोऽन्ने लुदयं सन्निधाय ।

तद्विज्ञानेन परिपश्यन्ति धीरा

आनन्दरूपममृतं यद्विभाति ॥ १० ॥

भिद्यते लुदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।

क्षीयन्ते यास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे ॥ ११ ॥

डिरण्मये परे कोशे विराजं ब्रह्म निष्कलम् ।

तश्चुल्लं ज्योतिषां ज्योतिस्तद्यदात्मविद्यो विद्युः ॥ १२ ॥

न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकं
नेमा विद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निः ।
तमेव भान्तमनुभाति सर्वं
तस्य भासा सर्वमिदं विभाति ॥ १३ ॥

ब्रह्मैवेदममृतं पुरस्ताद्ब्रह्म
पश्चाद्ब्रह्म दक्षिणतश्चोत्तरेण ।
अधश्चोर्ध्वं च प्रसृतं ब्रह्मैवेदं विश्वं वरिष्ठम् ॥ १४ ॥

येताद्गनुभवो यस्य स कुतार्थो नरोत्तमः ।
ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति ॥ १५ ॥
द्वितीयाद्वै भयं राजंस्तदभावाद् भिभेति न ।
न तद्वियोगो मेऽप्यस्ति मद्वियोगोऽपि तस्य न ॥ १६ ॥

अहमेव स सोऽहं वै निश्चितं विद्मि पर्वत ।
मद्दर्शनं तु तत्र स्याद्यत्र ज्ञानी स्थितो मम ॥ १७ ॥

नाहं तीर्थं न कैलासे वैकुण्ठे वा न कर्णवित् ।
वसामि किन्तु मञ्जुज्ञानिर्बुद्धयाम्भोजमध्यमे ॥ १८ ॥

मत्पूजाकोटिकुलदं सकृन्मञ्जुज्ञानिनोऽर्थनम् ।
कुलं पवित्रं तस्यास्ति जननी कृतकृत्यका ॥ १९ ॥

विश्वम्भरा पुण्यवती शिल्लयो यस्य येतसः ।
ब्रह्मज्ञानं तु यत्पृष्ठं त्वया पर्वतसत्तम ॥ २० ॥

कथितं तन्मया सर्वं नातो वक्तव्यमस्ति हि ।
एदं ज्येष्ठाय पुत्राय भक्तियुक्ताय शीलिने ॥ २१ ॥

शिष्याय च यथोक्ताय वक्तव्यं नान्यथा क्वचित् ।
यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ ॥ २२ ॥

तस्यैते कथिता ऽयर्थाः प्रकाशन्ते महात्मनः ।
येनोपदिष्टा विद्यैयं स एव परमेश्वरः ॥ २३ ॥

यस्यायं सुकृतं कर्तुमसमर्थस्ततो ऋणी ।
पित्रोरप्यधिकः प्रोक्तो ब्रह्मजन्मप्रदायकः ॥ २४ ॥

पितृजातं जन्म नष्टं नेत्थं जातं कदाचन ।

तस्मै न द्रुष्येदित्यादि निगमोऽप्यवदन्नग ॥ २५ ॥

तस्माच्छास्त्रस्य सिद्धान्तो ब्रह्मदाता गुरुः परः ।

शिवे रुष्टे गुरुस्त्राता गुरौ रुष्टे न शङ्करः ॥ २६ ॥

तस्मात्सर्वप्रयत्नेन श्रीगुरुं तोषयेन्नग ।

कायेन मनसा वाचा सर्वदा तत्परो भवेत् ॥ २७ ॥

अन्यथा तु कृतघ्नः स्यात्कृतघ्ने नास्ति निष्कृतिः ।

छन्द्रेणार्थवर्णायोक्ता शिरश्छेदप्रतिज्ञया ॥ २८ ॥

अश्विभ्यां कथने तस्य शिरश्छिन्नं य वञ्चिषा ।

अश्वीयं तस्थिरो नष्टं दृष्ट्वा वैधौ सुरोत्तमौ ॥ २९ ॥

पुनः संयोजितं स्वीयं ताभ्यां मुनिशिरस्तदा ।

एति सङ्कटसम्पादा ब्रह्मविद्या नगाधिप ।

लब्धा येन स धन्यः स्यात्कृतकृत्यश्च भूधर ॥ ३० ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां सप्तमस्कन्धे

देवीगीतायां ब्रह्मविद्योपदेशवर्णनं नाम षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ७.३६ ॥

७.३७ सप्तत्रिंशोऽध्यायः । देवीगीतायां भक्तिमहिमावर्णनम् ।

छिमालय उवाच ।

स्वीयां भक्तिं वदस्वाम्ब येन ज्ञानं सुप्तेन हि ।

जायेत मनुजस्यास्य मध्यमस्याविरागिणः ॥ १ ॥

द्वेष्युवाच ।

मार्गास्त्रयो मे विख्याता मोक्षप्राप्तौ नगाधिप ।

कर्मयोगो ज्ञानयोगो भक्तियोगश्च सत्तम ॥ २ ॥

त्रयाणामप्ययं योग्यः कर्तुं शक्योऽस्ति सर्वथा ।

सुखभत्वान्मानसत्वात्कायचित्ताद्यपीऽनात् ॥ ३ ॥

गुणभेदाभ्मनुष्याणां सा भक्तिस्त्रिविधा मता ।

परपीडां समुद्दिश्य धम्मं कृत्वा पुरःसरम् ॥ ४ ॥

मात्सर्यकोधयुक्तो यस्तस्य भक्तिस्तु तामसी ।

परपीडादिरहितः स्वकल्याणार्थमेव च ॥ ५ ॥

नित्यं सकामो लृष्टयं यशोऽर्था भोगलोलुपः ।
 तत्तत्कृत्वसमावाप्त्यै मामुपास्तेऽतिभक्तितः ॥ ६ ॥
 भेदबुद्ध्या तु मां स्वस्मादन्यां जानाति पामरः ।
 तस्य भक्तिः समाप्याता नगाधिप तु राजसी ॥ ७ ॥
 परमेशार्पणं कर्म पापसङ्कालनाय य ।
 वेदोक्तत्वाद्यवश्यं तद्वर्तव्यं तु मयानिशम् ॥ ८ ॥
 षति निश्चितबुद्धिस्तु भेदबुद्धिमुपाश्रितः ।
 करोति प्रीतये कर्म भक्तिः सा नग सत्त्विकी ॥ ९ ॥
 परभक्तेः प्रापिकेयं भेदबुद्ध्यवलम्बनात् ।
 पूर्वप्रोक्ते ऽप्युभे भक्ती न परप्रापिके मते ॥ १० ॥
 अधुना परभक्तिं तु प्रोच्यमानां निबोध मे ।
 मद्गुणश्रवणं नित्यं मम नामानुकीर्तनम् ॥ ११ ॥
 कल्याणगुणरत्नानामाकरायां मयि स्थिरम् ।
 येतसो वर्तनं यैव तैलधारासमं सदा ॥ १२ ॥
 छेतुस्तु तत्र को वापि न कदाचिद्भवेदपि ।
 सामीप्यसार्ष्टिसायुज्यसालोक्यानां न यैषणा ॥ १३ ॥
 मत्सेवातोऽधिकं किञ्चिन्नैव जानाति कर्त्तव्यम् ।
 सेव्यसेवकताभावात्तत्र मोक्षं न वाञ्छति ॥ १४ ॥
 परानुरक्त्या मामेव चिन्तयेद्यो ऽप्यतन्द्रितः ।
 स्वाभेदेनैव मां नित्यं जानाति न विभेदतः ॥ १५ ॥
 मद्रूपत्वेन ज्ञवानां चिन्तनं कुरुते तु यः ।
 यथा स्वस्यात्मनि प्रीतिस्तथैव य परात्मनि ॥ १६ ॥
 यैतन्मयस्य समानत्वान्न भेदं कुरुते तु यः ।
 सर्वत्र वर्तमानानां सर्वरूपां य सर्वदा ॥ १७ ॥
 नमते यजते यैवाप्यायाद्दालान्तभीश्वर ।
 न कुत्रापि द्रोढबुद्धिं कुरुते भेदवर्जनात् ॥ १८ ॥
 मत्स्थानदर्शने श्रद्धा मद्भक्तदर्शने तथा ।
 मच्छास्त्रश्रवणे श्रद्धा मन्त्रतन्त्रादिषु प्रभो ॥ १९ ॥

मायि प्रेमाकुलमती रोमाञ्चिततनुः सदा ।
 प्रेमाश्रुजलपूर्णाक्षः कण्ठगद्गदनिस्वनः ॥ २० ॥
 अनन्येनैव भावेन पूजयेद्यो नगाधिप ।
 मामीश्वरीं जगद्योनिं सर्वकारणकारणम् ॥ २१ ॥
 प्रतानि मम दिव्यानि नित्यनैमित्तिकान्यपि ।
 नित्यं यः कुरुते भक्त्या वित्तशाठ्यविवर्जितः ॥ २२ ॥
 मद्भुत्सवदिदृक्षा य मद्भुत्सवकृतिस्तथा ।
 जायते यस्य नियतं स्वभावादेव भूधर ॥ २३ ॥
 उच्यैर्गायंश्च नामानि ममैव जलु नृत्यति ।
 अडङ्कुरादिरडितो देहतादात्म्यवर्जितः ॥ २४ ॥
 प्रारब्धेन यथा यस्य क्रियते तत्तथा भवेत् ।
 न मे चिन्तास्ति तत्रापि देहसंरक्षणार्थिषु ॥ २५ ॥
 एति भक्तिस्तु या प्रोक्ता परभक्तिस्तु सा स्मृता ।
 यस्यां देव्यतिरिक्तं तु न किञ्चिदपि भाव्यते ॥ २६ ॥
 एत्थं जाता परा भक्तिर्यस्य भूधर तत्पतः ।
 तदैव तस्य चिन्मात्रे मद्रूपे विलयो भवेत् ॥ २७ ॥
 भक्तेस्तु या परा काष्ठा सैव ज्ञानं प्रकीर्तितम् ।
 वैराग्यस्य य सीमा सा ज्ञाने तद्गुभयं यतः ॥ २८ ॥
 भक्तौ कृतायां यस्यापि प्रारब्धवशतो नग ।
 न जायते मम ज्ञानं मणिद्वीपं स गच्छति ॥ २९ ॥
 तत्र गत्वापिलान्भोगाननिश्चरपि यच्छति ।
 तदन्ते मम सिद्रूपज्ञानं सभ्यगभवेत्रग ॥ ३० ॥
 तेन मुक्तः सदैव स्याज्ज्ञानान्मुक्तिर्न यान्यथा ।
 एतैव यस्य ज्ञानं स्याद्भृद्गतप्रत्यगात्मनः ॥ ३१ ॥
 मम संवित्परतनोस्तस्य प्राणा प्रजन्ति न ।
 ब्रह्मैव संस्तदाप्नोति ब्रह्मैव ब्रह्म वेद यः ॥ ३२ ॥
 कण्ठ्यामीकरसममज्ञानान्तु तिरोहितम् ।

ज्ञानादज्ञाननाशेन लब्धमेव हि लभ्यते ॥ ३३ ॥

विदिताविदितादन्यत्रगोत्तम वपुर्मम ।

यथादर्शं तथात्मनि यथा जले तथा पितृलोके ॥ ३४ ॥

छायातपौ यथा स्वच्छौ विविक्तौ तद्भेदव हि ।

मम लोके भवेज्ज्ञानं द्वैतभावविवर्जितम् ॥ ३५ ॥

यस्तु वैराग्यवानेव ज्ञानहीनो भ्रियेत येत् ।

ब्रह्मलोके वसेन्नित्यं यावत्कल्पं ततः परम् ॥ ३६ ॥

शुचीनां श्रीमतां गेहे भवेत्तस्य जनिः पुनः ।

करोति साधनं पश्चात्ततो ज्ञानं हि जायते ॥ ३७ ॥

अनेकजन्मानी राज्ञंज्ञानं स्यान्नैकजन्मना ।

ततः सर्वप्रयत्नेन ज्ञानार्थं यत्नमाश्रयेत् ॥ ३८ ॥

नोयेन्महान् विनाशः स्याज्जन्मैतद्दुर्लभं पुनः ।

तत्रापि प्रथमे वर्णे वेदप्राप्तिश्च दुर्लभा ॥ ३९ ॥

शमादिषट्कसम्पत्तिर्योगसिद्धिस्तथैव य ।

तथोत्तमगुरुप्राप्तिः सर्वमेवात्र दुर्लभम् ॥ ४० ॥

तथेन्द्रियाणां पटुता संस्कृतत्वं तनोस्तथा ।

अनेकजन्मपुण्यैस्तु मोक्षेच्छा जायते ततः ॥ ४१ ॥

साधने सकृदेऽप्येवं जायमानेऽपि यो नरः ।

ज्ञानार्थं नैव यतते तस्य जन्म निरर्थकम् ॥ ४२ ॥

तस्माद्राजन्मयाशक्त्या ज्ञानार्थं यत्नमाश्रयेत् ।

पदे पदेऽश्वमेघस्य कृलमाप्नोति निश्चितम् ॥ ४३ ॥

धृतमिव पयसि निगूढं

भूते भूते च वसति विज्ञानम् ।

सततं मन्थयितव्यं

मनसा मन्थान्भूतेन ॥ ४४ ॥

ज्ञानं लब्ध्वा कृतार्थः स्यादिति वेदान्तडिण्डिमः ।

सर्वमुक्तं समासेन किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ४५ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां सप्तमस्कन्धे

देवीगीतायां भक्तिमहिमावर्णनं नाम सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ ७.३७ ॥

७.३८ अष्टत्रिंशोऽध्यायः । देवीगीतायां मङ्गोत्सवप्रतस्थानवर्णनम् ।

छिमावय उवाच ।

कति स्थानानि देवेशि द्रष्टव्यानि मङ्गीतले ।

भुष्यानि च पवित्राणि देवीप्रियतमानि च ॥ १ ॥

प्रतान्यपि तथा यानि तुष्टिदान्युत्सवा अपि ।

तत्सर्वं वद मे मातः कृतकृत्यो यतो नरः ॥ २ ॥

श्रीदेव्युवाच ।

सर्वं दृश्यं मम स्थानं सर्वे काला प्रतात्मकाः ।

उत्सवाः सर्वकालेषु यतोऽहं सर्वरूपिणी ॥ ३ ॥

तथापि भक्तवात्सल्यात्किञ्चिद्विद्विद्यथोच्यते ।

शृणुष्ववहितो भूत्वा नगराज वयो मम ॥ ४ ॥

कोलापुरं महास्थानं यत्र लक्ष्मीः सदा स्थिता ।

मातुः पुरं द्वितीयं च रेणुकाधिष्ठितं परम् ॥ ५ ॥

तुलजापुरं तृतीयं स्यात्सप्तशृङ्गं तथैव च ।

डिङ्गुलाया महास्थानं ज्वालामुष्यास्तथैव च ॥ ६ ॥

शाकम्भर्याः परं स्थानं भ्रामर्याः स्थानमुत्तमम् ।

श्रीरक्तदन्तिकास्थानं दुर्गास्थानं तथैव च ॥ ७ ॥

विन्ध्याचलनिवासिन्याः स्थानं सर्वोत्तमोत्तमम् ।

अन्नपूर्णाभिलास्थानं काञ्चीपुरमनुत्तमम् ॥ ८ ॥

भीमादेव्याः परं स्थानं विमलास्थानमेव च ।

श्रीचन्द्रलामहास्थानं कौशिकीस्थानमेव ॥ ९ ॥

नीलाम्बायाः परं स्थानं नीलपर्वतमस्तके ।

जाम्बूनदेश्वरीस्थानं तथा श्रीनगरं शुभम् ॥ १० ॥

गुड्यकाल्या महास्थानं नेपाले यत्प्रतिष्ठितम् ।

मीनाक्ष्याः परमं स्थानं यच्च प्रोक्तं सिद्धम्भरे ॥ ११ ॥

वेदारण्यं महास्थानं सुन्दर्याः समधिष्ठितम् ।

अेकाम्बरे मडास्थानं परशक्त्या प्रतिष्ठितम् ॥ १२ ॥

मडालसा परं स्थानं योगेश्वर्यास्तथैव च ।

तथा नीलसरस्वत्याः स्थानं रीनेषु विश्रुतम् ॥ १३ ॥

वैधनाथे तु भगलास्थानं सर्वोत्तमं मतम् ।

श्रीमच्छ्रीभुवनेश्वर्या मणिद्वीपं मम स्मृतम् ॥ १४ ॥

श्रीमत्त्रिपुरभैरव्याः कामाख्यायोनिमण्डलम् ।

भूमण्डले क्षेत्ररत्नं मडामायाधिवासितम् ॥ १५ ॥

नातः परतरं स्थानं क्वचिदस्ति धरातले ।

प्रतिमासं भवेद्देवी यत्र साक्षाद्रजस्वला ॥ १६ ॥

तत्रत्या देवताः सर्वाः पर्वतात्मकतां गताः ।

पर्वतेषु वसन्त्येव मडत्यो देवता अपि ॥ १७ ॥

तत्रत्या पृथिवी सर्वा देवीरूपा स्मृता भुवैः ।

नातः परतरं स्थानं कामाख्यायोनिमण्डलात् ॥ १८ ॥

गायत्र्याश्च परं स्थानं श्रीमत्पुष्करमीरितम् ।

अमरेशे यण्डिका स्यात्प्रभासे पुष्करेक्षिणी ॥ १९ ॥

नैमिषे तु मडास्थाने देवी सा लिङ्गधारिणी ।

पुरुडूता पुष्कराक्षे आषाढौ च रतिस्तथा ॥ २० ॥

यण्डमुण्ड्रीमडास्थाने दण्डिनी परमेश्वरी ।

भारभूतौ भवेद्भूतिर्नाडुले नडुलेश्वरी ॥ २१ ॥

यन्त्रिका तु उरिश्चन्द्रे श्रीगिरौ शाङ्करी स्मृता ।

ज्येश्वरे त्रिशूला स्यात्सूक्ष्मा याम्नातडेश्वरे ॥ २२ ॥

शाङ्करी तु मडाकाले शर्वाणी मध्यमाभिधे ।

डेदाराप्ये मडाक्षेत्रे देवी सा मार्गदायिनी ॥ २३ ॥

भैरवाप्ये भैरवी सा गयायां मङ्गला स्मृता ।

स्थाणुप्रिया डुरुक्षेत्रे स्वायम्भुव्यपि नाडुले ॥ २४ ॥

कनकले भवेद्गुणा विश्वेशा विमलेश्वरे ।

अट्टलासे मडानन्दा मडेन्द्रे तु मडान्तका ॥ २५ ॥

भीमे भीमेश्वरी प्रोक्ता स्थाने वस्त्रापथे पुनः ।
 भवानी शाङ्करी प्रोक्ता रुद्राणी त्वर्धकोटिके ॥ २६ ॥
 अविमुक्ते विशालाक्षी मलाभागा मलालये ।
 गोकर्णे भद्रकर्णी स्याद्भद्रा स्याद्भद्रकण्डिके ॥ २७ ॥
 उत्पलाक्षी सुवर्णाक्षे स्थाएवीशा स्थाणुसंज्ञके ।
 कमलालये तु कमला प्रयाग्दा छगलाण्डके ॥ २८ ॥
 कुरण्डले त्रिसन्ध्या स्यान्माडोटे मुकुटेश्वरी ।
 मण्डलेशे शाण्डकी स्यात्काली कालञ्जरे पुनः ॥ २९ ॥
 शङ्कुकर्णे ध्वनिः प्रोक्ता स्थूला स्यात्स्थूलकेश्वरे ।
 ज्ञानिनां हृदयाम्भोजे हृल्लेप्ता परमेश्वरी ॥ ३० ॥
 प्रोक्तानीमानि स्थानानि देव्याः प्रियतमानि य ।
 तत्तक्षेत्रस्य माडात्त्रयं श्रुत्वा पूर्वं नगोत्तम ॥ ३१ ॥
 तद्भुक्तेन विधानेन पश्चाद्देवीं प्रपूजयेत् ।
 अथवा सर्वक्षेत्राणि काश्यां सन्ति नगोत्तम ॥ ३२ ॥
 अतस्तत्र वसेन्नित्यं देवीभक्तिपरायणः ।
 तानि स्थानानि सम्पश्यञ्जपन्देवीं निरन्तरम् ॥ ३३ ॥
 ध्यायंस्तत्तत्परायणाम्भोजं मुक्तो भवति बन्धनात् ।
 एभानि देवीनामानि प्रातरुत्थाय यः पठेत् ॥ ३४ ॥
 भस्मीभवन्ति पापानि तत्क्षणात्त्रग सत्त्वरम् ।
 श्राद्धकाले पठेदेतान्यमलानि द्विजाग्रतः ॥ ३५ ॥
 मुक्तास्तत्पितरः सर्वे प्रयान्ति परमां गतिम् ।
 अधुना कथयिष्यामि प्रतानि तव सुव्रत ॥ ३६ ॥
 नारीभिश्च नरैश्चैव कर्तव्यानि प्रयत्नतः ।
 व्रतमनन्ततृतीयाप्यं रसकल्याणिनीव्रतम् ॥ ३७ ॥
 आर्द्रानन्दकरं नाम्ना तृतीयाया व्रतं य यत् ।
 शुक्लवारव्रतं यैव तथा कृष्णयतुर्दृशी ॥ ३८ ॥
 भौमवारव्रतं यैव प्रदोषव्रतमेव य ।
 यत्र देवो मलादेवो देवीं संस्थाप्य विष्टरे ॥ ३९ ॥

नृत्यं करोति पुरतः सार्धं देवैर्निशाभुषे ।
तत्रोपोष्य रजन्याद्यौ प्रदोषे पूजयेच्छिवाम् ॥ ४० ॥

प्रतिपक्षं विशेषेण तद्देवीप्रीतिकारकम् ।
सोमवारव्रतं यैव ममातिप्रियकृन्नृग ॥ ४१ ॥

तत्रापि देवीं सम्पूज्य रात्रौ भोजनमाचरेत् ।
नवरात्रद्वयं यैव व्रतं प्रीतिकरं मम ॥ ४२ ॥

अेवमन्यान्यपि विभो नित्यनैमित्तिकानि च ।
प्रतानि कुरुते यो वै मत्प्रीत्यर्थं विमत्सरः ॥ ४३ ॥

प्राप्नोति मम सायुज्यं स मे भक्तः स मे प्रियः ।
उत्सवानपि कुर्वीत द्योत्सवसुभ्रान्विभो ॥ ४४ ॥

शयनोत्सवं यथा कुर्यात्तथा जागरणोत्सवम् ।
रथोत्सवं च मे कुर्याद्दमनोत्सवमेव च ॥ ४५ ॥

पवित्रोत्सवमेवापि श्रावणे प्रीतिकारकम् ।
मम भक्तः सदा कुर्यादिवमन्यान्भोत्सवान् ॥ ४६ ॥

मद्भक्तान्भोजयेत्प्रीत्या तथा यैव सुवासिनीः ।
कुमारीर्षट्कांश्चापि मद्भुङ्क्ष्यात्तद्गतान्तरः ॥ ४७ ॥

वित्तशाठ्येन रक्षितो यजेद्देवान्सुमादिभिः ।
य अेवं कुरुते भक्त्या प्रतिवर्षमतन्द्रितः ॥ ४८ ॥

स धन्यः कृतकृत्योऽसौ मत्प्रीतेः पात्रमञ्जसा ।
सर्वमुक्तं समासेन मम प्रीतिप्रदायकम् ।
नाशिष्याय प्रदातव्यं नाभक्ताय कदाचन ॥ ४९ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशस्राडस्यां संछितायां सप्तमस्कन्धे
देवीगीतायां महोत्सवप्रतस्थानवर्णनं नामाष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥ ७.३८ ॥

७.३८ अेकोनयत्वारिंशोऽध्यायः । देवीगीतायां श्रीदेव्याः पूजाविधिवर्णनम् ।

छिमावय उवाच ।

देवदेवि मडेशानि करुणासागरेऽम्बिके ।

भूछि पूजाविधिं सम्यग्यथावदधुना निजम् ॥ १ ॥

श्रीदेव्युवाच ।

वक्ष्ये पूजाविधिं राजन्नम्बिकाया यथा प्रियम् ।

अत्यन्तश्रद्धया सार्धं शृणु पर्वतपुङ्गव ॥ २ ॥

द्विविधा मम पूजा स्याद् बाह्या याभ्यन्तरापि च ।

बाह्यापि द्विविधा प्रोक्ता वैदिकी तान्त्रिकी तथा ॥ ३ ॥

वैदिक्यर्थापि द्विविधा मूर्तिभेदेन भूधर ।

वैदिकी वैदिकैः कार्या वेददीक्षासमन्वितैः ॥ ४ ॥

तन्त्रोक्तदीक्षावद्भिस्तु तान्त्रिकी संश्रिता भवेत् ।

एत्थं पूजारुढस्यं च न ज्ञात्वा विपरीतकम् ॥ ५ ॥

करोति यो नरो भूढः स पतत्येव सर्वथा ।

तत्र या वैदिकी प्रोक्ता प्रथमा तां वदाम्यहम् ॥ ६ ॥

यन्मे साक्षात्परं रूपं दृष्ट्वानसि भूधर ।

अनन्तशीर्षनयनमनन्तचरणं मडत् ॥ ७ ॥

सर्वशक्तिसमायुक्तं प्रेरकं यत्परात्परम् ।

तदेव पूजयेन्नित्यं नमेद् ध्यायेत्स्मरेदपि ॥ ८ ॥

एत्येतत्प्रथमार्यायाः स्वरूपं कथितं नग ।

शान्तः समाहितमना दम्भाडङ्गारवर्जितः ॥ ९ ॥

तत्परो भव तद्याञ्च तदेव शरणं प्रज ।

तदेव येतसा पश्य जप ध्यायस्व सर्वदा ॥ १० ॥

अनन्यया प्रेमयुक्तभक्त्या मद्भावमाश्रितः ।

यज्ञैर्यज तपोदानैर्मामिव परितोषय ॥ ११ ॥

एत्थं ममानुग्रहतो मोक्षयसे भवबन्धनात् ।

मत्परा ये मदासक्तयित्ता भक्तवरा मताः ॥ १२ ॥

प्रतिजाने भवादस्माद्दुःखराम्यथिरेण तु ।

ध्यानेन कर्मयुक्तेन भक्तिज्ञानेन वा पुनः ॥ १३ ॥

प्राप्याहं सर्वथा राजन्न तु केवलकर्मभिः ।

धर्मात्सञ्जायते भक्तिर्भक्त्या सञ्जायते परम् ॥ १४ ॥

श्रुतिस्मृतिव्यामुदितं यत्स धर्मः प्रकीर्तितः ।
 अन्यशास्त्रेण यः प्रोक्तो धर्माभासः स उच्यते ॥ १५ ॥
 सर्वज्ञात्सर्वशक्तेश्च भक्तो वेदः समुत्थितः ।
 अज्ञानस्य ममाभावादप्रमाणा न य श्रुतिः ॥ १६ ॥
 स्मृतयश्च श्रुतेरर्थं गृहीत्वैव य निर्गताः ।
 मन्वादीनां श्रुतीनां य ततः प्रामाण्यमिष्यते ॥ १७ ॥
 क्वचित्कदाचित्तन्त्रार्थकटाक्षेण परोदितम् ।
 धर्मं वदन्ति सोऽशस्तु नैव ग्राह्योऽस्ति वैदिकैः ॥ १८ ॥
 अन्येषां शास्त्रकर्तृणामज्ञानप्रभवत्वतः ।
 अज्ञानदोषदुष्टत्वात्तदुक्तेर्न प्रमाणाता ॥ १९ ॥
 तस्मान्भुमुक्षुर्धर्मार्थं सर्वथा वेदमाश्रयेत् ।
 राजाज्ञा य यथा लोके उच्यते न कदाचन ॥ २० ॥
 सर्वेशान्या ममाज्ञा सा श्रुतिस्त्याज्या कथं नृभिः ।
 मदाज्ञारक्षणार्थं तु ब्रह्मक्षत्रियजतयः ॥ २१ ॥
 मया सृष्टास्ततो ज्ञेयं रजस्यं मे श्रुतेर्वयः ।
 यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भूधर ॥ २२ ॥
 अब्युत्थानमधर्मस्य तदा वेषान्बिभर्ष्युडम् ।
 देवदैत्यविभागश्चाप्यत अवाभवन्नृप ॥ २३ ॥
 ये न कुर्वन्ति तद्धर्मं तच्छिक्षार्थं मया सदा ।
 सम्पादितस्तु नरकास्त्रासो यच्छ्रवणार्हभवेत् ॥ २४ ॥
 यो वेदधर्ममुज्जित्य धर्ममन्यं समाश्रयेत् ।
 राजा प्रवासयेद्देशान्निजदेतानधर्मिणः ॥ २५ ॥
 ब्राह्मणैर्न य सम्भाष्याः पङ्क्तिग्राह्या न य द्विजैः ।
 अन्यानि यानि शास्त्राणि लोकेऽस्मिन्विधानि य ॥ २६ ॥
 श्रुतिस्मृतिविरुद्धानि तामसान्येव सर्वशः ।
 वामं कापालकं यैव कौलकं भैरवागमः ॥ २७ ॥
 शिवेन मोहनार्थाय प्रणीतो नान्यहेतुकः ।

दक्षशापाद् भृगोः शापाद्धीयस्य च शापतः ॥ २८ ॥

दग्धा ये ब्राह्मणवरा वेदमार्गबलिष्णुताः ।

तेषाम्बुद्धरणार्थाय सोपानकमतः सदा ॥ २९ ॥

शैवाश्च वैष्णवाश्चैव सौराः शाक्तास्तथैव च ।

गाणपत्या आगमाश्च प्रणीताः शङ्करेण तु ॥ ३० ॥

तत्र वेदाविरुद्धांशोऽप्युक्त एव क्वचित्क्वचित् ।

वैदिकैस्तद्ग्रहे देषो न भवत्येव कर्तव्यम् ॥ ३१ ॥

सर्वथा वेदभिन्नार्थे नाधिकारी द्विजो भवेत् ।

वेदाधिकारहीनस्तु भवेत्तत्राधिकारवान् ॥ ३२ ॥

तस्मात्सर्वप्रयत्नेन वैदिको वेदमाश्रयेत् ।

धर्मेण सङ्गितं ज्ञानं परं ब्रह्म प्रकाशयेत् ॥ ३३ ॥

सर्वेषाणां परित्यज्य मामेव शरणं गताः ।

सर्वभूतदयावन्तो मानाड्डुःखारविर्जिताः ॥ ३४ ॥

मस्थित्वा मद्गतप्राणा मत्स्थानकथने रताः ।

संन्यासिनो वनस्थाश्च गृहस्था ब्रह्मचारिणः ॥ ३५ ॥

उपासन्ते सदा भक्त्या योगमैश्वरसंज्ञितम् ।

तेषां नित्याभियुक्तानामहमज्ञानजं तमः ॥ ३६ ॥

ज्ञानसूर्यप्रकाशेन नाशयामि न संशयः ।

एत्थं वैदिकपूजायाः प्रथमाया नगाधिप ॥ ३७ ॥

स्वयंपुङ्क्तं सङ्क्षेपाद् द्वितीयाया अथो ऋषे ।

मूर्तो वा स्थण्डिले वापि तथा सूर्येन्दुमाण्डले ॥ ३८ ॥

जलेऽथवा आणलिङ्गे यन्त्रे वापि महापटे ।

तथा श्रीऽदृष्ट्याम्भोजे ध्यात्वा देवीं परात्पराम् ॥ ३९ ॥

सगुणां करुणापूर्णां तरुणीमरुणारुणाम् ।

सौन्दर्यसारसीमां तां सर्वावयवसुन्दरीम् ॥ ४० ॥

शृङ्गाररससम्पूर्णां सदा भक्तार्तिकातराम् ।

प्रसादसुमुष्मीमम्बां चन्द्रभाण्डशिभण्डिनीम् ॥ ४१ ॥

पाशाङ्कुशवराभीतिधरामानन्दरूपिणीम् ।
 पूजयेद्दुपयारैश्च यथावित्तानुसारतः ॥ ४२ ॥
 यावदान्तरपूजयामघिकारो भवेन्न छि ।
 तावद्भाष्यामिमां पूजां श्रयेज्जते तु तां त्यजेत् ॥ ४३ ॥
 आभ्यन्तरा तु या पूजा सा तु संविल्वयः स्मृतः ।
 संविदेव परं रूपमुपाधिरुद्धितं मम ॥ ४४ ॥
 अतः संविदि मद्रूपे येतः स्थाप्यं निराश्रयम् ।
 संविद्रूपतिरिक्तं तु मिथ्या मायामयं जगत् ॥ ४५ ॥
 अतः संसारनाशाय साक्षिणीमात्मरूपिणीम् ।
 भावयेन्निर्मनस्केन योगयुक्तेन येतसा ॥ ४६ ॥
 अतः परं आढ्यपूजाविस्तारः कथ्यते मया ।
 सावधानेन मनसा शृणु पर्वतसत्तम ॥ ४७ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां सप्तमस्कन्धे
 देवीगीतायां श्रीदेव्याः पूजाविधिवर्णनं नामैकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ७.३८ ॥
 अध्याय ऐकोण्यष्टाणिसावा सप्तमः
 </p>

७.४० यत्वारिंशोऽध्यायः । देवीगीतायां आढ्यपूजाविधिवर्णनम् ।

श्री देव्युवाच ।
 प्रातरुत्थाय शिरसि संस्मरेत्यन्नमुज्ज्वलम् ।
 कर्पूराभं स्मरेत्तत्र श्रीगुरुं निजरूपिणम् ॥ १ ॥
 सुप्रसन्नं लसद्भूषाभूषितं शक्तिसंयुतम् ।
 नमस्कृत्य ततो देवीं कुण्डलीं संस्मरेद्बुधः ॥ २ ॥
 प्रकाशमानां प्रथमे प्रयागे
 प्रतिप्रयागेऽप्यमृतायमानाम् ।
 अन्तः पदव्यामनुसञ्चरन्ती-
 मानन्दरूपामभलां प्रपद्ये ॥ ३ ॥
 ध्यात्वैवं तच्छिषामध्ये सखिदानन्दरूपिणीम् ।

मां ध्यायेद्य शौचादिक्रियाः सर्वाः समापयेत् ॥ ४ ॥

अग्निहोत्रं ततो हूत्वा मत्प्रीत्यर्थं द्विजोत्तमः ।

होमान्ते स्वासने स्थित्वा पूजासङ्कल्पमाचरेत् ॥ ५ ॥

भूतशुद्धिं पुरा कृत्वा मातृकान्यासमेव च ।

हृत्लेभामातृकान्यासं नित्यमेव समाचरेत् ॥ ६ ॥

मूलाधारे उकारं च हृदये च रकारकम् ।

भ्रूमध्ये तद्गदीकारं ह्रीङ्कारं मस्तके न्यसेत् ॥ ७ ॥

तत्तन्मन्त्रोदितानन्यात्र्यासान्सर्वासमाचरेत् ।

कल्पयेत्स्वात्मनो देहे पीठं धर्मादिभिः पुनः ॥ ८ ॥

ततो ध्यायेन्महादेवीं प्राणायामैर्विजृम्भिते ।

हृदम्भोजे मम स्थाने पञ्चप्रेतासने बुधः ॥ ९ ॥

ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च ईश्वरश्च सदाशिवः ।

अेते पञ्च महाप्रेताः पादमूले मम स्थिताः ॥ १० ॥

पञ्चभूतात्मका ज्येते पञ्चावस्थात्मका अपि ।

अहं त्वव्यक्तचिद्रूपा तदतीतास्ति सर्वथा ॥ ११ ॥

ततो विष्टरतां याताः शक्तितन्त्रेषु सर्वदा ।

ध्यात्वैवं मानसैर्भोगैः पूजयेन्मां जपेदपि ॥ १२ ॥

जपं समर्थ्य श्रीदेव्यै ततोऽर्घ्यस्थापनं चरेत् ।

पात्रासादनकं कृत्वा पूजाद्रव्याणि शोधयेत् ॥ १३ ॥

जलेन तेन मनुना यास्त्रमन्त्रेण देशिकः ।

द्विजबन्धं च पुरा कृत्वा गुडुन्नत्वा ततः परम् ॥ १४ ॥

तदनुज्ञां समादाय बाल्यपीठे ततः परम् ।

हृदिस्थां भवितां मूर्तिं मम दिव्यां मनोहराम् ॥ १५ ॥

आवाहयेत्ततः पीठे प्राणस्थापनविधया ।

असनावाहने चार्घ्यं पाद्याद्यायमनं तथा ॥ १६ ॥

स्नानं वासोद्वयं शैव भूषणानि च सर्वशः ।

गन्धपुष्पं यथायोग्यं दत्त्वा देव्यै स्वभक्तितः ॥ १७ ॥

यन्त्रस्थानामावृतीनां पूजनं सम्यगाचरेत् ।
 प्रतिवारमशक्तानां शुक्वारो नियम्यते ॥ १८ ॥
 मूलदेवीप्रभाशुभाः स्मर्तव्या अङ्गदेवताः ।
 तत्रभाषटलव्यासं त्रैलोक्यं च विचिन्तयेत् ॥ १९ ॥
 पुनरावृत्तिसिद्धिं मूलदेवीं च पूजयेत् ।
 गन्धादिभिः सुगन्धैस्तु तथा पुष्पैः सुवासितैः ॥ २० ॥
 नैवेद्यैस्तर्पणैश्चैव ताम्बूलैर्दक्षिणादिभिः ।
 तोषयेन्मां त्वत्कृतेन नाम्नां साडशकेण च ॥ २१ ॥
 कवयेन च सूक्तोनाडं रुद्रेभिरिति प्रभो ।
 देव्यथर्वशिरोमन्त्रैर्ल्लेभोपनिषद्भवैः ॥ २२ ॥
 महाविद्यामहामन्त्रैस्तोषयेन्मां मुहुर्मुहुः ।
 क्षमापयेज्जगद्धात्रीं प्रेमार्द्रहृदयो नरः ॥ २३ ॥
 पुलकाङ्कितसर्वाङ्गैर्बाष्पशुद्धाक्षिनिःस्वनः ।
 नृत्यगीतादिघोषेण तोषयेन्मां मुहुर्मुहुः ॥ २४ ॥
 वेदपारायणैश्चैव पुराणैः सकलैरपि ।
 प्रतिपाद्या यतोऽहं वै तस्मात्तैस्तोषयेत्तु माम् ॥ २५ ॥
 निजं सर्वस्वमपि मे सदेहं नित्यशोऽर्पयेत् ।
 नित्यलोभं ततः कुर्याद्ब्राह्मणांश्च सुवासिनीः ॥ २६ ॥
 बटुकान्यामरानन्यान्देवीबुद्ध्या तु भोजयेत् ।
 नत्वा पुनः स्वहृदये व्युत्कमेण विसर्जयेत् ॥ २७ ॥
 सर्वं हृल्लेभया कुर्यात् पूजनं मम सुभ्रत ।
 हृल्लेभ्या सर्वमन्त्राणां नायिका परमा स्मृता ॥ २८ ॥
 हृल्लेभादर्पणे नित्यमहं तत्रप्रतिबिम्बिता ।
 तस्माद्भृल्लेभया दत्तं सर्वमन्त्रैः समर्पितम् ॥ २९ ॥
 गुरुं सम्पूज्य भूषाद्यैः कृतकृत्यत्वमावहेत् ।
 य एवंपूजयेद्देवीं श्रीमद्भुवनसुन्दरीम् ॥ ३० ॥
 न तस्य दुर्लभं किञ्चित्कदाचित्कदाचिदस्ति हि ।
 देहान्ते तु मणिद्वीपं मम यात्येव सर्वथा ॥ ३१ ॥

જ્ઞેયો દેવીસ્વરૂપોઽસૌ દેવા નિત્યં નમન્તિ તમ્ ।
 ઇતિ તે કથિતં રાજન્ મહાદેવ્યાઃ પ્રપૂજનમ્ ॥ ૩૨ ॥
 વિમૃશ્યૈતદ્દશેષેણાપ્યધિકારાનુરૂપતઃ ।
 કુરુ મે પૂજનં તેન કૃતાર્થસ્ત્વં ભવિષ્યસિ ॥ ૩૩ ॥
 ઇદં તુ ગીતાશાસ્ત્રં મે નાશિષ્યાય વદેત્ ક્વચિત્ ।
 નાભક્તાય પ્રદાતવ્યં ન ધૂતાય ચ દુર્હૃદૈ ॥ ૩૪ ॥
 એતત્પ્રકાશનં માતુરુદ્ધાટનમુરોજયોઃ ।
 તસ્માદવશ્યં યત્નેન ગોપનીયમિદં સદા ॥ ૩૫ ॥
 દેયં ભક્તાય શિષ્યાય જયેષ્ઠપુત્રાય ચૈવ હિ ।
 સુશીલાય સુવેષાય દેવીભક્તિયુતાય ચ ॥ ૩૬ ॥
 શ્રાદ્ધકાલે પઠેદેતદ્બ્રાહ્મણાનાં સમીપતઃ ।
 તૃપ્તિસ્તત્પિતરઃ સર્વે પ્રયાન્તિ પરમં પદમ્ ॥ ૩૭ ॥
 વ્યાસ ઉવાચ ।
 ઇત્યુક્ત્વા સા ભગવતી તત્રૈવાન્તરધીયત ।
 દેવાશ્ચ મુદિતાઃ સર્વે દેવીદર્શનતોઽભવન્ ॥ ૩૮ ॥
 તતો હિમાલયે જજ્ઞે દેવી હૈમવતી તુ સા ।
 યા ગૌરીતિ પ્રસિદ્ધાસીદ્ધતા સા શકુરાય ચ ॥ ૩૯ ॥
 તતઃ સ્કન્દઃ સમુદ્ભૂતસ્તારકસ્તેન પાતિતઃ ।
 સમુદ્રમન્થને પૂર્વ રત્નાન્યાસુર્નરાધિપ ॥ ૪૦ ॥
 તત્ર દેવૈઃ સ્તુતા દેવી લક્ષ્મીપ્રામ્યર્થમાદરાત્ ।
 તેષામનુગ્રહાર્થાય નિર્ગતા તુ રમા તતઃ ॥ ૪૧ ॥
 વૈકુણ્ઠાય સુરૈર્દત્તા તેન તસ્ય શમોઽભવત્ ।
 ઇતિ તે કથિતં રાજન્ દેવીમાહાત્મ્યમુત્તમમ્ ॥ ૪૨ ॥
 ગૌરીલક્ષ્મ્યોઃ સમુદ્ભૂતિવિષયં સર્વકામદમ્ ।
 ન વાચ્યં ત્વેતદન્યસ્મૈ રહસ્યં કથિતં યતઃ ॥ ૪૩ ॥
 ગીતા રહસ્યભૂતેયં ગોપનીયા પ્રયત્નતઃ ।
 સર્વમુક્તં સ્મરેન યત્પૃષ્ઠે તત્ત્વયાનઘ ।

पवित्रं पावनं दिव्यं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ४४ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां सप्तमस्कन्धे

देवीगीतायां बाह्यपूजाविधिवर्णनं नाम चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ७.४० ॥

॥ एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणे सप्तमस्कन्धः समाप्तः ॥

Encoded and proofread by Vishwas Bhide

——
7 Shrimaddevibhagavatamahapurane Saptamah Skandhah
pdf was typeset on March 31, 2024

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

